Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliserings-projekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

DET ILLEGALE LAND OG FOLK

og andre publikationer

fra

Danmarks Kommunistiske Parti

10. juni 1944 - december 1944

Redigeret af

BØRGE HOUMANN

Forlaget ZAC
1981

INDHOLD

1944

Land og Folk nr 44.1o.Juni 1944..... 7
Land og Folk nr 45 - udkom ikke.
Land og Folk nr 46.27 Juni 1944..... 21
Land og Folk.Særnummer.29.Juni 1944..... 27
Land og Folk.Særnummer.3o.Juni 1944..... 29
Land og Folk.Særnummer.1.Juli 1944..... 31
Land og Folk.Særnummer.2.Juli 1944..... 33
Land og Folk.Særnummer.2.Juli 1944..... 35
Land og Folk.Særnummer.3.Juli 1944..... 37
Land og Folk.Særnummer.3.Juli 1944..... 39
Land og Folk nr 47.7.Juli 1944..... 41
Land og Folk nr 48.17.Juli 1944..... 49
Land og Folk nr 49.4.August 1944..... 57
11 Danskere myrdet i Shell-Husets Kælder.14.August 1944.. 65
Land og Folk.Ekstranummer.16.August 1944..... 67
Land og Folk nr 5o.24.August 1944..... 69
Land og Folk.Særnummer.25.August 1944..... 77
Politisk Oversigt.August 1944..... 81
Handling maa nu følge paa ord.August 1944..... 87
Land og Folk nr 51.9.September 1944..... 91
Land og Folk.Ekstranummer.19.September 1944..... 99
Land og Folk.Særnummer.2o.September 1944..... 1o1
Land og Folk nr 52.25.September 1944..... 1o3
Land og Folk nr 53.19.Oktober 1944..... 111
Land og Folk nr 54.1.November 1944..... 119
Land og Folk.Særnummer.11.November 1944..... 127
Land og Folk nr 55.27.November 1944..... 135
Land og Folk nr 56.12.December 1944..... 147
Folkets Vilje Landets Lov...December 1944..... 157

Land og Folk

Nr. 44 Udsendt af Danmarks kommunistiske Parti 10. Juni 44

Vær rede, naar der kaldes -

Endelig kom Invasionen i Vesteuropa!

Det er de af *Stalin* paa 1. Majdagen bebudede dødbringende Slag fra Øst, Syd og Vest mod Hitlertyskland, der nu er ved at sættes i Gang. Hermed er Slutkampen mod Nazityraniet indledet.

Ingen kan sige, om Kampen vil vare kort eller længe. Men eet er sikkert: den vil blive haard og stille forøgede Krav til alle antinazistiske Kræfter.

De undertrykte Folks Frihedskamp vil efterhaanden overalt gaa over til aaben Kamp mod de fascistiske Landrøvere. I Italien og Frankrig er Folket allerede raabt ud til direkte Kamp mod Okkupanterne.

For Danmark er Øjeblikket for dette Folkets Generalangreb endnu ikke kommet. Men snart slaar den Time, da der ogsaa kaldes paa hele det danske Folks aktive Medvirken. Folket maa være forberedt paa med korteste Varsel gennem altomfattende Strejker at hæmme og hindre Tyskernes Krigsførelse og aktivt at gribe ind ved Tyskernes Fordrivelse fra vort Land.

Landets stolte historiske Traditioner byder os at kæmpe for vor egen Sag og Landets Selvstændighed og Frihed. Folket har allerede gennem Modstand og Sabotage vedkendt sig sin historiske Arv og derigennem været med til at gøre Europa invasionsmoden.

Nu da det gælder Befrielsen og Hitlers endelige Nederlag, maa de Krav, Tiden og Historien stiller til os, ogsaa opfyldes fuldt ud!

Lad Kampaanden fra de stolte Augustdage flamme op med endnu større Styrke!

Partifæller og Landsmænd!

Danmark staar overfor sin Skæbnetime. Vor Indsats ved Befrielsen vil faa den allerstørste Betydning for Landets Fremtid!

Vær derfor rede, naar Signalet gives fra Danmarks Frihedsraad!

Vis Initiativ, Mod og Offervilje!

Den 6. Juni 1944.

Danmarks kommunistiske Parti
Centralkommiteen.

Sovjetunionens tre Aars Frihedskrig har afgjort Hitlers Skæbne

Tre-Aarsdagen for Nazitroppernes og Vasalstaternes Overfald paa Sovjetunionen staar i Invasionens Tegn.

Under de allierede Nationers Tryk er Nazisterne og deres Medløbere nu ivrige efter at forsikre, at de kun kæmper for deres Selvstændighed og Frihed. Men saadan var det ikke for tre Aar siden.

Den 22. Juni 1941 kastede de sig rovgridske og sejrssikre fra Ishavskysten til Sortehavet over Sovjetunionen. Takket være deres lumske og pludselige Overfald kunde de notere betydelige Fremgange i de første Maaneder — og de fejge Overfaldsmænds Overmod kendte ingen Grænser. De pralede med at have slaaet Sovjetunionen til Jorden og tog Forskud paa Sejren. De røvede og plyndrede og fejrede Blodorgier med Henrettelse af Millioner af Sovjetborgere — alt i Henhold til Herrefolkets „ophøjede Moral" og de af Hitler og hans Bandemedlemmer forud lagte Planer om Udryddelse af de bedste og ledende Kredse af Sovjetfolket. Nye Grænser blev afstukne, Forvaltningsorganer indsat og Selskaber til Udbytning af Sovjetmennesker og Værdier blev dannet af de fascistiske Røvere. Ogsaa de toneangivende Kredse i Vasalstaterne var stærkt optagne af, hvor meget de kunde tilkomme af det forventede Bytte.

Men de fascistiske Røvere havde forregnet sig. Hverken Hundreder af Kilometers Tilbagetrækning eller det uundgaaelige Tab af Mennesker og Materiel satte den Røde Hær ud af Spillet. Ejheller betød Besættelse og bestialsk Terror, at Sovjetfolket opgav Kampen for sit Land, dets Rigdomme, Socialismen og Fremskridtet. Folket bevarede sin Ro og Fatning og var fra første Færd fast besluttet paa at kaste de fascistiske Landrøvere bort fra Sovjetunionens Territorium. Med en uhyre Kraft, som Verden aldrig havde set Magen til, udviklede og forstærkede Sovjetfolket gennem Indsats i Landbrug, Industri, Transport, Hær og Flaade sin Kampevne.

De fascistiske Bander fik Sovjetfolkets Mod og Beslutsomhed at føle. Der undtes dem aldrig Ro. De blev angrebet ved Fronten og bag Fronten. De blev slaaet tilbage, omringet, tilintetgjort eller tilfangetaget. Storskryderne led det ene Nederlag efter det andet: Moskva, Leningrad, Stalingrad, Kursk, Voronesj, Kharkof, Kief, Krim, Sevastopol og Odessa er Milepæle paa de fascistiske Hæres Nederlagsvej og samtidig gloværdige og straalende Eksempler paa den Røde Hærs gigantiske Indsats i Kampen mod Hitlertyraniet, for Folkenes og Nationernes Frihed og Selvstændighed.

Tre Aars Krig paa Østfronten har betydet, at Rygraden er knækket paa de hitlerske Armeer. De staar i Dag ribbede for Sejrens Panter, som Goebbels pralende paastod de havde fast i deres Hænder, og den falske Myte om deres Hæres Uovervindelighed er ynkeligt faldet til Jorden.

Sovjetfolket stod ikke alene i denne Jættekamp. England og USA sendte Materiel til det kæmpende Sovjet og bekæmpede den fælles Fjende i Afrika og Europa. Ogsaa de undertrykte Folks Frihedskamp har haft sin store Betydning. Men Hovedindsatsen blev ydet af Sovjetunionen.

Naar Sovjetunionen har været i Stand til sejrrigt gennem tre lange Aar at mod-

staa de fascistiske Hæres Stormløb, saa skyldes det, at Sovjetunionen ved at afskaffe Udbytningen, ved at overgive Jorden til Bønderne, ved at overgive Industrien, Transportvæsenet og alle Landets Rigdomme til Folket, ikke alene havde skabt frie og lykkelige Kaar for Folket, men ogsaa af det zaristiske Riges Ruiner havde skabt Betingelser for Landets Forsvar. Den bandt Folkene fra de mange forskellige Nationer sammen, fast og ubrydeligt. Og endelig blev det muligt, fordi der i Spidsen for Folket stod et Parti som det kommunistiske, Bolsjevikerne, under Stalins Førerskab, og fordi den Røde Arme, Folkets Arme, var veluddannet og havde højt kvalificerede Ledere.

Denne materielle og aandelige Kraft vil ikke alene sætte Sovjetunionen i Stand til endelig at rense sit eget Omraade, men ogsaa til i Samarbejde med de Allieredes Hære at forfølge det fascistiske Uhyre ind i dets egen Hule, Tyskland, og endelig gøre det af med det.

Sovjetunionen har været den ildnende og manende Kraft, som fik de okkuperede Folk til at holde ud og som inspirerede dem til Kampen mod Barberi og Undertrykkelse. Ogsaa i Krigens sidste Periode og i Tiden efter Krigen vil den være Folkenes og de smaa Nationers bedste Forbundsfælle i Kampen for Frihed og Selvstændighed.

Derfor sender vi paa Tre-Aarsdagen det kæmpende Sovjetfolk vore varmeste Hilsner, idet vi haaber, at Frihedens og Fredens Time snart maa slaa for de kæmpende Folk i den ganske Verden.

Leve Sovjetunionens kommunistiske Parti, Bolsjevikerne!

Leve den Røde Hær og Partisanerne!

Leve Stalin!

Leve Sovjetunionens heltemodige og berømmelige Frihedskamp!

Danmarks kommunistiske Parti.

Hilsen til Nexø paa 75-Aarsdagen

Der er gaaet fem Aar, siden Titusinder af danske Arbejdere hyldede *Martin Andersen Nexø* paa hans halvfjerds Aars Fødselsdag. Det var en lun Sommeraften paa Bellahøj med Svaler, der kvivittede over Festpladsens røde Faner, og med Bøgeløv, der endnu var ganske frisk og skært i Farven.

Nu er det atter Sommer i Danmark, men hvilken Sommer! Det er mørke Tider, i Danmark, men det er ogsaa store Tider, og vi tænker med Taknemmelighed paa dem, der har givet dansk Kultur dens Styrke og hjulpet Folket til at tro paa sig selv. Og næppe nogen nulevende Dansker har i den Grad været med til at præge de folkelige Masser som Martin Andersen Nexø. „Pelle Erobreren" og „Ditte Menneskebarn" i billige Udgaver trykt paa Avispapir findes i alle fattige Husmandshjem. Hans Bøger staar paa Hænderspladsen i næsten hvert eneste Arbejderhjem. Han har præget Generationer med sit Sinds Styrke og Ukuelighed, og selv om han nu sidder som landflygtig i Sverige, er han med i den Kamp, vort Fædreland kæmper.

Skønt Nexø sammen med Gorki er blevet den internationale Arbejderklasses Digter, som læses paa alle Kultursprog, er ingen mere dansk end han. Han har levet den danske Proletardrengs Tilværelse i Københavns Fattigkvarterer, paa Provinsens toppede Brosten, i Bondens Stald og paa hans Mark. Paa sin Ryg har han baaret Fattigdommens Byrder

og følt Nøden paa sit nøgne Skind. Han har møjsommeligt og gennem strenge Oplevelser erhvervet sig sin Viden om Mennesker sin Tro paa Mennesker. Fattigdommen hærgede hans Helbred, men den knækkede ham ikke. Den vakte hans Vrede, men den gjorde ham ikke bitter. Det enestaaende ved Nexø er hans sejge Trods, hans ukuelige Livsvilje. Det straaler ud af hver Linie i hans Manddoms Forfatterskab: Vi vil igennem, vi skal igennem, og vi kommer igennem. Han er blevet den danske Arbejderklasses store kæmpende Humanist. Han har præget sit Folk.

Kære Martin Andersen Nexø! Du vil næppe faa mange Hilsner fra Danmark nu. Mange af dine Venner sidder i tyske Fængsler og Koncentrationslejre. Nogle er døde, og andre faar vel ikke Enden at se. Og de, som endnu er i Danmark, maa leve i en Illegalitet, hvor man ikke kender Dagen, før Solen gaar ned. Men vi ved, at vi har Lov til at tale for alle revolutionære Arbejdere og Intellektuelle, naar vi sender dig den bedste og hjerteligste Hilsen. Vi er glade for at vide, at du er i Sikkerhed.

Hele dit Liv har været en Kamp for Ret og Rimelighed, for Arbejderklassens Frigørelse, som vi har set den virkeliggjort i Sovjetunionen. Det har været et smukt og rigt Liv. Og naar Tyskerne om kort Tid har hentet deres afgørende Nederlag, venter danske Arbejdere igen at høre deres Digters Stemme.

ET VARSKO TIL ARBEJDSGIVERNE

Typografstrejke paa „Politiken" og „Berlingske Tidende"

I »Politiken« og »Berlingske Tidende«s Ejendomme er der i den senere Tid blevet gennemført omfattende Sikringsforanstaltninger med Sirener, solide Jerndøre, bevæbnede Vagter og Legimentationskort til alle, der arbejder i de to Bladhuse. Som Følge af disse storstilede »Fæstningsanlæg« fik Personalet ganske naturligt den Opfattelse, at der var en vis Risiko forbundet med at arbejde ved de paagældende Blade, og det tekniske Personale — Typografer og Kemigrafer — forlangte derfor udbetalt et Faretillæg til deres Lønninger.

I første Omgang afviste Bladdirektionerne pure dette rimelige Krav, idet man søgte at bagatellisere de trufne Sikringsforanstaltninger som værende uden Betydning, som om de nærmest var iværksat af beskæftigelsesmæssige Grunde. Men efter at Personalet derpaa nægtede at lade sig fotografere til Firmaernes Legimationskort og nægtede at arbejde over, hvad der medførte, at Bladene de følgende Dage blev stærkt forsinkede, gik Arbejdsgiverne til sidst ind paa at udbetale hver enkelt af det tekniske Personale 200 Kr. een Gang for alle, dog skulde der til Efteraaret optages nye Forhandlinger om yderligere Udbetalinger.

Pengene var lovet udbetalt Fredag den 2. Juni, men da Fredagen kom, fik Personalet pludselig Besked om, at det alligevel ikke vilde faa Beløbet udbetalt denne Dag. Som Svar paa dette Løftebrud enedes Personalet ved Middagstid om at nedlægge Arbejdet — og Eftermiddagsbladene udkom ikke.

Da Aftenholdet mødte, og der ikke var udbetalt noget Faretillæg vedtog ogsaa dette at indstille Arbejdet. Til sidst anraabte de to Blades Direktioner D. s. F. og Arbejdsgiverforeningen om Bistand, og paa et Mæglingsmøde enedes man til Slut om Genoptagelse af Arbejdet, idet Arbejdsgiverforeningen garanterede Pengenes Udbetaling den paafølgende Onsdag. En medvirkende Aarsag til, at Personalet gik ind paa dette Kompromis, var at Arbejdsgiverne lod det forstaa, at Gestapo vilde arrestere Tillidsmændene, dersom Bladene ikke udkom næste Morgen. Arbejdet blev altsaa genoptaget, men saa sent paa Aftenen, at Bladene ikke

kunde udkomme i sædvanlig Størrelse.

Selvom Kravet om Pengenes øjeblikkelige Udbetaling ikke blev gennemført, er Arbejdsnedlæggelsen og Arbejdernes Holdning et alvorligt Memento til Arbejdsgiverne. Trods den mest moderne Teknik og de fineste Maskiner formaar de Herrer Arbejdsgivere intet uden Arbejderklassen. Ved at true med Gestapo og Værnemagt slap man denne Gang for fuldtud at opfylde Arbejdernes Krav. Men den Dag nærmer sig, da Arbejdsgiverne ikke kan søge Dækning bag tyske Bajonetter og den Dag vil den danske Arbejderklasse møde op med en Regning til Arbejdsgiverne for deres unationale Holdning under Besættelsen og ogsaa sørge for at faa Regeringen betalt. Saavel Arbejdsnedlæggelsen paa de to Bladhuse som de Arbejdsnedlæggelser, der Tid efter anden finder Sted andre Steder i Landet er Varselskud herom.

Giv LAND OG FOLK videre — men gør det forsigtigt!

Norge, Sovjetunionen og Kommunist-Forskrækkelse

Den 21. Maj indeholdt den legale Presse en Artikel under Overskriften „Fremtidsperspektiver". Artiklens Hovedformaal var at forklare Læserne, at Sovjetunionen havde stillet Krav om at besætte Nordnorge, og herefter sluttede Artiklens Forfatter, at Begyndelsen var gjort til det sovjetrussiske Herredømme over hele Skandinavien.

Det kan ikke undre, at naive Sjæle ogsaa tog denne goebbelske Løgn for gode Varer. For nylig var det Bornholm, Sovjetunionen vilde besætte, og nu Nordnorge. Skræmte Sjæle saa allerede i Aanden den Røde Hær sætte over Skagerak. Til Oplysning — og Beroligelse — for dem, der endnu ikke har lært at gennemskue den nazistiske Propaganda, hvis vigtigste Vaaben for Tiden er Kommunistforskrækkelsen, skal vi oplyse, at det, der ligger til Grund for den danske Artikel, er følgende, og nu citerer vi den norske Londonregerings Blad, Norsk Tidend, hvis Chefredaktør Finn Moe d. 16. Maj skrev:

„Hensigten med Aftalen mellem paa den ene Side den norske Regering og paa den anden Side den engelske, amerikanske og sovjetrussiske Regering er at fastslaa visse Principper og trække bestemte Retningslinjer op for Samarbejdet mellem de norske Myndigheder og de Allieredes Militærmyndigheder, naar allierede Tropper opererer paa norsk Omraade.

Der er Grund til at understrege, at det er den norske Regering, som har taget Initiativet til denne Aftale. Udgangspunktet for Aftalen er den norske Regerings Suverænitet og vort Lands Integritet.... Paa denne Baggrund kan man ikke andet end beklage den Maade, hvorpaa en Del amerikanske, engelske og ogsaa svenske Blade har omtalt Aftalen. Nogle er endog gaaet saa vidt, at de taler om Okkupation af Norge. Vi troede, at Okkupation var en typisk tysk Specialitet. I Moskva-Deklaralionen hedder det udtrykkeligt, at det internationale Samarbejde skal bygge paa Respekt for de deltagende Landes Suverænitet, hvad enten de er smaa eller store. Samtlige de Aftaler, som nu er afsluttet, er i Overensstemmelse med disse Principper... Paa norsk Side har man al Grund til at være yderst tilfreds med disse Aftaler. Forhandlingerne, som har været ført i den Aand af Tillidsfuldhed, der har præget Samarbejdet mellem Nor-

ge og vore store Allierede, har vist, at man paa Grundlag af frie Forhandlinger mellem frie suveræne Nationer kan naa frem til positive Resultater, som lover godt for det fremtidige internationale Samarbejde."

Dette er den norske Regerings egne Ord, saa der er absolut ingen Grund for nogen Dansk til at nære Bekymring i den Anledning!

Hvad bliver det til med Aldersrentenyderne?

Det er nu mere end en Maaned siden, vi i et aabent Brev henvendte os til Ledelserne for Socialdemokratiet, Venstre, det Konservative Folkeparti, det Radikale Venstre og Retsforbundet om Forhøjelse af Aldersrenten.

Der foreligger intet om, hvorvidt Partiledelserne vil vedkende sig deres Ansvar og foranledige en Ændring i Ministeriets afvisende Holdning. Ganske vist er der fra en enkelt Side ymtet noget om, at det strider mod Departementschefstyret at foretage Bevillinger, der kræver Ændringer af Lovgivningen. Men et saadant Standpunkt kan Partierne ikke gøre til deres, thi i saa Fald vilde Købstadsforeningen med Socialdemokraten, forhenværende Minister og nuværende Folketingsmand H. P. Hansen, Slagelse, i Spidsen ikke have henvendt sig til Socialministeriet og fremsat Ønske om en Forhøjelse af Raadighedsbeløbet fra 10 til 14 Procent af det udbetalte Beløb. Hertil kommer, at Finansministeriet har kunnet forhøje Tjenestemændenes Lønninger udover de Grænser, Rigsdagen havde fastsat, samt ydermere yde Betaling for „skæve Helligdage".

Ingen af Partiledelserne har kritiseret hverken Købstadsforeningen eller Finansministeriet for deres Initiativ. Følgelig kan det ikke være Formaliteter, der hindrer Forhøjelsen af Aldersrenten. Partiledelserne bør derfor nu slutte deres Overvejelser, saa Renten kan faa det haardt tiltrængte Tillæg.

FABRIKS-FÆSTNING STORMET AF DANSKE PATRIOTER

Paa Invasionsdagen, den 6. Juni, udførte danske Patrioter en overordentlig dristig og veltilrettelagt Aktion mod Nazi-Reden „Globus" i Glostrup. Virksomheden var i sin Tid startet som Cyklefabrik, af den for sine Nazi-Sympatier berygtede Cyklerytter Werner Grundahl, men under Besættelsen er den blevet et Hundrede Procent tysk Foretagende, ikke alene hvad Ledelse og Produktion angaar, ogsaa selve Beskyttelsen dirigeres direkte fra Dagmarhus, hvor Sabotagevagternes øverste Chef, Nazisten Kaptajn Sommer, har til Huse.

Paa tysk Ordre var Fabriken, der fabrikerer Højde- og Sideror til Flyvemaskiner, blevet indrettet som en veritabel Fæstning omgivet af svære Pigtraadsspærringer og Bunkers, hvorfra en Gangsterbande paa 30 udsøgte nazistiske Landsforræddere, rekrutteret fra Frikorpset, Schalburgkorpset og SS og udrustet med moderne Vaaben, til Stadighed bevogtede Fabriken og dens værdifulde Produktion.

Men Fjenden havde gjort sine Beregninger uden at tage Patrioternes Mod og Snarraadighed i Betragtning.

Den 6. Juni ved 19-Tiden ankom ad forskellige Veje og med forskellige Befordringsmidler ca. 40 gode danske Mænd til Glostrup fast besluttet paa, at nu skulde denne Nazirede, der hidtil havde været urørlig, ryges ud. Kl. 19,20, da alle netop havde indtaget de forud fastlagte Positioner, fik de nazistiske Sabotagevagter Færten af at noget var under Opsejling og aabnede straks en voldsom Ild mod Patrioterne. Men Forrædderne blev snart belært om, at dennegang var det Alvor. Frihedskæmperne gik øjeblikkelig til Angreb. Med Maskinpistoler og Haandbomber tiltvang de sig Adgang til Fabriksterrænet. Bunkerstillingerne blev taget med Storm. De nazistiske Lejesvende, der er berygtede for deres terroragtige Optræden overfor fredelige Forbipasserende, blev totalt overrumplet og slaaet med Rædsel. Fra en Blokhusstilling lød høje Raab om Naade, og et hvidt Lommetørklæde blev stukket frem som Tegn paa Overgivelse.

Efter ca. 20 Minutters Ildkamp var Frihedskæmperne Herrer over Terrænet. To Nazister blev skudt, flere saaret og Resten afvæbnet. Straks efter forkyndte nogle øredøvende Eksplosioner Nazireden „Globus" fuldstændige Tilintetgørelse.

Efter veludført Daad forlod Patrioterne i Biler Glostrup hilst med høje Hurraraab af Befolkningen.

Glæden blandt Patrioterne var stor, fordi Opgaven med Held var løst og ikke mindst fordi alle vendte uskadte tilbage. Men paa Tilbageturen blev Glæden iblandet den smertelige Sorg, som altid føles, naar man maa forlade en god og modig Medkæmper for stedse. Da en af Bilerne passerede Fabriken „Carlthorp", der ogsaa bevogtes af de sommerske Banditter, affyredes en Serie Skud mod Frihedskæmperne, og den unge, 30-aarige Læge ***Erik Hagens*** blev dræbt.

Idet vi deler de kæmpende Patrioters Sorg over at have mistet denne gode Kammerat, udtaler vi vor Beundring for de dristige danske Mænd, der gennemførte Aktionen mod „Globus". Deres Indsats er Udtryk for, at ogsaa vi Danskere er beredt til at løse de Opgaver, vi maatte blive stillet overfor i de sidste afgørende Kampe mod Nazi-Tyraniet!

***

Af andre Sabotagehandlinger fra den seneste Tid tillader Pladsen kun Omtale af de mest betydningsfulde: Den 13. Maj ødelagdes ***Always Radio***, Teglholmsgade, København. Den fabrikerede Radio-Pejleapparater til Tyskerne og var meget stærkt bevogtet. Her var det ikke Bomber og Maskinpistoler, Patrioterne anvendte, men List og dristig Fantasi. To modige Mænd kørte hele den 40 Mand store Vagtstyrke i Karrussel, og Fabriken blev lagt i Aske.

En anden stor Aktion var rettet mod F. L. Smith den 1. Juni. Den lykkedes kun for saa vidt som Patrioterne bemægtigede sig en Del haardt tiltrængte Vaaben. Fabriken overlevede Angrebet, fordi nogle Arbejdere advarede Sabotagevagterne. Vi formoder Fabrikens øvrige Arbejdere meget hurtigt vil belære disse om, hvor skændigt de handlede.

Endelig skal nævnes den store Aktion mod B. & W., Christianshavn, Natten mellem den 24. og 25. Maj. Det tog Frihedskæmperne i alt en Time og et Kvarter at finde de mange Vagter og

vise dem Vej til Beskyttelsesrummet. Saa først satte Sprængningerne ind. 6 vældige Eksplosioner lagde Virksomheden øde og foruden Maskiner ødelagdes bl. a. 200 Cylindre til Flyvemaskinemotorer. De var saanær færdige, at der blot manglede Finslibning med Lup. Et foleligt Slag mod den tyske Krigsindustri.

Mange andre Aktioner maa vi desværre lade uomtalt.

Invasionen i Europa er begyndt

Den længe ventede Invasion er en Kendsgerning. Den 6. Juni om Morgenen gik engelske og amerikanske Tropper i Land i Omraadet mellem Krigshavnen Cherbourg og Havnen Le Havre i Nordfrankrig.

Et ny Stadium i Krigen er hermed indledet. Invasionen foregaar under Betingelser, som ikke har noget Fortilfælde i Krigshistorien. Næsten hele Europa er besat. Fra Nordkap til Pyrenærerne, i Sydfrankrig og paa Balkan staar de nazistiske Hære. Premierminister Churchills Meddelelse i Underhuset om, at der paa Invasionens første Dag havde deltaget over 11.000 Flyvemaskiner i første Linie og en Armada paa 4000 store Skibe foruden flere Tusind mindre Fartøjer, giver et klart Billede af Operationernes Omfang.

Under Invasionen kan skelnes mellem 3 Stadier: 1. Stadium er Landgangsoperationen i egentlig Forstand, som uundgaaeligt maa efterfølges af 2. Stadium, Kampen om Dannelsen af store Opmarchomraader, hvor de engelsk-amerikanske Stridskræfter kan udvikle sig. 3. Stadium er Udviklingen af Operationerne i Dybden af det europæiske Kontinent. Ifølge alle foreliggende Meldinger forløber Invasionen efter Planen. De allierede har i Løbet af de første fem Dage tilkæmpet sig et Brohoved, der er 80 km langt og indtil 20 km dybt, og behersker desuden forskellige mindre Kyststrækninger samt større Omraader inde i Landet. Allierede paa Fjerdedagen forlagde General Montgomery og den engelsk—amerikanske Flyvekommando Hovedkvarteret til den normanniske Halvø.

Det er klart at Tyskland maa forsvare sig med alle de Kræfter, som det efter tre Aars Kampe paa den sovjetisk-tyske Front endnu kan skrabe sammen.

Fra Danmark er der da ogsaa hver Dag siden Invasionens Begyndelse afgaaet store Kontingenter Tropper og Materiel mod Syd. De udgør formentlig en Del af den „operative Reserve", som Hitler saa længe har pralet med.

For den tyske Hærledelse har det

utvivlsomt været en Overraskelse, at „Atlanterhavsvolden", hvis „Uindtagelighed" Rundstedt og Rommel efter Tur har garanteret, faldt saa hurtigt. Goebbels har da ogsaa foretaget krampagtige Forsøg paa at forklare, at „Atlanterhavsvolden" selvfølgelig hele Tiden kun havde været ment som en „Hindring", og at det egentlige Slag skulde udkæmpes i Frankrig. Det franske Land giver selvfølgelig ogsaa rigere Mulighed for Udfoldelsen af den for Tiden særligt yndede tyske Krigstaktik, der gaar under Navnet „elastisk Krigsførelse".

Naar det lykkedes saa hurtigt at slaa Hul i den uden Tvivl meget stærke „Atlanterhavsvold", skyldes det sikkert det kollossale Opbud af Faldskærmstropper. I en Dybde af 20 km eller mere bag Fjendens Linier landsattes mange Gange ti Tusinde Faldskærmstropper, og ifølge Churchills Meddelelse lykkedes det de luftlandsatte Tropper at besætte vigtige Punkter i Ryggen paa Fjenden og derved svække de egentlige Forsvarsstillinger.

Dagen efter Invasionen, den 7. Juni, skrev „Pravda" bl. a.:

„De allierede Tropper har endnu store Vanskeligheder at overvinde. Ikke desto mindre er det samlede Billede af den første Dags Operationer gunstigt. Sovjetfolket og den Røde Hær, som i tre Aar alene har baaret Besværlighederne og Faren ved Krigen mod Tyskland, følger med dyb Deltagelse Forløbet af den anspændte Kamp paa den franske Nordkyst. Vi begejstres over Urokkeligheden hos de allierede Soldater, som stormede Kystbefæstningerne og over Heroismen hos Faldskærmstropperne, som springer ned i Ryggen paa Fjenden. Det Blod, som udgydes for de alliereedes Sag fra Øst, Vest og Syd vil svejse Fundamentet for de forenede Nationers store Kampfællesskab endnu fastere sammen, og de vil ved fælles Slag tilføje Hitlertyskland det afgørende Nederlag."

Grundlovsdagen

Danmark har oplevet sin femte Grundlovsdag efter Besættelsen. Alt tyder paa, at det ogsaa bliver den sidste, saa vi til næste Aar kan fejre en Grundlovsdag, hvor Grundloven atter er i Kraft.

Grundloven, der vedtoges i 1849, og sidst ændredes i 1915, svarer imidlertid ikke til det danske Folks Interesser og Krav. Dette stod allerede klart mange Aar før Krigen, hvorfor Regeringen Stauning lod forelægge Forslag til Grundlovsændring. Det faldt ganske vist ved Folkeafstemningen i 1939, men der er ingen Tvivl om, at Folkets Flertal virkelig ønskede en Ændring, selvom dette ikke kom til Udtryk i Form af det fornødne Antal Stemmer.

Krigen og Besættelsen har nu yderligere understreget vor Forfatnings Utilstrækkelighed. Af Hensyn til Demokratiet og Fremskridtet maa den ændres, saa Folket faar mere Indflydelse paa Samfundets Anliggender. En Forfatning er jo nemlig ikke alene bestemmende for Forholdene i Dag, den er af den største Betydning for Skabelsen af en bedre Verden i Morgen — og der er meget at indhente. Thi, som „Berlingske Tidende" selv har fastslaaet i en ledende Artikel: Økonomisk Ufrihed er ikke i Længden forenelig med politisk Frihed.

I Dag drejer det sig imidlertid ikke om

at fastslaa, hvorledes de enkelte Paragraffer skal se ud — det drejer sig om at faa den gamle Grundlov tilbage. Og derfor er Landets Befrielse Hovedopgaven, mens Forfatningsændringen kommer i anden Række.

Her hjemme fra - i korte Træk

I Forbindelse med Arrestationerne af ledende Mænd i Jylland den 25. Maj (omtalt i Dagspressen) kom det i Graasten til en dramatisk Episode, idet Oberst Paludan Müller i Grænsegendarmeriet nægtede at lukke Tyskerne ind, hvorfor Gestapo rekvirerede Militærassistance. Ved 3-Tiden, da Tyskerne rykkede gennem Haven, begyndte Kampen. Obersten forsvarede sig i to Timer. Tyskerne anvendte dels en let Kanon, dels Maskingeværer og Haandgranater. Klokken halvfem Morgen stod Villaen i lys Lue, og først Kl. 8,45 kunde Tyskerne trænge ind i Ruinerne, hvor de fandt Oberstens forkullede Lig. Den sidste Kugle havde han brugt paa sig selv.

ΛVΛ

Nordisk Traad- og Kabel A/S har i de første Par Krigsaar tjent 7,5 Mill. Kr. I *ulovlig* Avance. Sagen blev (før 29. Aug.) henlagt paa Forlangende af Handelsminister Halfdan Hendriksen. — Ja, Fanden hytter sine!

ΛVΛ

I sidste Nummer af LAND OG FOLK meddelte vi, at Kommandør Brockdorff havde været medvirkende til at indkalde gamle „Georg Stage"-Elever. Vi beklager at have bragt denne urigtige Meddelelse. Det var Tyskerne, som havde været saa gemene, at de ikke alene anvendte „Georg Stages" Papir, men ogsaa eftergjorde Kommandørens Underskrift.

ΛVΛ

Nazisterne er sommetider *for* snedige. Den 19. Maj anholdt Gernersgadevagten saaledes tre Mænd, SS-Sturmmand Hans Christoffersen, Viggo Rosengren Nielsen, (NSUer, Saxogade 41) og Elektriker Edmund Albert Nielsen (Hotel Velander, Helgolandsgade 14). De anholdtes for illegal Vaabenhandel. Christoffersen havde givet sin Pistol til Rosengren Nielsen, der skulde sælge den til Edmund Nielsen, som derefter skulde anholdes. Det viste sig imidlertid ved Politiets Indgriben, at de *alle tre* arbejdede for Gestapo, saa der kom ikke noget ud af Sagen!

ΛVΛ

Bladene offentliggjorde for nylig en Dødsdom over en dansk Krigsfrivillig. I Virkeligheden er tre Frikorpsmænd, der havde dannet en Røverbande, dødsdømt. Den ene af dem menes at være sendt til Østfronten, de to andre menes at være skudt. Naar man nu offentliggør den enes Henrettelse, er det antagelig fordi Disciplinen i SS lader meget tilbage at ønske.

ΛVΛ

Forræderkorpsets Chef, Martinsen, har i Kroatien mistet sin Chauffør. Han gik over til Tito!

Fremad, Venner!

Over Moskva-Radioen oplæstes paa Invasionsdagen en Artikel af Ilja Ehrenburg, hvori det bl. a. hed: „I Dag, paa denne glade Sommerdag, sværger vi endnu en Gang at overvinde Tyskerne i deres Land og med Granater faa dem til at forstaa, hvad de ikke kunde forstaa, da vi brugte Ord. . . . Tyskerne har ikke blot Faldskærmstropper i Ryggen. De har hele Frankrig i Ryggen. Frankrig har ventet paa dette i 4 Aar. I 1944 vil Hævnen for 1940 blive fuldbyrdet. Det franske Folk vil ikke være Tilskuere, det vil kæmpe. Vi ved, hvad der foregaar i Dag i Franskmændenes Hjerter. Partisaner og Francireurer! Jeres Time er kommet! Rundstedt og Rommel vil faa at se, hvordan Fran-

krigs Vrede ser ud... Vore Hjerter bankede, da vi hørte de første Meddelelser om Landgangen. Her er hun, vor Søster Sejren, lige foran os! Hun er ikke en Marmorstatue, hun er varm og levende. Fremad, Venner! Kort er Vejen til Afslutningen, til Sejren, til det nye Morgengry, Fredens første Morgengry!

Giv LAND OG FOLK videre — men gør det forsigtigt!

Et alvorligt Nej til Dr. Best

Ved Afgørelsen af Striden om Politiets Anvendelse stillede Embedsmændene og Politikerne sig paa Linie med hele den danske Befolkning.

For nogen Tid siden mødte Tyskerne op hos de danske Myndigheder med det uhørt frække Krav, at dansk Politi skulde overtage Sabotagevagten paa en Række Virksomheder. Den umiddelbare Aarsag var, at Sabotagevagterne paa Nordværk i Ryesgade havde nedlagt Arbejdet af lutter Skræk, efter at 6 af dem var skudt som Stikkere. Tyskerne ønskede dansk Bevogtning paa 57 Steder i Landet, og til Gengæld stillede de i Udsigt, at Politiet kunde vente at modtage en Del kraftige Vaaben.

Departementschef Ejvind Larsen, Stamm m. fl. højere Politiembedsmænd var straks fra Begyndelsen stemt for at gaa ind paa Tyskernes Krav; da Tyskerne havde „forstaaet paa Udenrigsministeriet", at Sagen var i Orden, forelagde den tyske Politigeneral Heimburger den 23. Maj hos Rigspolitiet den færdigt udarbejdende „Plan", og nu — da Sagen formentes tiltraadt af Danskerne — viste det sig, at det ikke var 57, men 150 Virksomheder, som ønskedes bevogtet. Kraftigere Vaaben var der nu ingen Tale om.

Tyskernes Kluntethed bevirkede, at Sagens Afgørelse blev udskudt. Om Politistyrkens Stilling var der ingen Tvivl. Den agtede ikke at give sig. Det var den øverste Ledelse, der vaklede, da det trak ud med Svaret, mødte Dr. Best frem med Trusel om, at saafremt hans Forslag ikke blev antaget, vilde den samlede Politistyrke blive afskediget og erstattet med Schalburg-Folk, Frikorps-Folk, som vilde blive kaldt hjem fra Fronten, og norske Hirdmænd, som med Timers Varsel kunde transporteres herned pr. Flyvemaskine. Ingen kunde være i Tvivl om, hvilke Tilstande der herefter vilde komme til at raade i Danmark.

Efter langvarige og meget bevægede Forhandlinger indenfor Politiet og de politiske Partier imellem afgav Embedsmændene den 5. Juni det Svar, som enhver Dansk maatte ønske, det eneste værdige Svar paa den frække tyske Udfordring: Det danske *Nej* formuleredes i 5 Punkter. Man gør opmærksom paa, at dersom Politiet skulde kunde overtage Sabotagevagterne alle de forlangte Steder, maatte man raade over langt større Styrker. Følgen maatte altsaa være en Op-

rustning af Politiet. Desuden maatte man have betydelig bedre Vaaben. Endvidere: skulde det komme saa vidt, at dansk Politi paatog sig Vagten, kunde der kun blive Tale om offentlige Institutioner af samfundsvigtig Betydning, f. Eks. Elektricitetsværker, Gasværker o. l., og sluttelig præciserer man, at der ikke kan være Tale om, at der oprettes andre Korps, som skal arbejde Side om Side med Politiet.

Herefter har Hr. Best Udspillet.

I „Fædrelandet"s Trykkeri ligger færdigtrykte Plakater, som forkynder ny Undtagelsestilstand over hele Danmark og det tyske Militærs Overtagelse af Politimyndigheden.

Der er dog ikke Enighed indenfor de tyske Rækker om Hr. Bests nye Provokation. Saaledes vides det, at Ortskommandanten i København skal have udtalt, at dersom Best fremturer med denne Idé, skal han blive lagt ned af Hanneken. Ortskommandanten, som er den tyske ansvarlige for Roens Opretholdelse, ved af bitter Erfaring, hvordan det gaar, naar Rosset fra Schalburg-Korpset og Forræderkorpset bliver sluppet løs i Byen.

Hvordan end Resultatet bliver — Afgørelsen foreligger maaske allerede, naar disse Linier læses — saa er der Grund til at være tilfreds med den Stilling, Departementscheferne og Politikerne har taget. Mange bitre Ord har de maattet høre, fordi de Gang paa Gang sagde Ja, hvor Folket ønskede, at der skulde siges Nej. I denne betydningsfulde Sag har de stillet sig paa Linie med Frihedsraadet og med hele Danmarks Befolkning, og hvilke Konsekvenser dette Nej end maatte faa, skal de og hele den danske Politistyrke vide, at Folket hilser deres Afgørelse med Glæde, og at det vil staa bag dem med hele sin Styrke i hvad der saa sker!

Nu maa Arbejdsgivernes Nej-Politik løbes over Ende

Kampen for Lønkendelsens Revision er traadt ind i en ny Fase. Det skete med D. s. F.s Repræsentantskabs Vedtagelse af 19. Maj hvorefter de øverste faglige Ledere gaar ind for fuld Dækning for Prisstigningerne, selvom Kravene først rejses til August.

Hermed er Spørgsmaalet blevet forenklet. Al Kraft kan nu sættes ind mod Arbejdsgiverne og Formandsskabet.

Den mest kyniske Fortaler for Nej-Politikken, T. K. Thomsen benyttede Lejligheden, da han blev genvalgt som Formand paa Arbejdsgiverforeningens Generalforsamling, til paany at svinge Svøben over Arbejderne. Denne Værnemager, hvis Firma har tjent Millioner af Kroner paa Værnemagtsarbejde og paa de ekstraordinære Forhold, tillod sig at beskylde Arbejderne for at have startet „Telefonbombningen" for at opnaa Lønforhøjelse. Iøvrigt afviste han Tanken om Lønforhøjelse til August og forbød endog Arbejdsgiverne at udbetale Gratialer.

Mon der nogensinde har siddet en saa unational og folkefjendtlig Person i Arbejdsgivernes Formandsstol?

Det er ham og hans Politik, Arbejderne skal imødegaa og løbe over Ende. Det maa ske ved, at der skabes en „Tjenestemands-Situation", d. v. s. at Arbejdernes Krav bliver kendt af alle, saaledes at man forstaar, at de ikke er til at komme udenom. Derfor maa Arbejderne paa Arbejdsplads, i Fagforening, paa Møder, tage Hr. Thomsen og hans Nej-Politik op til Behandling og præcisere deres Krav. Det maa gøres, selvom man tidligere har vedtaget Resolutioner. Kun ved at holde Bevægelsen i Gang og forstærke den kan D. s. F.s Krav understøttes og Nej-Politikken løbes over Ende.

SVERIGES KOMMUNISTISKE PARTIS XII KONGRES

Den 12. Maj bragte NY DAG nedenstaaende Leder om det svenske kommunistiske Partis lige afsluttede Kongres.

Sveriges Kommunistiske Partis XII Kongres er en af de vigtigste Milepæle i Partiets Udvikling.

Den har udrustet Partiet med et nyt Program, som markerer Partiets marxistiske Grundsyn og karakteriserer Sveriges Kommunistiske Parti som et svensk, demokratisk Arbejderparti, hvis Slutmaal er et klasseløst Samfund.

Den *taktiske* Hovedlinje, som Kongressen anbefalede, er Samarbejde mellem alle fremskridtsvenlige Kræfter mod Reaktionen og med Arbejderklassen som Kærne for at skabe et bedre Sverige, som byder Menneskene Arbejde, Hvile, Uddannelse og Tryghed og muliggør en maksimal Udnyttelse af Samfundets produktive Ressourcer.

Arbejderenhed — det er Kongressens Melodi.

Kongressens Vedtagelse viser, at Sveriges Kommunistiske Parti ad *fredelig* Vej vil virkeliggøre sine Maal, men de understreger tillige, at Sveriges Arbejdere, af Frygt for Bourgeoisiets Modforholdsregler, ikke kan kapitulere eller afstaa fra at søge den korteste Vej til Socialismen.

Kongressens Aktionsprogram har som afgørende Forudsætning de nye Forhold, som indtræder, naar den europæiske Krig er afsluttet. Men det betyder ikke, at de foreslaaede Forholdsregler først skal virkeliggøres i Fredens Verden. Tværtimod understreges, at adskillige „Efterkrigsspørgsmaal" er aktuelle allerede i Dag. Det gælder f. Eks. Parolen: Arbejde til alle, — hvorfor skulde dens Virkeliggørelse kun være et Efterkrigstidsproblem, naar de arbejdsløses Antal er i stadig Stigen, og den ene Virksomhed efter den anden melder om Indskrænkning i Produktionen? Eller Landbrugspolitiken. — I det Program, som Kongressen vedtog, anvises ganske vist Forholdsregler paa langt Sigt for at gennemføre en holdbar Forbedring af den svenske Bondes Stilling, men mange af disse Forholdsregler kan og bør gennemføres allerede nu. Problemet om en bedre Regering kan ikke udskydes til Fremtiden, naar den nuværende Regering overfor hele Folket har demonstreret sin Splittethed og sin Mangel paa Evne til at føre en konstruktiv Politik. Perspektivet Venstreregering opfatter Kongressen saaledes ikke som noget, der bliver aktuelt i en fjern Fremtid, men som et Alternativ til det nuværende Styre, der allerede nu er aktuelt.

De Perspektiver, Kongressen opruller vedrørende Efterkrigens Europa, er, at Fascismen *som Statsform* skal likvideres, selvom den fortsat vil bestaa i maskeret Form i forskellige Lande, at store politiske Forandringer vil finde Sted, at Arbejderklassen i de vigtigste Lande vil gaa i Spidsen for Folket som den Klasse, der i Samarbejde med de brede Folkemasser vil ophygge Demokratier med et andet socialt Indhold end de hidtidige.

Kongressens aktuelle Beslutninger sprænger ikke Rammerne for Samfundets nuværende Struktur. De bygger paa, at i Sverige vil forskellige politiske Partier kæmpe om Massernes Gunst, at den svenske Kapitalisme ikke styrtes, selvom dens politiske Positioner begrænses, samt at Kompromisser ikke kan undgaas. Men det er ikke Kompromisser, men derimod *daarlige Kompromisser*, Kommunisterne altid har vendt sig imod. Det er ikke Samarbejde med andre i visse Situationer, hvor det er til Arbejderklassens Fordel, men en Politik, som gør Samarbejde med Bourgeoisiet til Arbejdshypotese og politisk Princip, vi afviser.

Det skal paa den anden Side ikke skjules, at Kongressen accepterede „Arbejderbevægelsens Efterkrigskomités" Program i fuld Bevidsthed om, at dets Virkeliggørelse paa vitale Punkter vilde sprænge det borgerlige Samfunds Rammer. — (Programmet er udarbejdet af det svenske Socialdemokrati - Red.).

Partikongressen bekræftede endnu en Gang, at det Kommunistiske Parti er en Sammenslutning af *anden Karakter* end

andre politiske Organisationer. Det er prøvet i Med- og Modgang. Det har modtaget de haardeste Slag af Klassefjenden uden at svigte. Det er fast sammentømret, helstøbt og enigt. Dets Ledestjerne er den marxistisk-leninistiske Videnskabs Teori. Dets Styrke er Overbevisningen om dets Maals Retfærdighed og Hadet til Uretfærdighed, Klasseskel og de arbejdende Massers Lidelse og Nød.

Kongressen var *enig*. Den arbejdede haardt, Forberedelserne var grundige, og de mange Indlæg vidnede om Medlemskadrernes høje politiske Niveau og saglige Indstilling.

Det Kommunistiske Parti er et *svensk* Arbejderparti. Dets Medlemmer er svenske Mænd og Kvinder, Patrioter, som er beredt til ethvert Offer for deres Fædreland.

Men Partiet er ogsaa i Aand og Sandhed et internationalt Arbejderparti, som vedkender sig sin Samhørighed med Socialismens Forkæmpere i alle Lande og sympatiserer med enhver fremskridtsvenlig Bevægelse, som forsøger at føre Menneskeheden frem mod Fred, Frihed og Kultur. De ideologiske Baand, som forener Sveriges Kommunister med Kommunisterne i hele Verden, er ubrydelige.

Endnu en Ting: Kongressen bekræftede paany, at Partiet har en Ledelse, som nyder Medlemmernes fulde Tillid. Dens Anseelse er større end nogensinde. Partiets Ledelse og dets Medlemsmasse udgør en fast sammensmedet Enhed.

Perspektiverne er gode. Vi har Optimisme og Sejrstro. Vore Opgaver ligger klart. Vort Program viser os Vejen fremad. Vor Partidag, Kongressen, baner Vejen frem til Socialismen. Den skal skabe den nødvendige Kontakt med Hundredtusinder af Svenskere blandt de udsugede og udplyndrede Folkemasser. Vi ved, hvad vi vil, og vi ved, *hvorledes* vi skal opnaa det. Kongressens Betydning i denne Henseende kan ikke vurderes højt nok!

★

Paa Kongressen bragte en Repræsentant for Danmarks Kommunistiske Parti vort Partis Hilsen til de svenske Kammerater og fortalte kort om danske Kommunisters Indsats i Kampen mod Fascismen. Kongressen hyldede vor Kammerat med langvarigt Bifald og paalagde ham at overbringe de svenske Kommunisters Hilsen og Hyldest først og fremmest til hvert eneste Medlem af Danmarks Kommunistiske Parti, men ogsaa til hver eneste Dansker, som i Dag er med i Kampen for Fred, Frihed og Kultur!

Maurice Thorez taler til det franske Folk

Den 18. Maj talte Maurice Torez, Lederen for Frankrigs kommunistiske Parti til det franske Folk over Moskva Radio og sagde bl. a. „Der forestaar vort Folk en forbitret Kamp paa Liv og Død. Tidspunktet for det væbnede Oprør vil naturligvis blive meddelt af de paagældende Organer for den nationale Modstand i Frankrig. Saasnart Oprøret er begyndt, maa de lokale Frihedskommiterer handle paa egen Haand. De maa mobilisere hele Befolkningen, indlemme den i væbnede Grupper, forsyne den med Vaaben, hvortil man skal benytte de Lagre, som er samlet, og samtidig skal man organisere Overfald paa Fjendens Lagre. Næringslivet skal lammes ved fuldstændig Generalstrejke i hele Landet. — Lavals Politi og Gendarmer, som modsætter sig Folkets Rejsning, skal uskadeliggøres eller tages til Fange, Patrioterne skal befries fra Fængsler og Koncentrationslejre, offentlige Bygninger, Telegraf- og Telefonstationer skal besættes, Vichys Repræsentanter skal overalt afsættes. Dette er den nationale Modstands Paroler! — Frankrigs Skæbne ligger i vore Hænder. I det Øjeblik, da alle antihitleriske Kræfter samles for at styrte sig over det fascistiske Uhyre og tilintetgøre det i dets egen Hule, maa vi være overbevist om, at Frankrigs Befrielse og dets Plads i Fremtiden vil være afhængig af vor Enhed, vore Anstrengelser og vore Ofre!"

Onsdag den 7. Juni blev Ordren til Modstand givet det franske Folk.

LAND og FOLK

Nr. 46 Udsendt af DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI 27' Juni 1944

KØBENHAVNSKE ARBEJDERE!

KØBENHAVNSKE BORGERE!

STANDS DET NAZISTISKE VANVID ! - GØR ENDE PAA UNDTAGELSESTILSTANDEN !

Dr. Best har paany svunget Terrorens Svøbe over Millionbyen København.

Om Aarsagerne til denne desperate Handling kan der ikke herske Tvivl: Paa Krigsskuepladserne udsættes de tysk-fascistiske Hære for saa tilintetgørende Slag som ingensinde før.Fra Øst,fra Vest,fra Syd og fra oven hagler Gengældelsen i Form af dræbende Bomber ned over de nazistiske Undertrykkere.

Efter blot 5 Dages Stormløb har den Røde Hær rendt Nazisternes sidste store Bastion paa den hviderussiske Front,Vitebsk,over Ende.Mangfoldige Gange har Tyskerne pralet med dens uhyre stærke Befæstning.Det hjalp dem ikke.Paa foreløbig yderligere fire Steder er den Røde Hær brudt gennem de tyske Stillinger i Hviderusland over en Strækning af ca. 2oo km. Intet vil kunne standse Befrielsens Armé,som nu ruller frem fra Øst.Mod Nord er Hitlers Lejesvende,de finske Fascister,ved at tabe Pusten under den Røde Hærs Slag.Deres Dage er talte.I Vest er Krigshavnen Cherbourg faldet,og Porten til "Fæstningen Europa" er hermed smækket op paa vid Gab.Amerikanske og engelske Tropper vil strømme i Land og støtte de heltemodige franske Patrioter i deres Kamp.I Syd rømmer Tyskerne Kilometer efter Kilometer af Italiens Jord,og alt imens styrter Millioner af Kilogram højeksplosive Bomber ned over tyske krigsindustrielle Virksomheder. Tysklands,Ungarns og Rumæniens Olie- og Benzinlagre staar i Flammer.Amerikanske Bombere gaar i regelmæssig Fart mellem italienske,engelske og sovjetrussiske Baser.Hævnens og Gengældelsens Time er nær for alle frihedselskende Folk.

I alle undertrykte Lande forstaar Folkene,at Frihedens Time rykker nær,og de forstærker Modstanden mod de forhadte Nazister.Det gælder ogsaa vort Land.Aldrig har Sabotagen ramt Tyskerne saa præcist og saa svidende haardt som i de seneste Maaneder.Aldrig har Folkets enige Modstand været saa ubrydelig.Enhver tysk Provokation for at splitte Modstandsfronten er faldet til Jorden.Selv de Politikere og Embedsmænd,som tidligere har været vaklende i deres Holdning,er af Folkets beslutsomme Vilje blevet drevet til at handle,som Folket ønsker det.Fornylig ønskede Dr.Best at underlægge sig hele det danske Politi og anvende det bl.a. til Sabotagevagt.De danske Embedsmænd og Politikere vaklede,men i sidste Instans vovede de ikke at gaa mod Folket .De svarede NEJ,saaledes som det danske

Folk under hele Besættelsen har svaret NEJ til tyske Forlangender.Hermed ramlede en af Dr. Best's sidste Støtter i Danmark.Han har hidtil kunnet regne med saa nogenlunde at faa Embedsmændene til at gennemføre,hvad han ønskede gennemført.Det kan han ikke mere.Han har spillet totalt fallit!

Denne Folkets Modstand,som breder sig og vokser sig stærkere for hver Dag,i Forbindelse med Tysklands militært haabløse Situation,har drevet Dr. Best og hans Gangsterbande til at foretage deres desperate Terrorhandlinger overfor den københavnske Befolkning.

Det er ingen Hemmelighed,at der mellem Dr. Best,Nazisten Wilfred Petersen og Schalburg-Korpset bestaar en Aftale om,at det danske Folks Modstand skal besvares med Terror,og det danske Folk har i de sidste Maaneder haft rig Lejlighed til at se,hvorledes nazistisk Styre udfolder sig: gennem Mord paa kendte danske Personer,Ødelæggelse af danske Bygninger, Kultur- og Sportshuse,Forlystelsessteder og Forsamlingsbygninger.Det vil være tilstrækkeligt at nævne saadanne meningsløse og barbariske Hærværk som Nazisternes Ødelæggelse af Lægernes Hus "Domus Medica",Tivoli,hvor Koncertsalen med alle Musikernes kostbare Instrumenter og en Række andre Bygninger brændte,Borgernes Hus,Langelinjepavillonen,K.B.-Hallen og mange andre Bygninger,samt Rudeknusningerne i Stormagasinerne og Ødelæggelsen af Glasværkerne i Korsør og København,hvorved de haaber at hindre Befolkningen i at faa istandsat de knuste Vinduer.

Alt har dog været forgæves.Ingen har ladet sig rokke i Beslutningen om at yde Modstand mod Tyskerne.Saa greb Dr. Best til Indførelse af Standretter og til Forbud mod Lastbilkørsel efter Kl. 16.Resultatet af denne sidste Forordning maa blive,at hele Københavns Forsyning brænder sammen,naar de faa Jernbanevogne,vi disponerer over,ikke kan tømmes saa hurtigt de indgaar til Stationerne,og det kan de ikke,naar Lastbiltrafikken skal standse midt paa Dagen.

Heller ikke det hjalp.Nye dristige Sabotagehandlinger var Svaret fra den danske Frihedsfront.I sin desperate Magtesløshed lod Dr. Best - Blodhunden fra Paris - paa een Dag 8 danske Patrioter henrette,og endelig dekreterede han Undtagelsestilstand fra Mandag den 26. Juni.

Meddelelserne om de stadig hyppigere gemene Gidselmord er modtaget med Harme af Befolkningen.Efter Undtagelsestilstandens Indførelse er Harmen vokset til sandt Raseri.Mandag Eftermiddag forlod Burmeister & Wains Arbejdere paa Refshaleøen Arbejdet som Protest.De mødte igen Tirsdag Morgen,men forlod paany Arbejdet ved Middagstid.Forløbig har over hundrede af de største Virksomheders Arbejdere fulgt dette Eksempel.Hvis Dr. Best tror,at danske Arbejdere uden at kny først arbejder 8 - 1o Timer for Tyskerne for derefter i drønende Sommerhede at lade sig indespærre Kl. 2o,saa kommer han til at tro om!

Allerede paa Undtagelsestilstandens første Aften og i Løbet af Natten kom det over hele Byen til Sammenstød mod tyske Patruljer.I alle Bydele flammede Baal i Gaderne,gamle Madrasser og alt,hvad der kunde brænde,blussede Natten igennem som Protest.De tyske Patruljer skød hensynsløst paa enhver,der færdedes ude.Geværsalver og Ambulancernes Tuden genlød over den stille By.1o blev dræbt og mere end 4o saarede.

Saadanne spredte og tilfældige Aktioner knækker imidlertid ikke Tyskernes Terror,og danske Menneskeliv sættes ubetænksomt paa Spil.Hvad der kræves er,at hele Befolkningen med de Hundredetusinder Arbejdere i Spidsen samlet og enig lader Tyskerne forstaa,at der er Grænser for,hvad man kan byde selv et værgeløst Folk,og den Grænse er nu ikke alene naaet,men ogsaa overskredet.

De stolte Augustdage sidste Aar staar uudslettelig i vor Erindring.

De viste, hvorledes desperate Nazister skal behandles.

Vi er blevet stærkere siden hine Augustdage,og Tyskerne er blevet svagere.

Københavnske Arbejdere! Københavnske Borgere! Det staar til Jer at afgøre,om det nazistiske Vanvid skal fortsætte eller om Undtagelsestilstanden skal bringes til Ophør!

Vis Enighed,Sammenhold,Mod og Dristighed i Handling!

==========

NYE STORE SABOTAGEHANDLINGER

Tysk Vaabensmedie i Danmark tilintetgjort

Paa 3 Aarsdagen for de tyske Nazisters Overfald paa Sovjetunionen føjede danske Patrioter en ny storslaaet Bedrift til den Række af dristige Aktioner mod Fjenden,som har vakt Beundring overalt i den frie Verden.

Den 22. Juni Kl. 17,3o gik ca. 5o Frihedskæmpere til Aktion mod Dansk Industri Syndikat (Riffelsyndikatet),som var beliggende i Københavns Frihavn.Paa Grund af Fabrikkens store Betydning for Tyskerne var den beskyttet efter alle Kunstens Regler.Vagtkorpset bestod af 13o Mand, alle veluddannede Folk under Ledelse af Kaptajn Westenholz,som i sit Overmod for kort Tid siden erklærede,at naar alle Fabrikker i København laa i Grus,saa vilde Syndikatet uhindret arbejde videre,derfor garanterede han og hans Folk! Enten har den kække Kaptajn overvurderet sig selv eller ogsaa har han ikke begrebet,at Patrioternes Mod og Dygtighed er i en Klasse for sig,de kan mere,end der staar i den militære Kogebog,og selv de sværeste Forhindringer forceres,naar det gælder om at komme frem og tilintetgøre en af Fjendens Krigsindustrier.

Frihedskæmpernes Angreb kom helt bag paa Kaptajnens Tropper.Ved en snedig Manøvre lykkedes det af afvæbne tre af Sabotagevagterne,der i en Fart maatte aflevere Uniformerne.Tre gæve Danskere krøb i Uniformerne,og ved Hjælp af denne Camouflage lykkedes det i en Haandevending at trænge frem til Vagtlokalet og i Løbet af forbavsende kort Tid var alle Stillinger foran Fæstningen "Rekylen" rullet op,og alle Vagter afvæbnet.

Nu rullede to Vogne,der for Tilfældet var "laant" af C.B.U.-Kolonnen, frem lastet med Sprængstoffer.I en Fart blev de tømt og paany læsset,men denne Gang med Syndikatets bekendte gode Vaaben,som Frihedskæmperne tog sig af i den Udstrækning,de kunde overkomme.Derefter fik samtlige Arbejdere Besked om,at de havde lo Minutter til at pakke deres Sager i,hvorefter de maatte tage Ophold paa Gaden mellem Fabriksanlæggene og holde sig klar til at forsvinde,saasnart Fabrikkens Sirene lød.Kl. 18,25 lod Patrioterne Sirenen lyde.Alle bragte sig i Sikkerhed,og 3 Minutter senere forkyndte fem voldsomme Eksplosioner,at Syndikatet var ophørt med at være Fjendens Vaabensmedie her i Landet.Saa effektivt er dette Stykke gode danske Arbejde udført,at man maa betragte det som usandsynligt,at Produktionen vil kunne genoptages mere under Krigen.

Takket være Patrioternes overordentlige store Hensynsfuldhed kunde denne omfattende Aktion gennemføres uden Tab af Menneskeliv,ja,uden saameget som een eneste af Virksomhedens store Arbejder- og Funktionærstab blev saaret.Først,da Patrioterne velbeholdent havde forladt Fabriksterrænet,og det tyske Politi under Ledelse af fraadende Gestapobanditter i et halvt hundrede Biler kom jagende ud til Frihavnen efterfulgt af hundrede tyske Soldater paa Cykle,blev det forbundet med Livsfare at bevæge sig paa Gaderne i de omliggende Kvarterer,idet Tyskerne med sædvanlig Bru-

talitet skød løs paa alle fredelige Forbipasserende.Denne Tyskernes Ophidselse viser med al ønskelig Tydelighed,at med Aktionen mod Syndikatet har gode danske Mænd tilføjet Fjenden et Slag,der kan mærkes.

Endnu to Krigsindustrier lagt stille

Tyskerne havde næppe faaet Tid til at sunde sig efter Patrioternes Aktion mod Riffelsyndikatet,før to andre af deres vigtige Krigsindustrier led præcis samme Skæbne og blev totalt sat ud af Spillet.

Søndag den 25. Juni Kl. 5 Morgen blev de deciderede tyske Krigsforetagender "Nordwerk I" og "Ambi",begge beliggende i Ryesgade i København udsat for et veltilrettelagt Angreb af ca. 3o Frihedskæmpere."Ambi" stod under Beskyttelse af de sommerske Banditter,men deres Modstand blev hurtigt nedkæmpet,og Frihedskæmperne forcerede Adgangen til Fabrikken ved at sprænge sig Vej igennem Murene.Denne Forsprængning kaldte Ryesgades Arbejderbeboere til Vinduerne,og da man fik Færten af,hvad der var ved at ske,lød høje Begejstringsraab fra alle Vinduer til Patrioterne.

"Nordwerk I",der er engageret i den tyske Flyvemaskinindustri,beskyttedes af ca. 12 Politibetjente,der som bekendt for kort Tid siden under Protest maatte overtage det uappetitlige Job,efter at de sommerske Banditter havde nedlagt Arbejdet som Følge af,at seks af deres Kolleger lidt efter lidt var afgaaet ved en noget voldsom Død.Ogsaa paa denne Virksomhed blev Modstanden hurtigt nedkæmpet,og omtrent paa samme Tid forkyndte Eksplosionerne,at begge Virksomheder i en uoverskuelig Fremtid er færdige med at producere for Fjenden.

Endnu før det var lykkedes Patrioterne at trække sig tilbage,forsøgte Tyskerne at bane sig Vej frem til Ryesgade for ved Afspærringer at forhindre Danskerne i at forlade Stedet.Fra Østerbro forsøgte en Vogn med Gestapofolk at trænge op gennem Ryesgade.Da den ikke standsede for Varselskud fra Patrioternes fremskudte Sikringsstyrker,fik den en voldsom Salve med den øjeblikkelige Virkning,at Vognen ikke blot standsede,men hurtigst gjorde omkring og forsvandt ind mod Byen.Over Fredensbro forsøgte en Deling paa 15 tyske Soldater at naa frem til Ryesgade,men allerede inden de var kommet over Broen,fik de en saa varm Modtagelse af Frihedskæmperne, at ogsaa de foretrak at søge Dækning ind mod Byen,medbringende adskillige Saarede.

I god Ro og Orden kunde Frihedskæmperne nu trække sig tilbage for at holde Søndag med Kone og Børn efter vel udført Dansk Daad!

B & W igen!

Paa B&Ws Strandgadeværft stod Lørdag den 24. Juni to Special-Drejebænke klar til Afsendelse til Tyskland.Behændigt sneg Patrioter sig ind paa Virksomheden,anbragte en Sprængladning paa hver af Drejebænkene og forlod atter uset Fabrikken for fra den nærmeste Telefonboks at varsko Arbejderne.Omgaaende søgte Arbejderne Beskyttelsesrum,og umiddelbart efter forkyndte to Eksplosioner,at det var sket med Tyskernes Speciel-Drejebænke.

Neutrofon

Denne Fabrik,der var Storleverandør af radioteknisk Materiel til Tyskerne,fik sin Bekomst den 16. Juni,efter at Patrioterne havde sprængt sig Vej gennem Muren.Det kom til en voldsom Ildkamp med de nazistiske Vagter,men ogsaa her gik Frihedskæmperne af med Sejren.

Dette er kun et kort Uddrag af de stolte Kapitler,danske Frihedskæmpere i disse Dage skriver til Historien om Danmarks Frihedskamp.Overfor disse Patrioter - og dem følger hele Folket - vil Blodhunden fra Paris altid komme til kort !

.....

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

H I L S E N T I L D A N S K E S A B O T Ø R E R

fra DANMARKS FRIHEDSRAAD og de ALLIEREDES OVERKOMMANDO !

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Paa Invasionsdagen den 6. Juni gik en Skare danske Sabotører,ca. 4o i Tal,til Angreb paa den af Tyskerne overtagne og ledede Fabrik GLOBUS i Glostrup,som fremstillede Højderor,Sideror m.v. til Flyvemaskiner.

Fabrikken var befæstet med 5 Bunkersstillinger,og Bevogtningen varetoges af 3o Mand,udsøgte Sabotagevagter af Kaptajn Sommers berygtede Korps,som alle har gjort Tjeneste paa Østfronten,før de faar tildelt Vagt paa de livsvigtige tyske Krigsindustrier her i Landet.Patrioternes Angreb paa Fabrikken gennemførtes med stor Dygtighed,Beslutsomhed og Mod.Efter at Bunkersstillingerne var nedkæmpet i aaben Ildkamp,som endte med,at de ellers saa udfordrende brutale Sabotagevagter hejste det hvide Flag og tryglede om Naade,ødelagdes Virksomheden totalt.

Ved Bortkørslen fra Kampstedet dræbtes den 3o-aarige Læge ERIK HAGENS af Sabotagevagterne fra Fabrikken Carltorp.Han var en modig og offervillig Medkæmper.Hans Død betyder Savn i de aktivt kæmpende Patrioters Rækker.

Paa Baggrund af denne Bedrift og i Erindring om den seneste Tids mange betydningsfulde Kamphandlinger mod tyskarbejdende Industrier - Kløvermarkvejens Flyveværksteder,B & W,Allways Radio,Svendborg Skibsværft o.m. fl.,ønsker DANMARKS FRIHEDSRAAD at udtale sin Paaskønnelse af den Disciplin og Akkuratesse,hvormed Sabotagen mod de krigsvigtige Industrier er gennemført,og den Omhu,der overalt er udvist for at skaane danske Borgeres Liv og Ejendom.Vi udtaler vor Beundring for det Mod og den Uforfærdethed,hvormed Patrioterne giver sig i Lag med og løser selv de vanskeligske Opgaver.

At man ogsaa i den frie Verden agtpaagivende følger den danske Frihedsbevægelses Kamp,derom vidner nedenstaaende Telegram,som det af den allierede Overkommando er overdraget DANMARKS FRIHEDSRAAD at overbringe de Patrioter,som deltog i Kampen mod Globus:"CONGRATULATIONS TO DANISH SABOTEURS REFERENCE WERNER GRUNDAHL 6. JUNE 1944" (Hilsen til danske Sabotører i Anledning af Werner Grundahl 6. Juni 1944).

Vi ser i de danske Patrioters frygtløse Kamp en Bekræftelse paa,at den Dag,der kaldes ud til den sidste og afgørende Kamp mod vort Lands Undertrykkere,vil hele den danske Befolkning med de aktive Patrioter i Spidsen ogsaa formaa at løse de Opgaver,Befrielseskampen stiller os!

6. Juni 1944, DANMARKS FRIHEDSRAAD

++

HR. BEST STIKKER POTEN FREM - Det er velkendt,at ingen af de Tusinde Danske,som fanges af Gestapo faar en Forsvarer - dersom de da overhovedet stilles for nogen Ret.Nazisterne dømmer rask væk Folk til Døden uden at give dem en kyndig Mand til Forsvarer.Dette har ikke undret nogen i Danmark - tværtimod har man taget det som et godt Udtryk for nazistisk "Retspleje".Nu har Dr. Best imidlertid forsøgt at mildne lidt paa den haarde Storm,der blæser imod ham.Han har ladet sin Departementschef Ejvind Larsen meddele Sagførerraadet,at General Pancke i Princippet ikke har noget imod,at 10-12 københavnske Sagførere melder sig som Forsvarere.Dog forbeholder Generalen sig at udskyde dem,der ikke maatte passe ham,de kan ikke faa Sagernes Akter udleveret til Gennemsyn og de maa ikke medvirke i "Spionerisager".Altsaa,kort og godt det rene Komediespil beregnet paa at stikke det danske Folk Blaar i Øjnene.Det maa haabes og ventes,at hverken Sagførerraadet eller danske Sagførere vil medvirke til denne skændige Parodi paa "Retspleje".

NEJ TAK TIL LANDBRUGSRAADET Husmandsforeningerne har afslaaet at deltage i Landbrugsraadets Jubilæumsfrokost fornylig.Samtlige Husmandsførere var "mærkelig" nok forhindret den Tirsdag,Frokosten fandt Sted,men Onsdag mødte de allesammen - ved en anden Lejlighed. Ogsaa Husmandsbladene har ignoreret Jubilæet,i det store og hele.Der kom ingen Lykønskninger fra den Kant.Mærkeligt er det ikke - Landbrugsraadet har lige siden sin Start nægtet at give den danske Husmandsbevægelse - der dog repræsenterer Flertallet af danske Jordbrugere - en blot nogenlunde anstændig Repræsentation i Raadet.Og Husmændene er ikke af den Slags,der den ene Dag lader sig trampe paa for den næste Dag at møde op med Blomsterkost og Lykønskning!

.....

GIV LAND OG FOLK VIDERE ! VÆR MED I KAMPEN MOD NAZISTERNE !

LAND og FOLK

SÆRNUMMER Udgivet af DANMARKS·KOMMUNISTISKE·PARTI 29. Juni 1944

KØBENHAVNERNE SATTE TYSKERNE PAA PLADS

Efter 3 Dages Forløb maatte Best

slække sit vanvittige Udgangsforbud

Som det var at vente,hensatte Dr. Best's vanvittige Udgangsforbud den københavnske Befolkning i Harme.Efter en lang og træls Vinter var det omsider blevet Sommer med Solskin og Varme;Skoven,Stranden,Kolonihaven kaldte paa de Hundredetusinder Byboere - og saa finder denne blodbesudlede Gangster paa at ville spærre hele Befolkningen inde Kl. 2o!

Enhver - undtagen Dr. Best og hans Gangsterbande - kunde sige forud, at det fandt Befolkningen sig ikke i.Først og kraftigst reagerede Københavns Arbejdere,som hurtigt formulerede Parolen om 8 Timers Frihed i Sol og Luft før Indespærringen Kl. 2o.Allerede Mandag Kl. 12 gik Arbejderne fra B & W og en Række andre store Virksomheder indenfor Jernindustrien. Tirsdag havde Bevægelsen bredt sig til at omfatte hele den tunge Ende af Jernindustrien,Byggefagene,en lang Række forskellige Virksomheder,mange Kontorer og Smaahandlende.Alle lukkede Kl. 12.

Samtidig med denne magtfulde Protest kom det over hele Byen i Aftenens og Nattens Løb til Sammenstød med tyske Patruljer.Befolkningen nægtede rent ud at lade sig indespærre.I alle Kvarterer,ja i snart alle Gader flammede Baal - Frihedens Baal - Aftenen og Natten igennem - mange slukkedes ikke før ved 6-7 Tiden om Morgenen - og Gadernes Beboere,unge som gamle,bar frygtløst Brænde til Baalene uden at ænse de tyske Patruljers Maskingeværer.I Griffenfeldtsgade,hvor Baalene var særlig voldsomme, lod Tyskerne en Flyvemaskine bestryge Gaden med Maskingeværer,men da Flyvemaskiner nu engang ikke kan staa stille i Luften,var det ogsaa her Befolkningen,som gik af med Sejren.I mange store Komplekser arrangeredes Gaardfester med Baal,Illumination fra kulørte Lamper,dampende Pølser og Øl.Udenfor paa Gaden rasede de afmægtige tyske Patruljer,haanet og udleet af Beboerne.De gamle,som ikke kunde deltage i Festen,sad ved Vinduerne og raabte Hurra.I Istedgade,Saxogade og en Række andre Gader blev Brosten og Cyklestativer gravet op,og høje Barrikader bag flammende Baal spærrede de tyske Patruljer Vejen.

Onsdag Middag lukkede praktisk talt alle Virksomheder samt mange Kontorer og Forretninger.I Havnen var der ikke arbejdet hele Dagen.Alle Levnedsmiddelforretninger stormedes.Brød var ikke til at opdrive i Byen. Overalt tappedes Vand.Det var aabenbart,at man stod umiddelbart overfor den store Kraftprøve:Generalstrejken vilde snart være en Kendsgerning!

Denne Kraftprøve havde Tyskerne imidlertid ikke Mod til at indlade sig paa.Dr. Best gav op. Københavnerne sejrede!

For at haandhæve deres urimelige og vanvittige Forbud har de tyske Nazister dræbt 10-15 Københavnere og saaret langt over Hundrede.Det er ikke glemt dem - og det bliver ikke glemt!

Københavnske Arbejdere! Københavnske Borgere! I har denne Gang vundet en klar Sejr over de forhadte tyske Nazister.Den blev vundet forholdsvis let og hurtigt,fordi der var Enighed fra øverst til nederst,og fordi der handledes beslutsomt og dristigt.Men hermed er vi ikke færdige med Nazisterne.Krapylet er stadig i Landet,og vi maa regne med nye frække og hensynsløse Overgreb.Situationen kan meget let med Timers Varsel udvikle sig derhen,at der paany bliver kaldt paa Jer.Vær da rede til at besvare ethvert nyt Overgreb med samme straalende Sammenhold,Beslutsomhed og Enighed i Handling !

LAND og FOLK

SÆRNUMMER Udgivet af Danmarks Kommunistiske Parti 30. Juni 1944

Københavnske Arbejdere! Københavnske Borgere!

Som det var at vente, hensatte Dr. Bests vanvittige Udgangsforbud den københavnske Befolkning i Harme. Spontant fulgte Befolkningens Reaktion omgaaende og kraftigt. Allerede Mandag lukkede de første stoe Virksomheder Kl. 12., saaledes at Arbejderne kunde faa Lejlighed til at faa Luft og Sol i deres Fritimer. Tirsdag og Onsdag fulgte saa at sige alle øvrige Virksomheder, Byggepladser, mange store Kontorer og Forretninger efter, og Tyskerne saa sig nødsaget til at give efter. Københavnerne havde i første Omgang vundet en klar Sejr. Udgangsforbudet blev mildnet.

Men de tyske Overgreb fortsatte. Længe før Spærretidens Indtræden kørte tyske Patruljer gennem Gaderne og beskød Trafikanterne. Saaledes var det næsten umuligt for de københavnske Sporvejsfunktionærer at naa hjem uden at blive beskudt af nazistiske Banditter. Dette affødte det rimelige og berrettigede Krav fra Sporvejsfunktionærernes Side,at enten maatte Spærretiden helt ophæves elle ogsaa maatte Sporvejskørselen indstilles saa tidligt,at Sporvejsfunktionærerne kunde naa hjem inde de tyske Myrderier tog fat. Kravet blev ikke imødekommet, og Fredag Morgen nægtede Sporvejsfunktionærerne derfor at køre ud.

Samtidig kom Meddelelsen om, at Best"havde " hævnet" sit Nederlag ved at lade 8 Patrioter skyde og mange idømme haarde Tugthusstraffe. Dette blev Signalet til den totale Arbejdsstandsning, sim i Dag præger København.

Det blev tillige Signalet til Provokationer fra Tyskernes og Nazisternes Side. Vogne med Levnedsmidler stormes og brændes og Ruder knuses. Samtidig dukkede igen den nazistiske Provokation med Dannebrog og Hammer og Segl Side om Side op i Gaderne.

Københavnske Arbejdere! Københavnske Borgere!

Ved at forlade Virksomhederne Kl. 12 fandt I det rigtige og værdige Svar paa det tyske Overgreb, og den Generalstrejke som i Dag lammer Hovedstaden, er det naturlige Svar paa de fortsatte Overgreb og Myrderier. Men derfra og til at lade sig forlede til de Provokationer og overilede Handlinger, som DANMARKS FRIHEDSRAAD Gang paa Gang har advaret imod er et langt Spring.

I de mimdeværdige Augustdage sidste Aar, viste Befolkningen i Odense, Esbjerg, Aalborg og Aarhus og en lang Række andre Byer et ubrydeligt Sammenhold. Det samme maa ogsaa være Tilfældet i Dag i København. Den Generalstrejke, som i Dag skræmmer Tyskerne fra Vid og Sans, er kun et Forspil til de endelig afsluttende Kampe, hvorunder vi vil jage det for hadte nazistiske Krapyl ud af Landet. Derfor er det af Betydning, at intet overilet og intet ubetænksomt sker. Vi har nu vist Tyskerne, at vi er parat til at besvare Overgreb med Modangreb, og at vi forstaar at give dis-

se Modangreb Vægt. Ligesom Generalstrejken kun var et Fremstød mod Tyskerne, som ikke tog og ikke kunde tage Sigte paa endeligt at fordrive Tyskerne fra Landet, saaledes kan Generalstrejken i København heller ikke bringe Landet den endelige Befrielse. Den er et Led i Kampen og har hævet Kampen op paa et endnu højere Niveau. Det afhænger nu alene af Tyskerne, om der skal være Ro og Orden i Byen, den Tid de har tilbage at være heri. Det Befolkningen ønsker er, at Spærretiden fuldstændig ophæves, at Schalburg-Folkene og alle de øvrige nazistiske Provokatørorganer fjernes fra Byens Omraade, at Standretterne ophæves, og at Gidselmordene standses.

VI APPELERER TIL ALLE ARBEJDERE OG BORGERE, TIL ALLE BEVIDSTE ELEMENTER I DEN NATIONALE FRONT:

TILBAGEVIS ALLE PROVOKATIONER, UNDGAA UBETÆNKSOMME OG OVERILEDE HANDLINGER!

VIS ENIGHED OG SAMMENHOLD. SLUT OP BAG D A N M A R K S F R I H E D S-R A A D OG VÆR KLAR TIL AT FØLGE DE PAROLER, SOM VIL FREMKOMME FRA DEN ANSVARLIGE LEDELSE AF MODSTANDSBEVÆGELSEN.

LEVE KAMPEN FOR ET FRIT DANMARK!

København den 3o. Juni 1944. DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI.

LAND OG FOLK

Særnummer Udgivet af Danmarks kommunistiske Parti. 1.Juli 44.

VIS DICIPLIN, SAMMENHOLD OG SOLIDARITET OVERFOR TYSKERNES TERROR-!

Den københavnske Befolknings enige og resolute Optræden har vakt Tyskernes Raseri.Over hele Byen har Tyskerne foretaget Overfald paa Befolkningen,hvorunder de hensynsløst med Kanoner,Rifler,Haandgranater og Pistoler har myrdet løs til højre og venstre.Nørrebrogade,Istedgade og en Række af Byens andre Hovedgaderligner formelige Valpladser.Ambulancerne kører Døgnet rundt og flere hundrede er indbragt til Byens Hospitaler,dræbte eller saarede.

Tyskerne besætter de kommunale Værker!

FredagAften gik Tyskerne til Angreb paa Byens kommunale Værker.Da Skifteholdet mødte paa Østre Gasværk,blev de saaledes forment Adgang af Tyskerne og Vagtmandskabet Dagholdet blev holdt tilbage.Ved Gasværket paa Finsensvej kom det til en timelang Ildkamp mellem Tyskerne og Vagtmandskabet, hvorunder Tyskerne anvendte Kanoner.Tyskernes Besættelse af de kommunale Værker var ensbetydende med,at Byens Forsyning med Gas,Lys og Vand ophørte.

Masseskyderi paa Sct.Hans Torv.

I Dag Lørdag fortsætter de tyske Myrderier.F.Eks. blev der paa Sct.Hans Torv,som Følge af en ligesaa meningsløs som hensynsløst Optræden fra en tysk Udrykningskomandos Side,nedskudt 17 Personer.

Undgaa overilede Handlinger

Adskillige Steder er nazistiske Handlendes Forretninger plyndret,ligesom der har fundet "Haarklipninger",Rasering af private Lejlighederog lign. Aktioner Sted.Om end man forstaar Baggrunden for disse Handlinger,maa de dog stæskt fordømmes.De har intet Formaal i den Kamp,som udkæmpes.

Udvis Sammenhold og Hjælpsomhed.

Derimod er det af Betydning,at der udvises indbyrdes Sammenhold og Hjælpsomhed.Ikke alle har sikret sig Forsyninger af Vand og Levnedsmidler. Her maa Folk Hjælpe hinanden,og Særligt maa der tages Hensyn til Hjem med Børn

Der tages Gidsler.

Samtidig med at Tyskerne udfolder deres terroristiske Virksomhed i Hovedstaden,forsøger de at overtale de danske Myndigheder til at klare den Situation,som Tyskerne i deres ærkedumme nazistiske Stupiditet har rodet sig selv ud i.De danske Myndigheder har imidlertid indtil nu stillet sig paa det Standpunkt,at de tyske Terrorister maa give visse Indrømmelser,da det i modsat Fald vil være umuligt at faa den københavnske Befolkning til at optage Arbejdet.Dette har Tyskerne hidtil kategorisk nægtet.Derimod har de Lørdag Formiddag taget Gidsler.Da Arbejdere og Funktionærer fra B & W kom for at Afhente deres tilgodehavende Løn,blev de arresteret af tyske Banderog ført bort som Gidsler.

HVAD FOLKESTREJKEN GÆLDER!

Nu gælder det mere end nogensinde for den københavnske Befolkning,at den ueviser ubrydeligt Sammenhold,Beslutsomhed og Udholdenhed.Tyskerne maa standses i deres brutale Fremfærd.I Dag drejer det sig ikkeom at jage Tyskerne ud af Landet.Dertil er Tidspunktet endnu ikke kommet.Det,den københavnske Befolkning forlanger,er Ret til at færdes paa Gaderne uden at risikere Død og Lemlæstelse,at Gidselarrestationer og Gidselmord ophører, at der sættes en Stopper for Schalburgfolk og andre Nazibanders Hærgen.

MOD TYSK TERROR SÆTTER VI DANSK KOLDBLODIGHED,ENIGHED OG DICIPLIN.

1.Juli 1944.
DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI.

LAND og FOLK

LAND OG FOLK

Særnumer Udgivet af Danmarks kommunistiske Parti 2.Juli 44

Til København's Befolkning!

Repræsentanter for Hovedstadens Kommunalbestyrelser, De samvirkende Fagforbund,Arbejdsgiverforeningen m.fl. har i Dag Søndag udsendt et Opraab, hvori Københavns Befolkning opfordres til at genoptage deres daglige Gerning. I dette Opraab hedder det bl.a.: Konsekvenserne af en fortsat Strejkebevægelse er uoverskuelige. Tilførslerne af Levnedsmidler og andre Livsfornødenheder til Hovedstaden svigter allerede og vil i løbet af korteste Tid gaa helt i Staa. Faren for Indgreb med Virkning af uoprettelig Karakter er overhængende. Genoprettelsen af Byens normale Liv er en nødvendig Forudsætning for, at truende Ulykker skal kunne undgaas."

Med Forbavselse konstaterer den københavnske Befolkning, at ovenn.Organisationsledere opfordrer til Arbejdets Genoptagelse uden den mindste Garanti for eller blot det spinkleste Løfte om, at Byens Befolkning uden Risiko for Død og Lemlæstelse frit kan færdes i deres Bys Gader.

At Situationen er alvorlig, er Byens Befolkning vel vidende om. Men Situationen er fuldt saa alvorlig, hvis Arbejdet genoptages, uden at der skaffes den nødvendige Garanti og Sikkerhed for Byens Befolkning.

Derfor er der kun een Vej: I Enighed og Disciplin, gennem Solidaritet og Beslutsomhed at fortsætte Kampen Skulder ved Skulder indtil man fra de tyske Magthaveres Side imødekommer Befolkningens Ønsker og derved viser deres Vilje til at sikre Befolkningen Mulighed for at genoptage den daglige Gerning uden Risiko for personlig Overlast og vilkaarlige Indskrænkninger i det daglige Liv.

2. Juli 1944. DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI.

LAND og FOLK

Særnummer Udgivet af Danmarks Kommunistiske Parti 2-7-44

FOLKESTREJKERNE BREDER SIG OVER HELE LANDET

Generalstrejken flammer over hele Danmark. Den Gnist, som de nazistiske Magthavere selv har tændt paa Grund af deres taabelige Dekret om Spærretid i København, er nu blevet til et Baal, som det vil blive vanskeligt at slukke. Fra Provinsen meldes , at den ene By efter den anden slutter solidarisk op om Københavns Befolkning. I Køge har der været Sammenstød med de tyske Bander. Jernbanetrafik og Færgefart er ophørt. Den danske Befolkning tilkendegiver, at nu kan det være nok, og at vi Danskere ikke er et Folk af forknytte Slaver, som ydmygt bøjer Nakken paa nogle fremmede Storhansers Bud.

Fra at være en Reaktion mod et dumt og taabeligt Magtbud om at være hjemme inden Kl. 2o er Kampen blevet en omfattende og straalende Manifestation af den danske Befolknings Modstandsvilje og Selvhævdelse. Den er blevet et Signal til Folkene i de andre undertrykte Lande. Det er blevet en Kamp, som har vundet international Ry og Opmærksomhed.

KRIG MOD KVINDER OG BØRN

Tyskerne fremturer i deres Voldsfærd. I Gaar lod de bekendtgøre, at Dr. Best havde givet Generalløjtnant Richter den udøvende Magt i København. Da Københavnerne i deres grænseløse Taknemlighed over, at Spærretiden var blevet indskrænket med tre Timer ikke straks ilede til deres Arbejde, blev Generalen sat til at ordne Tingene. I et Opraab forbydes det at forlade og ankomme til Byen, ligesom man bebuder fortsatte Skyderier og Myrderier. Nu skal Verden faa at se, hvordan den tyske Værnemagt klarer Krigsopgaverne. Paa de andre Fronter gaar det mere end daarligt. Paa Østfronten vanker der Bank efter Noder. I Italien løber man mod Nord. Den uindtagelige Vestvold er sønderbrudt. Men paa Nørrebrogade , i Istedgade paa Brønshøj Torv og paa Amager og hele det værgeløse og vaabenløse København gaar Værnemagten frem fra Sejr til Sejr. Fra Bilerne dræber ma n uden Hensyn til Alder og Køn. Mælkebilerne standses , og de heltemodige tyske Patruljer stjæler Mælken , som er beregnet til Københavns Smaabørn. Med urgermansk Heltemod stormes Byens kommunale Værker. Paa tysk Magtbu d lukkes der for Vand , Gas og Lys. Ved hensynsløs Krig mod Kvinder og Børn, ved at sulte og tørste den Københavnske Befolkning haaber de tyske Banditter at faa den til at makke Ret.

KAMPEN I DAG ER MED TIL AT FORKORTE KRIGEN

Befolkningens Stemning og Holdning viser Hadet til Undertrykkerne. Viser hvad der venter de tyske Okkupanter og deres "danske" Medhjælpere den Dag , der endnu ikke er inde - da Folket med Vaaben i Haand skal fordrive Tyskerne fra Danmark. Folkestrejkerne er en Advarsel og en Lærestreg for Tyskerne. DEn danske Befolkning tilkendegiver, at der er Grænser for, hvad Tyskerne kan byde dem med Hensyn til Terror og Undertrykkelse.

Men foruden , at Strejkerne er en national Manifestation af Viljen til Befrielse fra det tyske Aag, svækker Kampen ogsaa rent praktisk den tyske Krigsmaskine , gennem Generalstrejken bindes der tyske Tropper, forhindres den tyske Krigsproduktion, og tyske Transporter vanskeliggøres. For hver Dag , Generalstrjken varer er vi med til at forkorte og vinde Krigen. Derfor er Kampen i Dag ogsaa kampen for en snarlig og sejrrig Fred.

TYSKERNE PRØVER ALLE UDVEJE

For snarest at likvidere Folkestrejken lader Tyskerne ingen Muligheder uforsøgt. Forhandlingerne fortsættes med de danske Myndigheder og saa sent som i Gaar, Lørdag, har Repræsentanter for De samvirkende Fagforbund andre Erhvervsorganisationer, Nimands- Udvalget m. fl. forhandlet med Tyskerne , Fra tysk Side har nan F forlangt udsendt et Opraab om øjeblikkelig Genoptagelse af Arbejdet . Fra dansk Side har man dog vægret sig, under Henvisning til det haabløse i at faa Folk til, at genoptageArbejdet, saalænge Tyskerne har tvangslukket for Gas, Lys og Vand. Forhandlingerne fortsættes og usandsynligt er det ikke , at Befolkning i meget nær Fremtid vil blive stillet overfor et Opraab fra den Side Men Forhandlerne maa vide , at det danske Folk venter , at de under Drøftelserne med Tyskerne med Vægt og Styrke hævder Befolkningens Synspunkter, sonm er: uhindret Adgang til Gaderne paa alle Tiderne af Døgnet - Garanti for at Schalburg - Banditterne Ophører med deres terroristiske Udskejelser - at Gidsel - Arrestationerne og Gidselmordene ophører, og at de tyske Standretter ophæves med det samme . Disse Krav maa de danske Forhandlere tage øtilbørligt Hensyn til, saafremt de vil forhandle i den københavnske Befolknings Navn.

o-o-o-

LAND og FOLK

Særnummer Udgivet af Danmarks kommunistiske Parti 3. Juli 44

Folkestrejken fortsætter paa 4. Dag-!

Som ventet blev Opraabet fra de ledende Folk indenfor Samarbejdspartierne, Fagbevægelsen, Arbejdsgiverforeningen m. fl. Organisationer modtaget med Kulde af den københavnske Befolkning. Allerede ved Opklæbningen og Uddelingen af Opraabene tilkendegav Befolkningen ved Nedrivning og Tilintetgørelse af Plakaterne deres Harme overfor denne Opfordring til betingelsesløs Kapitulation.

Kun faa Arbejdere fra de store Arbejdspladser mødte Mandag MOrgen, og man tog hurtigt hjem igen. Sporvognene rykkede ud ved 6½ Tiden, men paa Grund af Situationen ophørte Spovejstrafikken ret hurtigt. Svaret paa Opfordringen til at genoptage den daglige Gerning blev hurtigt givet. Til 100% viste den københavnske Befolkning, at den ikke havde i Sinde at opgive Kampen uden videre.

Under Trusel om Skydning tvinges Sporvejskørslen i Gang

Da Tyskerne konstaterede, at Strejken fortsatte, forsøgte de i det mindste at gennemtvinge Sporvejstrafikens Genoptagelse. Ved Middagstid blev Sporvejsfunktionærerne under Trusel om Skydning tvunget til at køre ud under Bevogtning af dansk Politi. Vel kan man med Revolveren i Nakken tvinge Sporvejene i Gang, men Københavnerne bestemmer selv, om de vil køre i Sporvognene.

Hvorfor Kampem maa fortsætte

Befolkningen er klar over, at Situationen er alvorlig, den er gaaet i Strejke mod de utaalige Tilstande, som de tyske Voldsmænd i deres frække Stupiditet selv har skabt. Saa længe der ikke fra tysk Side foretages Ændringer i de Tilstande, som er Aarsag til Folkestrejken, maa Kampen fortsættes. Og hvis Tyskerne tror, at de kan skabe ordnede Forhold ved, som de f.Eks. har gjort ved Arbejdsskolen paa Bachersvej, lader deres Patruljer skyde paa Invalider, som opholdt sig bag et Jerngitter paa privat Grund, tager de fejl. Saadanne Terrorhandlinger tjener kun til yderligere at forstærke den københavnske Befolknings Kampvilje og Modstandskraft.

Folkestrejken har vist hvilken uhyre Solidaritet, der findes i Hovedstaden. De allerfleste Handlende har vist deres gode, danske Sindelag. Manfoldige Bagere har leveret Brød, Slagtere og Urtekræmmere har solgt løs af Lagrene for at lindre Hjemmenes værste Mangel paa Levnedsmidler. Overalt ser man Hjælpsomhed fra Privatpersoner, Institutionerog anden Side. Det er en Folkestrejke i dette Ords sande Forstand

Generalstrejken som Led i Folkenes Befrielseskamp

Generalstrejken har nu udviklet sig paa en saadan Maade, at dens Be-

tydning rækker ud over Hovedstadens særlige Forhold, og har faaet stor Betydning for de undertrykte Folks Befrielseskamp. Store tyske Troppestyrker findes her i Landet paa et Tidspunkt, hvor deres Nærværelse er haardt paakrævet paa Fronterne. Transport af tyske Tropper vanskeliggøres, saaledes har Generalstrejken f. Eks. forhindret Videresendelsen af tyske Tropper til Finland. Produktionen til den tyske Krigsmaskine lider alvorligt Afbræk.

Hver Dags Strejke er derfor et Slag mod Tyskerne og bidrager til Forkortelse af Krigen, for Fred og Frihed. Af disse Grunde hviler Verdens Opmærksomhed i denne Situation paa det danske Folk.

3. Juli 1944

DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI.

LAND og FOLK

Særnummer Udgivet af DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI 3.Juli 1944

OPRAAB FRA DANMARKS FRIHEDSRAAD

Siden Mandag den 26. Juni har Besættelsesmagten og Schalburg-Folkene terroriseret den københavnske Befolkning. Indtil Søndag Aften var 87 sagesløse københavnske Borgere blevet dræbt og 664 saaret. Herudover er mange døde og saarede blevet bragt til tyske Lazaretter.

Fredag Aften besatte Tyskerne alle Værker og gennemtvang Afbrydelsen af Gas,Vand og Elektricitet. Dette til Trods for, at Arbejderne i Overensstemmelse med Frihedsraadets Opfordring havde besluttet at sørge for Befolkningens fortsatte Forsyning med disse livsvigtige Fornødenheder. Dagen efter afspærrede Tyskerne Byen og standsede alle Tilførsler af Levnedsmidler.

Hermed var Belejringstilstanden fuldstændig. København skulde sultes ud. Men hverken Terror eller Forsøg paa Udsultning formaaede at knække Folkets Vilje til Modstand. Den blev kun stærkere deraf, og en lang Række Provinsbyer sluttede op for at støtte Københavnernes modige Kamp. Disse Hundredtusinders vaabenløse Demonstration mod Tyskernes Maskingevær, Kanoner, Tanks og Flyvemaskiner er en enestaaende Begivenhed i den europæiske Frihedskamp mod Nazismen.

Allerede om Søndagen maatte Tyskerne foretage et Tilbagetog. De aabnede for Gas, Vand og Elektricitet, og ophævede Spærringen omkring København. Samtidig udsendte de kommunale Myndigheder i Hovedstaden, Ledelsen af de samvirkende Fagforbund og Erhvervsorganisationer med Tilslutning fra Centraladministrationen og de samarbejdende Partier en Opfordring til at gaa i Arbejde Mandag Morgen.

Men da der ikke i denne Proklamation fandtes noget somhelst Tilsagn fra tysk Side om Opfyldelsen af de Krav, der var rejst af Befolkningen og Danmarks Frihedsraad, fortsatte det strejkende Folk om Mandagen sin maalbevidste Kamp.

Denne ubøjelige V ilje til Modstand har i Dag,Mandag Eftermiddag, tvunget Tyskerne til at gøre yderligere Indrømmelser:

1. Schalburg-Korpset er fjernet fra Byens Gader.
2. Der er givet Tilsagn om, at det tyske Militær ikke længere vil beskyde sagesløse Borgere.
3. Sporvejsfunktionærernes Krav om tidligere Standsning af Kørslen er efterkommet.
4. Tyskerne frafalder en Række tidligere fremsatte Krav om Repressalieforanstaltninger.
5. Forhandlinger om Schalburg-Korpsets fremtidige Forhold er i Gang.
6. Det forventes, at Spærretiden i København snart vil blive hævet.

Disse Indrømmelser fra tysk Side er saa betydningsfulde, at DANMARKS FRIHEDSRAAD ikke tager i Betænkning at opfordre Befolkningen til paa dette Grundlag at genoptage Arbejdet, saaledes at alle Virksomheder er i

Gang Onsdag Morgen.

Denne Folkestrejke har vist Tyskerne, at det danske Folk ikke lader sig tvinge ved Trusler og Terror. Den har understreget Folkets ubrydelige Enighed og bekræftet vor Styrke og Sammenhold.

Folkestrejken var kun et Forspil til den afgørende Kamp, der forestaar. At træffe alle Forberedelser til denne afgørende Kamp, at holde alt i Beredskab for at kunne slaa til af al Magt, saa snart Signalet lyder til hele Folkets Rejsning for at tilkæmpe sig Fred, Frihed og Selvstændighed,det er i Dag den danske Frihedsbevægelses vigtigste og altoverskyggende Opgave.

Mandag den 3. Juli DANMARKS FRIHEDSRAAD

Til dette Opraab skal vi tilføje: Folkestrejkens Resultat er en stor Sejr. Ikke blot har man tvunget Tyskerne til at give Indrømmelser, som krævet af Folket, men Strejken har tilføjet den tyske Krigsindustri, og den tyske Militærmaskine en meget føleligt Slag, og overalt i den fri Verden betragter man Strejken som en overordentlig stor Sejr for det danske Folk. Samlet gik vi ud i Kampen, samlet vil vi afslutte den !

Mandag den 3. Juli DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI

LAND og FOLK

Nr. 47 Udsendt af Danmarks kommunistiske Parti 7. Juli 1944

FOLKESTREJKER OVER DANMARK

En straalende Sejr for det danske Folk

Mandag den 26. Juli dekreterede Nazityskerne Spærretid fra 2o Aften til 5 Morgen i Hovedstaden. Da de ikke havde kunnet forhindre Sabotagen eller nedkæmpe Frihedsbevægelsen, lod de paa denne Maade deres Raseri gaa ud over hele Hovedstadens Befolkning. Denne Foranstaltning var Udtryk for det rene Vanvid og maatte fremkalde den voldsomste Reaktion blandt Befolkningen, der nu for Flertallets Vedkommende paa Højsommerens bedste Dage skulde spærres inde i de lumre Lejligheder straks efter Fyraften.

Mandag besluttede Arbejderne paa B & W under Parolen 8 Timers Frihed at forlade Arbejdet Kl. 12 Middag. Dagen efter fulgte Hundreder af københavnske Virksomheder B & W's Eksempel, og Onsdag havde alle Hovedstadens Arbejdere tilsluttet sig "Gaa tidligt hjem" Bevægelsen.

Indespærringen af Københavnerne Kl. 2o lod sig dog ikke gennemføre. Trods Udgangsforbudet færdedes Folk frit paa Gaderne. Naar undtages den indre By, gik Aftenens Gadeliv sin vante Gang. Det var haabløst for Politiet at arrestere "Sengængerne". Deres Antal androg Tusinder. Tyskernes Forsøg paa ved hensynsløs Beskydning at fordrive Folk fra Gaderne forblev virkningsløse. Overalt blev deres Patruljekørsel hindret af Baal og mindre Barrikader.

Tyskerne havde ved deres kluntede og brutale Optræden bragt København paa Oprørets Rand.

Besættelsesmagten indsaa, at den havde spændt Buen for højt. Nazibødlen Werner Best stod i første Omgang som den tabende Part og skyndte sig at mildne Udgangsforbudet. Fra Torsdag var det tilladt at færdes ude fra 5 Morgen til 23 Aften.

Folkestrejken bryder ud.

Mildnelsen af Udgangsforbudet var dog ikke ledsaget af en forsonligere Optræden fra Tyskernes Side. Tværtimod. Torsdag Morgen forkyndte Best, at han havde ladet 8 Patrioter henrette, og om Aftenen fortsatte tyske Patruljer og Schalburgfolkene deres Terrortogter gennem Gaderne. De undersøgte ikke i Spærretiden, om Folk havde "Ausweis", men skød hensynsløst selv paa uniformerede Betjente, Jernbane- og Sporvejsfunktionærer.

Hermed var Bægeret fuldt. Fredag Morgen indstillede Sporvejsfunktionærerne Kørslen, senere fulgte Jernbanens og Telefonselskabets Personale Eksemplet. Inden Fredag Middag var Folkestrejken en Kendsgerning. Og den var total. Kontorer, Butikker, Fabrikker, Værksteder, Post, Telefon, Telegraf og Trafik laa stille overalt. De eneste Virksomheder, som holdtes i Gang, var Vand- Gas- og Elektricitetsværker samt Mejerier. Der var nødvendigt for Kampen, at disse Virksomheder ikke deltog i Strejken.

Folkestrejken var opstaaet uden Proklamationer eller ultimative Krav. Alligevel var der ingen Tvivl om, hvad det gjaldt. Folket ønskede Spærre-

tiden ophævet, den tyske Terror bragt til Ophør og Schalburgkorpset fjernet. Det var og blev Kampens Hovedformaal.

Tyskerne lukker for Vand, Gas og Elektricitet.

Blodhunden Best var nu kommet fra Asken i Ilden, og i denne Situation kunde hans nazistiske Hjerne kun fostre een Tanke: Den københavnske Befolkning skulde ved forstærket Terror tvinges til Underkastelse. Paa hans Bud lukkedes der Fredag Aften mellem Kl. 21 og 22 for Gas, Vand og Elektricitet. Flere Steder, saaledes ved Gasværket paa Finsensvej, kom det til en timelang Ildkamp, før det lykkedes Nazisterne at trænge ind og besætte Værket. Storbyens Befolkning skulde nu knækkes gennem Sult og Tørst. Dette var "total Krigsførelse". Kvinder og Børn, Gamle, syge og svagelige skulde nu føle "Herrefolket"s kolossale Magt.

Schalburgkorps og Nazibander terroriserer.

Denne kyniske og brutale Optræden ledsagedes af en forstærket tysk Terror. Tyske Patruljer jog skydende til høje og venstre gennem Gaderne. Schalburgbanditterne fejrede sande Orgier. Mange Steder trængte de ind hos Folk, som havde paadraget sig deres Vrede, og jog dem ud af Hjemmet, medens Møbler og andet Indbo blev kastet ud paa Gaden og brændt.

Alt dette tjente selvsagt til yderligere at ophidse Gemytterne, hvilket kom til at gaa ud over Nazisterne. Nogle fik koporlige Bank, andre blev dræbt, og atter andre fik Forretninger ødelagt. Saaledes blev Varehuset BULDOG totalt brændt, efter at først Ruderne var knust og Stabler af Varer hentet ud paa Gaden, hvor de dannede et vældigt Baal. Buldogs Indehaver, Bryde Nielsen, har paa Grund af sit Samkvem med Tyskerne ikke fortjent bedre, men dog var Aktionen ikke hensigtsmæssig. Den generede nemlig Danskerne mere end den generede Tyskerne. En stor Mængde Tøj, som af Københavnerne var indleveret til Reparation, maa befrygtes brændt. Desuden maa man regne med, at Hovedparten af de brændte Varer vilde være kommet Danskerne til Gode. Vel skal der afregnes med Landsforrædere, men det maa ske paa en saadan Maade, at det ikke rammer gode Danskere.

Disse Tildragelser var dog kun Episoder. Befolkningen lod sig ikke provokere. Frihedskæmperne, der var i Besiddelse af Vaaben, kunde have taget Kampen op, men de gjorde ikke. De vidste, at den væbnede Kamps Time ikke var kommet, at det var den passive Kamp, det gjaldt, og derfor lod de Tyskerne rase. Talrige Steder blev der for at genere de tyske Patruljevognes Kørsel gennem Gaderne atter Natten mellem Fredag og Lørdag antændt Baal og rejst Barrikader. De var Tyskerne til stor Ulempe, og straks Lørdag Morgen tvang Tyskerne tilfældige Mennesker til at rydde Gaderne. Var der ikke tilstrækkeligt med Trafikanter, drev de med Revolvere Folk ud af Husene til Rydningsarbejdet. Herunder kom Nazisternes Sadisme Gang paa Gang til Udtryk. Et Sted, hvor Mændene af forstaaelige Grunde havde fjernet sig, blev nogle gamle Koner, som sad paa en Bænk, tvunget til at udføre det haarde Arbejde. Et andet Sted blev Folk tvunget til med de bare Næver at fjerne et Baal, hvorved en Mand fik sine Hænder frygteligt forbrændt, maaske ødelagt for Livstid ved at gribe om gloende Asfalt. I Thorsgade hentede Nazibanditterne en Far og Søn ud af Sengen og tvang dem kun iført Skjorte og Bukser paa bare Fødder ned paa Gaden, hvor de blev tvunget til at tage Bukserne af og med dem slukke et Baal. Disse er kun nogle tilfældige Eksempler blandt Hundreder.

Byen afspærres med Pigtraad og Maskingeværer.

Lørdag Formiddag maatte Tyskerne paany erkende deres Magtesløshed over for Strejken. Trusler om Sult og Tørst havde ikke kunnet tvinge Hovedstadens Befolkning til at genoptage det nedlagte Arbejde. Best greb

derfor til en ny Terrorforanstaltning: Byen blev erklæret i Belejringstilstand. København blev fuldstændig afspærret fra Omverdenen. Pigtraadsspærringer og Maskingeværer hindrede enhver Ind- og Udfart. Paa alle Byens centrale Pladser opstilledes Kanoner. I Proklamationen om Belejringstilstanden blev det meddelt, at der hensynsløst vilde blive skudt paa Ansamlinger af mere end 5 Personer. Det var nye Massemyrderier, der her forberedtes. Mens de tyske Patruljer jog skydende gennem Gaderne, fyrede Kanonrene mod fredelige og ubevævnede Borgere. Der toges intet Hensyn til, at Folk fuldt ud rettede sig efter de udstedte Paabud. Enlige Personer, selv Kvinder, blev uden videre beskudt. En Afdeling af disse "Krigshelte" undsaa sig ikke for at skyde paa en Gruppe Vanføre, som opholdt sig i en Have bag et Staaltraadshegn, og saarede flere af dem. Ambulancerne kørte ustandselig, og de fleste af Byens Hovedgader lignede Slagmarker. Det var Mastrene i det elastiske Forsvars Tilbagetrækningskunst, som her viste deres offensive Angrebsevner over for Københavns Kvinder og Børn.

Det nationale Sammenhold og Solidariteten stod sin Prøve.

Alle Tyskernes Forsøg paa at tvinge Byens Befolkning til Underkastelse var forgæves. Den tyske Brutalitet gjorde kun Sammenholdet ubrydeligt og Viljen til at holde ud stærkere. Fra første Færd indstillede Københavnerne sig paa at dele med hinanden. De Handlende hjalp i stort Tal Folk, der ikke havde Varer, og Bagerne bagte, saa det omend i beskedent Omfang var muligt at faa Brød. Mælk blev fortrinsvis forbeholdt Smaabørn, og Vand blev skaffet til dem, der ikke i Tide havde faaet tappet af. Intetsteds var der Panik eller Forvirring. Københavnerne tog Situationen med Ro og Ligevægt.

Dr. Best søger en Udvej.

Mens han iværksatte de voldsomste Undertrykkelsesaktioner, søgte Eksperten i Undertrykkelse og Folkemord, Werner Best, en Udvej. Lørdag havde han fundet af, at han ved at kræve Begtrup Hansens og Eyvind Larsens Afskedigelse af Politiet og Eiler Jensens Fjernelse fra DsF's Formandspost samt ved at tilstaa Arbejderne "Ret til at indvinde den tabte Arbejdsfortjeneste gennem Overarbejde" kunde klare Situetionen. Traditionen tro skulde Nazifadæsen reddes ved at ofre uskyldige, mens Arbejderne under hykleriske Talemaader skulde tvinges til at oparbejde den tabte Krigsproduktion. Mere koldsindige Tyskerne overtydede dog Dr. Best om, at dette var den rene Taabelighed og kun vilde gøre ondt værre.

Et upaakrævet Opraab.

Hr. Best var ikke ene i sine Bestræbelser for at faa Strejken likvideret. Tilhængerne af den Forstaaelsespolitik, der led sit Nederlag den 29. Aug. 1943, var allerede om Lørdagen klar til at opfordre Folk til at gaa i Arbejde. I første Omgang blev de imidlertid afvist af Dr. Best, som ikke fandt dem underdanige nok, men Søndag den 2. Juli - paa Strejkens 3. Dag - mødte de frem med et Opraab, som Dr. Best kunde gogkende, og som var undertegnet af Erhvervsorganisationernes Repræsentanter, heri indbefattet DsF's Forretningsudvalg. Dette Opraab er et beskæmmende Dokument for den danske Nation. Det opfordrede til betingelsesløs Kapitulation og Underkastelse, idet det ikke indeholdt saa meget som en Stavelse, der godtgjorde, at Tyskerne havde vist Tegn til at imødekomme Folkets Ønsker om Garanti for, at Færdsel paa Gader og Veje ikke var forbundet med Livsfare. Opraabet malede Fanden paa Væggen, og det var de ingen Grund til. Selvfølgelig var Situationen alvorlig, men den vilde ikke blive mindre alvorlig ved at genoptage Arbejdet uden Indrømmelser fra tysk Side. Dette var Københavnerne klar over. Derfor viste de ogsaa deres Foragt for

Opraabet ved at rive det i Stykker og kaste det paa Gaden. Ingen fulgte Opfordringen til at gaa i Arbejde Mandag Morgen, men alligevel tjente dette Dokument til at svække Sammenholdet, og det medførte derfor en Forringelse af Mulighederne for at opnaa Indrømmelser.

Ogsaa mange af Forstaaelsespolitikens underordnede Befalingsmænd var paa Tærne og viste sig upaakrævet nævenyttige. Adskillige Overordnede inden for Kommunen og Etaterne anvendte saaledes de stærkeste Trusler for at faa Personalet til at genoptage Arbejdet allerede Mandag, og fra mange Sider foreligger Indberetning om, at disse nationalt uforstaaende Mennesker har truet Personalet, som fulgte Frihedsraadets Parole og først genoptog Arbejdet Onsdag Morgen, med Indberetning, ja endog med Afskedigelse. Vi gør disse Herrer og Damer opmærksom paa, at der kommer en Dag, hvor de, der svigtede i den store Kamp, vil blive draget til Ansvar for deres Handlinger.

Best paa Tilbagetog.

Søndag Aften havde den "jernhaarde" Best tiltraadt Tilbagatogets bitre Vej. Kl. 19,3o blev der lukket op for den elektriske Strøm, og det blev i Radioen meddelt, at Gas- og Vandforsyningen vilde blive genoptaget Kl. 22, ligesom Byens Afspærring blev ophævet fra Mandag Morgen Kl. 5. Paa ægte nazistisk Maner blev det dernæst forkyndt, at Sporvejs- og Jernbanetrafikken vilde blive genoptaget Mandag Morgen Kl. 6. Best vidste udmærket godt fra Strejkerne i Odense, Esbjerg m.fl. Byer i Aug. 43, at Underskriverne af Opraabet ikke havde nogensomhelst Fuldmagt fra Folket. Derfor var has Mildnelser et regulært Tilbagetog og ikke Foranstaltninger i Forbindelse med en tysk Sejr.

Strejken fortsætter.

Frihedsraadet opfordrede til Strejkens Fortsættelse. Denne Opfordring var Udtryk for Borgernes Synspunkt. Viljen til at fortsætte, indtil der forelaa Indrømmelser, saas bl. a. deraf, at Befolkningen overalt aftappede Vand og sikrede sig Varer, forberedt paa en ny Belejring. Dette var Tyskerne imidlertid ikke indstillet paa. For dem gjaldt det om, at Samfundslivet kom i Gang igen. Strejken og Afspærringerne generede dem mere, end den generede Københavnerne.

De greb til forskellige nye Midler.

Under Trusler tvinges Sporvognskørslen i Gang.

Sporvognskørslen forsøgtes genoptaget Mandag Morgen, men det gik ikke som Hr. Best havde profeteret. De faa Vogne, der kørte ud, mødte en saadan Modstand, at de hurtigt vendte tilbage. Ved Middagstid truede Tyskerne med at tage 15 Gidsler blandt Sporvejsfunktionærerne, og hvis Kørslen derefter ikke kom i Gang, vilde de tage yderligere 5o. Hensigten var tydelig: De paagældende skulde skydes, hvis de øvrige fortsatte Strejken. For at sikre Kørslens Gennemførelse beordrede Tyskerne to danske Betjente posteret paa hver Sporvogn. Paa denne Maade lykkedes det Mandag Eftermiddag at holde et beskedent Antal Vogne i Gang.

S-Banen kom ogsaa først i Gang langt op paa Dagen, men kørte med yderst faa Passagerer. Paa Telefonhuset gik ca. 1/3 af Personalet i Arbejde, mest som Følge af de oven for omtalte Trusler om Afskedigelse fra det overordnede Personales Side. Ellers hvilede alt Arbejde. Antallet af arbejdende naaede ikke op paa 1o%, og disse 1o% arbejdede kun delvis. Dette var hvad Forstaaelsespolitikens Tilhængere havde opnaaet med deres beskæmmende Dokument.

Saa snart Best havde faaet den første Sporvogn i Gang, søgte han gennem Radioen ved Halvtimes Udsendelser at give det Udseende af, at Arbejds-

ro var opnaaet, og Livet atter normalt. Men enhver kunde saavel Mandag som Tirsdag overbevise sig om, at hverken Tog- eller Postgang var optaget i sædvanligt Omfang. Det lykkedes heller ikke at faa noget Blad ud i disse Dage.

Alt dette talte sit tydelige Sprog om Folkets Modstandsvilje. Dr. Best maatte foretage et nyt "sejrrigt" Tilbagetog. Strejkens Fortsættelse om Mandagen gav Resultat. Var Arbejdet blevet optaget om Mandagen som forlangt, var disse Resultater udeblevet.

Tyskerne giver Indrømmelser.

Mandag blev det af Tyskerne over for danske Kredse tilkendegivet

1. at Tyskerne vilde holde Schalburgfolkene borte fra Gaderne,
2. at der ikke vilde blive gjort Brug af Vaaben, medmindre Tyskerne blev direkte angrebet,
3. at de tyske Tropper vilde blive trukket tilbage, saa snart Livet gik normalt,
4. at Spærretiden snart vilde bortfalde, samt
5. at der ikke vilde blive foretaget Repressalier.

Hermed var en Del af de Indrømmelser opnaaet, som man havde strejket for at fremtvinge. Det var, den tyske Besættelse taget i Betragtning, det meste, man kunde gøre sig Haab om at opnaa.

DANMARKS FRIHEDSRAAD afblæser Strejken.

Danmarks Frihedsraad bedømte de opnaaede Resultater som et forsvarligt Grundlag for at afblæse Strejken. Det udsendte derfor Mandag Eftermiddag Opfordring til at genoptage Arbejdet senest Onsdag Morgen. Imidlertid raadede Frihedsraadet ikke over Radioen, og Opfordringen til Strejkens Afslutning kom derfor først Flertallet i Hænde i Løbet af Tirsdagen. Det sporedes ogsaa tydeligt overalt i Byen, at man ventede paa Frihedsraadets Parole. Alt Arbejde paa de store Byggepladser, Fabrikker og ved Beskyttelsesforanstaltningerne kom saaledes først i Gang Onsdag Morgen, efter at man havde drøftet Frihedsraadets Parole og besluttet sig til at følge den.

Det skal bemærkes, at de begrædelige Taler, der Mandag Aften lød i Radioen fra Buhl, Bjørn Kraft, T. K. Thomsen, Ejler Jensen og Viggo Christensen, ikke havde den tilsigtede Virkning. Det var usselige Klynketoner og ikke værdige Ord af Mænd, som det danske Folk har løftet op til højt betroede Stillinger.

Folkestrejken i Kbh. varede saaledes i 5 Dage. I den Tid blev der paa danske Hospitaler, saavidt det indtil nu foreligger oplyst, indbragt 87 Døde og 664 Saarede. Hertil kommer alle Ofrene fra Skyderierne inden for Spærretiden. De er indlagt paa det tyske Lazaret paa Nyelandsvej, og hverken Antal eller Navne kendes.

Sympatistrejker i Provinsen.

Den københavnske Folkestrejke gjorde naturligvis det dybeste Indtryk overalt i Provinsen. Fuldstændige Rapporter foreligger endnu ikke, da disse Linjer skrives, men det vides, at allerede om Lørdagen var det kommet til total Folkestrejke i Byerne Helsingør, Hillerød, Frederikssund, Frederiksværk, Roskilde, Køge, Vordingborg, Næstved og Slagelse. I Esbjerg proklameredes en 48 Timers Sympatistrejke fra Mandag Morgen. Over hele Sjælland og i store Dele af det øvrige Land var al Post- og Toggang indstillet Lørdag og Søndag.

Strejkens Betydning.

Strejken var i sin Form et lokalt Københavnsk Anliggende, men reelt var den et vægtigt Led i den store Befrielseskamp.

Den tyske Krigsproduktion blev lagt stille i flere Dage. Der blev bundet tyske Tropper her paa et Tidspunkt, da der var Brug for dem paa de haardt trængte Fronter. Et stort Kontingent tyske Tropper, der skulde til Finland, blev opholdt her i Landet i adskillige Dage. Derfor var hver Time, Strejken varede, resultatgivende for det danske Folk.

Af ikke mindre Betydning for den store antinazistiske Kamp er det, at den tyske Nazisme blev tvunget til at give det enige danske Folk Indrømmelser. Det betyder et Prestigetab for Hitlerismen og vil anspore alle antifascistiske Kræfter i de undertrykte Lande.

Strejkens Resultat er en Sejr for Frihedsbevægelsen, for alle de Kræfter, der ikke vil Underordning under den tyske Nazisme, men opfordrer Folk til passiv og aktiv Modstand. Strejken har vist, at det er muligt at samle et Folk til Kamp for dets Rettigheder, dets Frihed og Freden.

Mens Samarbejdsmændene ogsaa ved denne Lejlighed fik vist, hvor ringe deres Indflydelse er nationalt, viste det sig klart, at Frihedsraadet er det Organ, der giver Udtryk for Folkets Vilje og Mening, og derfor har skabt sig en stor Autoritet.

Strejken har vist, at Frihedsbevægelsen paa værdig Maade var i Stand til at føre sin Kamp igennem. De faa Tilløb til Udskejelser, der har været, blev omgaaende standset af Folket selv. De aktive Frihedskæmpere lod sig ikke paa noget Tidspunkt provokere til aaben Kamp. Frihedsraadet bestod ikke af en Samling Fantaster, som ønskede Kampen ført videre for Kampens Skyld, men havde Indsigt og Myndighed til at afblæse Kampen i rette Øjeblik, da Resultater var naaet.

Frihedsbevægelsen er en disciplineret Arme, som under Besættelsens Tryk har erfaret Betydningen af aktiv Kamp mod Undertrykkelse og Brutalitet. Den har vist, at den er i Stand til at aftvinge Tyskerne Respekt for det danske Folks Ønsker.

Folkestrejken i København er det danske Folks hidtil største Sejr under Besættelsen, og den danner en god Optakt til den endelige Befrielseskamp, hvor vi i Samarbejde med de Allierede skal fordrive Tyskerne fra vort Fædrelandsjord og generhverve vor Frihed for at skabe ordnede og betryggende Forhold for Folket.

OPRAAB FRA DANMARKS FRIHEDSRAAD

FOLKESTREJKENS OFRE SKAL MINDES.

Onsdag Morgen den 5. Juli genoptoges Arbejdet overalt i København. Enig gik Befolkningen ud i Kampen, og enig gik den tilbage til Dagens Gerning, efter at Sejren var vundet.
Enhver Kamp kræver sine Ofre, og efter hvad vi i Øjeblikket med Sikkerhed kan konstatere, har den københavnske Befolkning mistet
mindst 87 Dræbte og 664 Saarede.
Vi kan ikke i Dag rejse disse Frihedskampens Ofre noget synligt Minde, men vi kan hædre dem og udtrykke vor Deltagelse med deres Efterladte ved

2 MINUTTERS STILHED
paa Ugedagen for Kampens Ophør
ONSDAG DEN 12. JULI KL. 12.

Hele Københavns Befolkning, der stod sammen i Folkestrejkene Dage, vil ogsaa enigt deltage i denne Mindehøjtid for Kampens Ofre.

Onsdag den 12. Juli Kl. 12 skal al Trafik paa Gaden standse, alt Arbejde paa Fabrikker, Værksteder og Kontorer og i Forretninger skal hvile i 2 Minutter.

K ø b e n h a v n e r e
I 5 Dages Kamp holdt vi ubrydeligt sammen, lad os da ogsaa gennem disse 2 Minutters Stilhed paany bekræfte vort Sammenhold over for de tyske Undertrykkere og mindes dem, de myrdede.
København den 5. Juli 1944. DANMARKS FRIHEDSRAAD.

Vi tilslutter os fuldtud Frihedsraadets Opfordring til at mindes de faldne i Kampen og opfordrer enhver til at udfolde den størst mulige Aktivitet for at sikre et værdigt og magtfuldt Forløb af Mindehøjtiden Onsdag den 12. Juli Kl. 12.

Danmarks kommunistiske Parti.

LAND og FOLK

Nr. 48 Udsendt af Danmarks ko mmunistiske Parti 17.Juli 1944.

DANMARKS FRIHEDSRAAD SENDER REPRÆSENTANT TIL SOVJETUNIONEN.

Biblioteksdirektør TH. DØSSING afrejst til Moskva.

Den lo. Juli udsendtes over alle Radiostationer i den frie Verden følgende Communique fra Sovjetregeringen og Danmarks Frihedsraad:

"Danmarks Frihedsraad henvendte sig den 18.April i Aar til Sovjetregeringen og foresog, at der skulde knyttes Forbindelse mellem Sovjetregeringen og det kæmpende Danmark.Endvidere anmodede Raadet Sovjetregeringen om at modtage en Repræsentant for det kæmpende Danmark i Moskva.Et tilsvarende Ønske er fremsat af Repræsentanter for de frie Danske i London og Washington.

I Frihedsraadets Henvendelse bliver det paapeget,at Danmarks Afbrydelse af den diplomatiske Forbindelse med Sovjetunionen i 1941 skete mod hele det danske Folks Vilje og under stærkt tysk Tryk.Det blev yderligere fremhævet,at Tilslutningen til Antikomintern-Pagten ogsaa var dikteret af Tyskerne og vakte stærk Modvilje i Folkets brede Masse og fremkaldte de første offentlige Demonstrationer under Besættelsen.Efter at Regeringen den 29. August 1943 er ophørt at fungere,og efter at Kongen samtidig er Fange,er Danmarks Frihedsraad det eneste Organ i Danmark,som frit og uafhængigt kan give Udtryk for Folkets Vilje til Genoptagelse af venskabelige Forbindelser med Sovjetunionen.

Den 23.April svarede Sovjetregeringen,at den var indforstaaet med at knytte Forbindelse med Danmarks Frihedsraad og med at modtage en Repræsentant for det kæmpende Danmark i Moskva,ligesom der allerede findes en Repræsentant for det kæmpende Danmark i London.

Som befuldmægtiget Repræsentant i Sovjetunionen for det kæmpende Danmark og med Rettigheder som Envoyē er den i dansk socialt og kulturelt Liv fremtrædende Personlighed,Thomas Døssing,udnævnt efter Beslutning af Danmarks Frihedsraad".

Meddelelsen om,at Danmarks Frihedsraad har foranlediget optaget Forbindelse med Sovjetunionen,vil overalt i det danske Folk blive modtaget med den største Tilfredshed og Glæde.

Ingen er i Dag i Tvivl om,hvad Sovjetunionens Indsats i Kampen mod Nazismen har betydet ogsaa for Danmark.Uden Sovjetunionen vilde den Fred, som i Dag synes i ndenfor Rækkevidde,have fortonet sig i en fjern Fremtid.I en uoverskuelig Række af Aar vilde det have været forbi med Frihed og Demokrati for Vesteuropas Folk.Det er derfor naturligt,at det kæmpende danske Folk ønsker knyttet en saa nær Forbindelse som vel muligt med den eneste af de allierede Stormagter,som vi i nu snart 3 Aar ikke har kunnet forhandle direkte med herhjemme fra.

Ogsaa med Henblik paa den Dag,da Krigen er forbi,og det fredelige Genopbygningsarbejde skal paabegyndes,vil det være af uoverskuelig Værdi,

at der bestaar et godt Forhold mellem Danmark og Sovjetunionen.Sovjetunionens Indsats i Krigen mod Nazismen har understreget,at Arbejderstaten er den trofaste Vogter og Beskytter af Nationernes Selvbestemmelsesret og Folkenes Frihed.I Samarbejde med sine allierede vil Sovjetunionen deltage i Skabelsen af den Fredsorganisation,som skal betrygge Folkenes Kaar fremover,og derfor vil det blive en af Biblioteksdirektør Døssings Opgaver i Moskva - og ikke den mindst vigtige - at forberede Fredens kulturelle og økonomiske Samarbejde mellem Sovjetunionen og Danmark.

En nærmere Præsentation af det kæmpende Danmarks Repræsentant hos Sovjetregeringen er overflødig.Th.Døssing er kendt og skattet indenfor alle frisindede Kredse i Danmark.En bedre egnet Mand til at bestride den ansvarsfulde Post kunde Frihedsraadet i kke have fundet.

Vi hilser det derfor som et for Danmarks nuværende og fremtidige Stilling uhyre betydningsfuldt Skridt,at Danmarks Frihedsraad har taget Initiativet til at genoprette det gode Forhold til Sovjetunionen,som Ministeriet Scavenius med Rigsdagens Billigelse afbrød i 1941.

Nedenstaaende Meddelelse,som udsendtes over Moskva Radio den 22.Juni,har paa Grund af Generalstrejken ikke kunnet offentliggøres tidligere. - Red.

MEDDELELSE FRA SOVJETUNIONENS INFORMATIONSBUREAU

OM DE MILITÆRE OG POLITISKE RESULTATER

AF SOVJETUNIONENS 3 AARS FÆDRELANDSKRIG.

Der er i Dag gaaet 3 Aar siden de fascistiske tyske Røverbanders forræderiske Overfald paa Sovjetunionen.I 3 Aar har Sovjetfolket ført sin heltemodige Fædrelandskrig mod de frække Landrøvere.

Fra Krigens første Dag rejste vort Lands Befolkning sig som een Mand til Forsvar for Fædrelandet.I svære og blodige Kampe over en 3ooo km lang Front holdt den Røde Hær Stand mod de fascistiske Millionhære,som var udrustet med det mest moderne Krigsmateriel,og tilføjede dem uhyre Tab i Mennesker og Materiel.Den fascistiske Krigsmaskine,som med Ild og Sværd var draget gennem Byer og Landsbyer i lo europæiske Lande,kunde ikke staa sig i Kampene mod vor Hær.Allerede i Krigens første Aar tilføjede den Røde Hær Tyskerne et blodigt Slag foran Moskva,hvor den knuste udvalgte fjendtlige Stødtropper.I de halvandet Aar,som er forløbet siden de fascistiske tyske Troppers Nederlag ved Stalingrad,har Fjenden ikke kunnet komme til Kræfter igen.Under Udvikling af Offensiven langs hele Fronten sønderslog So vjettropperne Tyskernes stærke Forsvarssystemer ved Stalingrad,Orel,Smolensk,Leningrad,ved Floden Mi us,ved Dnjepr,ved Perekop og Sevastopol,paa det karelske Næs og ved Svirfloden.De forcerede de vældige Vandbarriader Don,Donets,Desna,Volkhos,Dnjepr,Bug,Dnjestr,Pruth,Sereth, Narva og Svir og beviste dermed,at alle de "Volde" og Fæstninger,hvorom Hitleristerne har talt saa meget,ikke kan holde,dersom erfarne og krigsvante Tropper for Alvor sætter sig som Maal at ødelægge og overvinde dem.

Takket være Overkommandoens mesterlige Strategi,takket være Sovjetgeneralernes og Officerernes gennemtænkte og beslutsomme Taktik,takket være Soldaternes Heltemod og militære Mesterskab og endelig takket være sine mægtige Kampmidler tilføjede den Røde Hær de forenede tyske,italienske,rumænske,ungarske og finske Elitehære en Række alvorlige Nederlag.De store Sejre,vore Tropper vandt ved Moskva og Stalingrad,i Kaukasus,ved Orel og Smolensk,ved Leningrad og i Donetsbækkenet,ved Dnjepr og paa Krim,i Ukraine Vest for Dnjepr,ved Dnjestr og paa det karelske Næs vil for evige Tider blive staaende i Historien.

Under Offensiven har Sovjettropperne befriet ca. halvanden Million Kvadratkilometer af Fjenden besat Territorium,er rykket næsten 2ooo km mod Vest,har naaet vor Statsgrænse over en lang Strækning af Fronten og er rykket ind paa rumænsk Territorium.Den Røde Hærs Sejre har bragt Millioner af Sovjetborgere Befrielsen fra det fascistiske Slaveri.Vore Tropper har berøvet Tyskerne Kilderne til Raamaterialer og Levnedsmidler i de af dem okkuperede Omraader,og "Livsrummet" i Øst,som Hitleristerne drømte om,er blevet til en Massegrav for Millioner af tyske Soldater,en gigantisk Kirkegaard for fascistisk Krigsmateriel.

De tapre Sovjetpartisaner har ydet den Røde Hær uhyre Hjælp i Kampen mod de fascistiske tyske Okkupanter.Gennem 3 Krigsaar har de rettet knusende Slag mod Fjendens Organisation og Stabe i Baglandet,de har ødelagt hans Forsyningslinjer og Forbindelser og har ubarmhjertigt udslettet de fascistiske tyske Kæltringer.Sovjetpartisanerne har frelst mange Tusinde Sovjetborgere fra Udslettelse og Bortførelse til fascistisk Slaveri.

Under 3 Aars Krig har de fascistiske tyske Tropper i Kampene paa den sovjetisk-tyske Front mistet over 7.800,000 Soldater i dræbte og Fanger, ca. 70.000 Tanks,60.000 Flyvemaskiner og over 90.000 Kanoner.I samme Tidsrum udgjorde vore Troppers Tab:5.300.000 Mand i faldne,Fanger og savnede, 49.000 Tanks,30.128 Flyvemaskiner og 48.000 Kanoner.

Vore Allierede,USA og Storbritannien har bidraget væsentligt til den Røde Hærs Sejre ved at forsyne os med meget værdifulde og krigsvigtige Raastoffer og Vaaben og ved systematisk at bombardere krigsvigtige Maal i Tyskland og derigennem undergrave dets militære Styrke.

Saaledes har den Røde Hær,efter i Fædrelandskrigens første Periode at have tilintetgjort de hitlerske Planer om en "Lynkrig", i den følgende Periode kuldkastet og fuldstændig knust Fjendens Forsvarsstrategi og hans Planer om at konsolidere det besatte Sovjetterritorium.Den fascistiske tyske Hær er slaaet og staar nu foran sit fuldstændige Nederlag.

Dette er det militære Resultat af de forløbne 3 Aars Fædrelandskrig.

Da de hitler-fascistiske Imperialister slap Krigen løs mod Sovjetunionen,troede de,at den Røde Hærs første militære Modgang vilde undergrave vort Lands Folkemassers Tillid til deres Sovjetmagt,saa Uenighed mellem Sovjetunionens Folk og svække Forbundet mellem Arbejderne,Bønderne og Intelligensen,som er Sovjetunionens Grundlag.Men i Virkeligheden viste det sig,at Krigens Vanskeligheder har svejset de arbejdende i Sovjetbaglandet endnu tættere sammen og forenet dem endnu fastere om Folkets Sovjetmagt.Under Fædrelandskrigen er Venskabet mellem Sovjetunionens Folk blevet styrket og hærdet som Staal.Forbundet mellem Arbejdere,Bønder og Intelligens,som hviler paa Sovjetsamfundets arbejdendes sande Interesser, er blevet fastere end nogensinde før.

De tyske Umennesker regnede endvidere med,at Sovjetindustrien ikke vilde være i Stand til at magte den vanskelige Masseproduktion af moderne Vaaben,at vort Transportvæsen ikke vilde kunne magte de militære Transporter,og at Landbruget ikke vilde være i Stand til at forsyne Hæren og Folket med Levnedsmidler og Industrien med Raastoffer,men disse uheldige tyske "Erobreres" Planer bristede som Sæbebobler.

Det er ikke Sovjetunionens,men derimod Hitlertysklands Økonomi,der er blevet udmarvet som Følge af 3 Aars Krig.De Nederlag,Tyskerne har lidt paa den sovjetisk-tyske Front,og de Slag,vore Allieredes Luftvaaben har rettet mod dem,har undergravet Tysklands krigsøkonomiske Magt.Paa samme Tid har Sovjetunionens Industri,Transportvæsen og Landbrug med Held bestaaet Krigens Prøvelser.

Sovjetfolket sparer sig ingen Anst rengelser,naar det gælder Fædrelandets Forsvar,det er besjælet af Viljen til med Livet som Indsats at forsvare den Sovjetstat,det selv har skabt,mod alle Fjendens Anslag.Fæd-

relandskrigen har fremkaldt et eksempelløst patriotisk Opsving blandt Folkene og en uudtømmelig skabende Energi blandt Folkemasserne til Støtte for den Røde Hær.

I Dag,paa Tærskelen til Krigens fjerde Aar,raader Sovjetunionen over en stærk Krigsøkonomi,som dækker den Røde Hærs Behov for Vaaben,Ammunition,Levnedsmidler og Udrustning.Sovjetarbejderne,Kollektivbønderne og de intellektuelle har stillet hele Sovjetunionens Økonomi i Frontens Tjeneste og saaledes forsynet den Røde Hær med alt,hvad der er nødvendigt for Sejren.Fjendens tidligere Overlegenhed med Hensyn til Antallet af Tanks og Flyvemaskiner hører Fortiden til,og Sovjetunionens økonomiske Muligheder vokser fra Dag til Dag.

Sovjetfolket har saaledes kuldkastet alle Fjendens Beregninger om Sovjetsystemets Ustabilitet.Sovjetstaten,som er baseret paa uforgængeligt broderligt Venskab mellem Folkene,er i Krigens Løb blevet styrket og konsolideret,medens den fascistiske Stat,som er baseret paa Undertrykkelse af Folkene,ikke har bestaaet Krigens Prøvelser og staar overfor den uundgaaelige Katastrofe.

Dette er det politiske Resultat af de forløbne 3 Aars Fædrelandskrig.

ooo

For 3 Aar siden ansaa Hitleristerne sig for Europas Herskere.Tyskland,som havde slavebundet Vesteuropas Lande,trak Italien,Rumænien,Finland,Ungarn og Bulgarien med indi sin Røver-Alliance,og ved at sende sine Agenter ind i de neutrale Lande og understøtte dem udøvede det et stærkt Pres paa disse Stater og opnaaede store Indrømmelser fra deres Side.Hitlertyskland truede Alverdens Folkeslags Liv og Sikkerhed.Dengang var de frihedselskende Folk først lige begyndt at slutte sig sammen i een stor Anti-Hitler-Koalition.I Virkeligheden holdt vort Land alene Stand mod Hitlertysklands og dets Vasallers forenede Stormløb.

Nu har Situationen ændret sig radikalt.I Dag er det ikke Hitleristerne,som er i Offensiven og vinder Sejre,somde gjorde for 3 Aar siden,Tværtimod slaar de allierede Staters væbnede Styrker overalt de fascistiske tyske Landrøvere og trænger dem tilbage.De allierede Stater er Fjenden overlegne med Hensyn til Kvalitet og Kvantitet af Tropper og Udstyr.Enigheden mellem de allierede Stater er i Dag saa stærk som aldrig før.De Allierede har koordinerede Planer til den totale Tilintetgørelse af Hitlertysklands væbnede Styrker.

De engelsk-amerikanske Troppers fremragende gennemførte Invasion i Nordfrankrig og de Allieredes heldige Offensiv i Italien betyder,at Tyskland fra nu af maa kæmpe paa europæisk Territorium saavel mod den Røde Hær som mod vore Allierede,Storbritanniens og USA's Tropper.

Nu,da den Røde Hærs og vore Allieredes Hæres fælles Anstrengelser direkte er rettet mod Befrielsen af de Lande,som er undertrykt af Tyskland, da de forenede Nationers Tropper med Jernhaand griber Hitlertyskland og dets europæiske Vasaller i Struben,er Hitlerbanden ikke mere i Stand til paa nogen Maade at hindre det uundgaaelige og fuldstændige Nederlag.Det er nu klart for enhver,at Hitlerfascisterne,som drog ud for at underkue hele Verden,gav sig i Kast med en Opgave,som oversteg deres Kræfter.Hitlerklikens Stilling minder om Frøens Skæbne i Krylofs Fabel.Den fik det Indfald at ville være lige saa stor som en Tyr,og derfor begyndte den at puste og blæse sig op - med det Resultat,at den sprængtes af Anstrengelse og faldt død om.

Den fascistiske Røverblok falder fra hinanden.Det fascistiske Tyskland staar som Følge af de alvorlige militære Nederlag paa Afgrundens Rand.Italien,Tysklands tidligere Allierede,kæmper nu mod de tyske Imperialister.Den forbryderiske,herskende Klike i Finland,som efter Hitlers Ønske tilbageviste Sovjetunionens storsindede Fredstilbud,har faktisk allerede ført Finland ud i den militære Katastrofe.Hitlers øvrige Vasaller,

Rumænien,Ungarn og Bulgarien,svæver over Afgrunden.

Det fascistiske Tysklands Lejesvende i Europa har haft tilstrækkelig Tid til og alle nødvendige Forudsætninger for at bryde med Tyskland og spare deres Lande for Krigens Ødelæggelser og Lidelser.Men de fascistiske Lejesvende er vokset for fast sammen med den hitleristiske Røverbande og bekymrer sig ikke om deres egne Folks Skæbne.Hitlertysklands finske,rumænske,ungarske og bulgarske Lakajer foretrækker at handle til Skade for deres egne Folks Interesser og til Gavn for Hitlertyskland.Hitlervasallerne har bragt det saa vidt,at deres Lande er blevet okkuperet af tyske Tropper.I deres Bestræbelser for at udskyde Tidspunktet for Krigens Overførelse til tysk Territorium har Hitleristerne forvandlet Finland,Ungarn, Rumænien og Bulgarien til Tyskalnds fremskudte Forsvarsposter.

Men Folkene i disse Lande,hvis Magthavere har solgt sig til Hitleristerne,har nu Mulighed for med Støtte af de allierede Staters væbnede Styrker at fordrive de tyske Okkupanter og deres Haandlangere fra deres Lande.Kun paa denne Maade kan Folkene i Hitlers Vasallande erobre sig Retten til Frihed.

Hitleristernes Herredømme i Europa har paa anskuelig Maade vist,at Fascisterne er Undertrykkere af Folkenes Frihed og Selvstændighed.Samtidig kommer de forenede Nationers Hære til Europa som Folkenes Befriere fra Hitlertyranniet,de rykker ind paa de undertrykte Landes Territorium for at genoprette Folkenes Frihed og Uafhængighed.Derfor yder de af Hitleristerne undertrykte Folk de allierede Nationers Stridskræfter en stadig voksende Hjælp og vil vedblive dermed.

Alle de udenrigspolitiske Beregninger og Planer,som de hitlerfascistiske imperialistiske Okkupanter havde opstillet,er saaledes fuldstændig brudt sammen under Krigen. Den røveriske Hitlerblok har spillet fallit, medens de frihedselskende Folks Alliance er vokset til en uovervindelig Magt og nu har alle Muligheder for at tilintetgøre de fascistiske Agressorers Røverrede i Europa,straffe dem,som er skyldige i Folkenes Lidelser og Ulykke og umuliggøre en Gentagelse af Erobringskrige.

Dette er det udenrigspolitiske Resultat af 3 Aars Krig.

-o-o-o-

De militære og politiske Resultater af 3 Aars Krig viser med al Tydelighed,at Hitlertyskland allerede har tabt Krigen,og at Timen for dets fuldstændige Tilintetgørelse nærmer sig.Sovjetunionens,Storbritanniens og USA's Hære baner sig fra alle Sider i Stormangreb Vej mod det fascistiske Tysklands livsvigtige Centrer,og den Tid er ikke fjern,da deres Anstrengelsers Triumf vil blive forkyndt.Krigen gaar sin Afslutning i Møde.Men den Del af Vejen,som endnu er tilbage til den fuldstændige Sejr,vil ikke blive let.Krigen er traadt ind i sin mest forbitrede,afgørende og vanskelige Fase.Det saarede og jagede fascistiske Bestie vil sætte sig rasende til Modværge.Jo mere Fronten nærmer sig Tysklands Livscentrer,desto mere haardnakket vil Hitlerfascisternes Modstand blive.En Række nye,magtfulde Slag vil være nødvendige for at tilføje Fjenden det endelige Nederlag og knuse ham.Det er klart,at denne Opgave kun kan løses ved forenede,beslutsomme Aktioner gennemført af alle allierede Landes Hære og ved rettidig at sætte de Hovedstyrker,som de forenede Nationer raader over,ind i aktiv Kamp mod Hitlertyskland og dets Vasaller.

Der kan ikke herske Tvivl om,at de allierede Stater,der har sat sig som Maal at befri Verden fra de fascistiske Voldsmænd,vil sætte alle deres Kræfter ind for at naa dette store Maal.

SOVJETUNIONENS INFORMATIONSBUREAU.

DE FASCISTISKE FINSKE ÆVENTYRERE.

"Pravda"s udenrigspolitiske Redaktør skriver: "Den Røde Hærs sejrrige Offensiv paa det karelske Næs har allerede kuldkastet alle de fascistiske finske Æventyreres Planer.Deres skamløse Løgne er afsløret.De foregøglede det finske Folk,at den Røde Hær ikke vilde foretage nogen Offensiv.De lullede det finske Folk i Søvn med Historier om Tyskernes Styrke. De hviskede alle mulige Ammestuehistorier om den Hjælp,som Finnerne vilde kunne finde hos Amerikanerne,i Ørene paa de godtroende.Alt dette Sludder er blevet dementeret af Sovjetkanonernes første Salver.

Den finske Avis "Karjala Sanomat" stammer:"Det er vanskeligt at forstaa,hvorfor Sovjetunionen er begyndt med sin Sommeroffensiv paa det karelske Næs". Avisen "Uusi Suomi" tilstaar aabent,at den heller ikke ventede Offensiven der.De finske Forbundsfællers Haab om Hjælp fra Hitler er ligeledes forduftet.Tyskerne er optaget af andre Ting end Finnerne.Den Røde Hærs Offensiv paa det karelske Næs gør Tyskernes Stilling paa den franske Kyst endnu vanskeligere.Sovjettroppernes Offensiv har tilintetgjort Legenden om de Forsvarsværkers Uovervindelighed,som med Tyskernes Hjælp var opbygget paa det karelske Næs.

Sluttelig rettede Finnerne i deres Nederlags Time bedende Blikke mod USA for der at tigge Sympati,men alle de Herrer Tanner og Rytis forskellige Makser er revet af dem.Hele deres forbryderiske Spil er blevet fuldstændig afsløret.De bedrog med fuldt Overlæg,naar de bestandig stræbte efter at narre deres Folk og den offentlige Mening i hele Verden med deres "pacifistiske Manøvrer",man i Virkeligheden fortsatte at tjene Hitler som trofaste Hunde.De ledende finsk-tyske Agenter i USA er lige blevet taget paa fersk Gerning.Den berygtede Procopé,Finlands Ambassadør i USA,og 3 af hans medskyldige er blevet opfordret til at forlade USA paa Grund af deres fjendtlige Virksomhed rettet mod USA's Interesser.Det er let at gætte, hvad disse"Diplomaters Aktivitet" bestod i.Disse "Diplomater",som misbrugte deres Funktioner til Undergravningsarbejde efter Ordre fra Berlin og i Berlins Interesse.Tilfældet Procopé karakteriserer udmærket Finlands nuværende Lederes Æventyrpolitik og viser deres sande Ansigt.

Den svenske Presse læser Finnerne,som nu høster,hvad de har saaet, Teksten.Avisen "Göteborgs Handelstidning" skriver:"Rusland har handlet, som det blev nødt til efter Finlands Afvisning af de russiske Betingelser. Men det vilde være interessant at vide,hvad man egentlig haabede paa i Helsinki.Er det muligt,at man der tænkte,at Russerne ydmygt og føjeligt filde sige:"I modtog ikke vort Tilbud,saa er der intet andet at føre,end at lade alt forblive som før"?"

Lad de finske Æventyrere kun gøre,hvad de vil.De har med uløselige Baand knyttet sig til Tyskerne,og de kommer til at dele disses Skæbne.

Den finske Snak om en "isoleret" Krig paa den karelske Front er absurd.Finland er blevet en tysk Provins,og de Slag,som den Røde Hær retter mod de finske Styrker,er samtidig et direkte Slag mod Tyskland!"

-o-o-o-

S O V J E T S O F F E N S I V.

Siden Sommeroffensivens Begyndelse den 23. Juni er den Røde Hær rykket frem mod Baltikum og Østpreussen med en gennemsnistfart af ca. 25 km

om Dagen.

Offensiven former sig som en Række storstilede Omringelses- og Tilintetgørelsesslag.Alle Tyskernes stærkt befæstede Stillinger i Hvidrusland er faldet.Paa 22 Dage har 20 Generaler med samt deres Stabe overgivet sig,og 140.700 tyske Soldater og Officerer er taget til Fange.Antallet af dræbte Tyskere og Mængden af ødelagt eller erobret Materiel er uhyre.De forreste Sovjetpatruljer opererer nu - den 15.Juli - kun ca. 60 km fra Østpreussens Grænse.I Østpreussen er alle mandlige Indbyggere udskrevet til Arbejde paa Befæstningsværker.Alle Transportmidler er beslaglagt af Hæren.

Nazipartiets Medlemmer forlader Omraadet.Gengældelsens Time rykker nær!

GIV BLADET VIDERE - MEN GØR DET FORSIGTIGT !

GRIBENDE MINDEHØJTID FOR FOLKESTREJKENS FALDNE

Hele København stod stille i to Minutter.

Onsdag den 12.Juli kaldte Danmarks Frihedsraad hele Københavns Befolkning ud til en Mindehøjtid for Folkestrejkens 96 Faldne.Og den københavnske Befolkning fulgte alle som een Frihedsraadets Parole,hvilket paany understreger den Autoritet,Raadet har vundet som Leder af Frihedskampen.Da Klokken paa Raadhustaarnet Kl.12 faldt i Slag,stod bogstavelig talt hele Byen stille i de to Minutter,Frihedsraadet havde opfordret til. Sporvognene holdt midt paa Linjen,Lastbilerne bremsede op,Cyklisterne sprang af Cyklerne,Arbejderne paa Fabrikkerne standsede Maskinerne,samtlige Fodgængere stod stille,og de fleste blottede Hovederne.De to Minutters Stilhed var total,man hørte kun Generatorbilernes Motorer.Selv de tyske Soldater stod mange Steder stille,ængstelige for at gaa ud paa Kørebanen.Hist og her saa man en enkelt snige sig forsigtigt af Sted mellem Grupper af tavse Danskere.Da de to Minutter var omme,livede Trafikken op igen som ved et Trylleslag.Demonstrationen havde paany overfor Tyskerne godtgjort Storbyens Enighed.

o O o

I Forbindelse med de to Minutters Stilhed,der ogsaa højtideligholdtes i en Række Provinsbyer - nærmere Oplysninger mangler dog - nedlagde Københavns Befolkning Blomster paa alle de Steder,hvor Sammenstødene med Tyskerne under Folkestrejken krævede Dødsofre.Fra tysk Side protesteredes der overfor de danske Myndigheder,og Politiet fik Ordre til at fjerne Blomsterbuketterne,hvilket det nogle Steder gjorde paa den Maade,at Blomsterne blev kørt til Hospitalerne og foræret til Folkestrejkens saarede.I Istedgade dukkede to af de tyske "Mordbiler" op,og civilklædte og uniformerede tyske Politifolk tvang med Maskinpistoler Folk til at kaste Buketter og Kranse paa Baal,som blev antændt med Papir,Tyskerne stjal fra de omliggende Forretninger.Da der blev protesteret,begyndte et vildt Skyderi,hvorunder ialtfald 3 Danskere blev haardt saaret.Da Harmen truede med at brede sig til hele Byen,skyndte Chefen for det tyske "Ordenspoliti", General Heimburger,sig at love,at det tyske Politi ikke skulde blande sig i Kransenedlægningen.

DEN ALLIEREDE OVERKOMMANDO HYLDER PAANY DANSKE SABOTØRER.

Fra den Allierede Overkommando er indløbet følgende Hyldesttelegram

til de danske Sabotører,som den 22.Juni lagde Tyskernes største Rustningsvirksomhed i Danmark,Riffelsyndikatet,i Aske:

"Har modtaget den fuldstændige Rapport vedrørende Riffelsyndikatet. Vi lykønsker hermed alle dem,der saa strallende organiserede og dygtigt gennemførte denne fremragende Operation".

I KORTE TRÆK - Herhjemmefra.

Katastrofen i Aarhus,hvorom Tyskerne stadig ikke tør lade Oplysninger fremkomme,skete ved,at 8,8 cm Granater eksploderede i en Jernbanevogn ved Kajen,hvorfra Eksplosionen forplantede sig til en Ammunitionslægter, der slyngedes op paa Kajen og stak Ammunitionslageret og flere af Tyskerne benyttede Pakhuse i Brand.Værnemagtens Lagre ved Aarhus Havn er totalt ødelagte.Antallet af dræbte menes at være 40,men endnu er ikke alle Lig gravet frem af Ruinerne.Der er paa Arhus' Gader opsamlet mere end 1500 Granater eller Brandrør.Ca.Halvdelen af alle større Butiksruder og i Titusindvis af almindelige Vinduesruder er knuste.Tyskernes Tavshed turde være Bevis nok for,at den uhyggelige Katastrofe skyldes deres Uforsigtighed.

I Markmandsgade 1 paa Amager holdt en tysk Politimand Mandag Nat den 1o/7.Hjemmeøvelse,idet han forsøgte at skyde sin Kone og sin Svigermor. Gernersgadevagten blev tilkaldt og tog ham med sig til fortsat Uddannelse.

Den 12/7.eksploderede en Bombe under et tysk Godstog 3 km Nord for Randers,og al Toggang maatte indstilles.-En lang Række Fanger er i de sidste Dage overført fra Horserød til Tugthus eller Koncentrationslejr i Tyskland.-

Aarhus Stiftstidende er standset af Tyskerne i 3 Dage,fordi de har benyttet Udtrykket "fremmed Flyvemaskine",og Vejle Amts Avis blev standset i 10 Dage,fordi den har bragt Billeder fra Eksplosionskatastrofen i Aarhus.- Under Folkestrejken vakte det en tysk Patruljes Forundring,at hver Gang den nærmede sig en Gruppe Københavnere,slog disse en skraldende Latter op i Stedet for angst at dukke sig for de truende Maskingeværer. Aarsagen var den,at Tyskerne kørte i en Rutebil,som de havde stjaalet paa Lillerød Station,og over Bilens Førerhus prangede det ene Ord: EBBERØDGAARD !

LAND og FOLK

Nummer 49 *Udsendt af Danmarks kommunistiske Parti* *4. August 1944*

HILSEN TIL AKSEL LARSEN

Den 5. August fylder *Aksel Larsen* 46 Aar. Han har nu siddet fængslet i snart 2 Aar, deraf de sidste elleve Maaneder i Koncentrationslejren Oranienburg i Berlins Nærhed.

Nazityskerne var klar over, hvilken Rolle Aksel Larsen spillede i den nationale Kamp. De havde i Praksis erfaret, hvad »Frit Danmark«, som han i Forbindelse med Christmas Møller, Th. Døssing, Mogens Fog og andre grundlagde, betød for Rejsningen og Sammensvjesningen af hele det danske Folk. Fra det Øjeblik de danske Myndigheder, som havde fanget Aksel Larsen, overleverede ham til Tyskerne, slap disse ham ikke af deres Tag. Mens andre af »Frit Danmark«s Medarbejdere, som blev arresteret samtidig med Aksel Larsen, er blevet løsladt efter udstaaet Straf, blev han alene holdt tilbage af Tyskerne og har til Stadighed været holdt afsondret fra alle andre Fanger.

Aksel Larsens Arrestation var et haardt Slag for vort Parti og for den nationale Bevægelse, og Savnet af ham er stadig føleligt. Men Frihedskampen er fortsat. Den Politik og det nationale Arbejde, der var tilrettelagt under Aksel Larsens Førerskab er ført videre, saa det danske Folk i Dag med Stolthed hævder sig blandt de øvrige kæmpende undertrykte Nationer. Ogsaa vort Folk har ydet sin Indsats og medvirket til, at Hitlernazismens totale Nederlag er nær forestaaende og at Fængselsportene snart vil aabne sig for Aksel Larsen som for tusinde andre danske Patrioter.

Vi er afskaaret fra at sende Aksel Larsen vor Lykønskning. Men vore Tanker vil være hos ham paa Fødselsdagen. Vi ønsker, at han trods det lange Ophold i nazistiske Fangelejre maa have bevaret Helbred og Kampkraft, saa han kan vende tilbage og med hele sin gamle Styrke genoptage Arbejdet for det danske Folks Sag og dets Fremtid.

Lad Formandsskabet kende Arbejdernes Harme!

I denne Maaned skal Arbejds- og Forligsnævnet tage Stilling til Arbejdernes Krav om højere Løn. D. s. F.s endelige Udformning af Kravene foreligger endnu ikke, men om Indholdet skulde der ikke kunne herske Tvivl. I Maj udtalte Repræsentantskabsmødet sig for, at *der skulde rejses Krav om fuld Dækning for Prisstigningerne.* Dette Standpunkt har ogsaa Sommerens Kongresser tilsluttet sig, og ydermere understreget, at Hensyn skulde tages til Vareforringelser.

Stillingen er altsaa klar. Arbejderne, Kongresserne og de faglige Ledere har krævet, at den lønmæssige Uret mod Arbejderne skal gøres god igen. Heroverfor har Arbejdsgiverforeningens Formand, Værnemageren T. K. Thomsen bebudet, at han vil fortsætte sin Nej-Politik. Det store Flertal af Folket har imidlertid gennemskuet denne egoistiske Herres kyniske Politik, der er en haard Belastning for saavel Arbejderne som for Nationens Sammenhold, og det er mere end tvivlsomt om Arbejdsgiverforeningens Medlemmer billiger Værnemagerens Optræden. De mange Udbetalinger af »Gratialer« tyder ikke herpaa.

★

Imidlertid bliver det Arbejdernes egen Sag at føre deres Krav igennem. Derfor bør man overalt paa Arbejdspladser og i Fagforeninger, hvor det endnu kan naas, gøre saavel Arbejdsgivere som Formandsskabet bekendt med den Harme, der raader blandt Arbejderne paa Grund af Lønsnyderiet. De Herrer bør klart og utvetydigt have at vide, at saafremt Formandsskabet ikke giver Arbejderne det, der tilkommer dem, nemlig *fuld Dækning for Prisstigningerne, da vil Arbejderne* se sig nødsaget til at tage Sagen i egen Haand!

Der ventes paa Svar!

Der er nu forløbet Maaneder, siden Danmarks kommunistiske Partis Ledelse i et aabent Brev henvendte sig til Ledelserne i de samarbejdende Partier angaaende Ydelse af Tillæg til Aldersrenten. I den Mellemliggende Tid har ogsaa Invaliderne udtalt sig for en Forhøjelse. Fra mange Sider er der vist Forstaaelse for Sagens Vigtighed. Der er fremsat Udtalelser om Rimeligheden af og Muligheden for at imødekomme de Gamles Krav. I Erkendelse af disse Menneskers økonomisk uholdbare Stilling foretages der i nær Fremtid Urafstemning blandt Smedene om Ydelse af et maanedligt Tillæg paa 25 Kr. til Aldersrenten.

Det er prisværdigt, at Smedene tænker paa deres Gamle, men de burde ogsaa have stillet de samarbejdende Partier overfor Ansvaret. Kan Smedene gennem Kontingentforhøjelse give deres gamle Kolleger et særligt Tillæg, saa maa Partiledelserne vel ogsaa kunne gaa ind for, at Velhaverne og Krigsspekulanterne kommer til at yde deres Bidrag til Aldersrentenyderne. Det vilde vise god Vilje til at bøde paa den ulige Indtægtsfordeling og være en god Optakt til Løsning af Efterkrigstidens sociale Problemer.

Foreløbig venter Offentligheden paa Svar fra Partiledelserne. Er de Herrer parat til at paatage sig det Ansvar, som Departementscheferne efterlyste? Dersom det er Konservative og Venstre; som stiller sig imod, synes vi, at Socialdemokraterne skulde oplyse herom. Saavel af Hensyn til Dagen i Dag som til Fremtiden er det rart at vide, hvem det er, der formener de Gamle og Invalideme dette beskedne Tillæg.

Skotøjsordning

Fra 1. August fik vi saa en saakaldt Skotøjsordning. Den er lavet af Handelsministeriet, og den er helt i Hr. Hendriksens Aand. Naar først de rige har forsynet sig og Lagrene er tømt, saa kommer »Ordningen«. Her gav man endog Velhaverne en Frist paa 14 Dage til at forsyne sig.

Herfil kommer, at end ikke Ordningen er tilfredsstillende. Der er draget Omsorg for, at Velhaverne fortsat kan faa deres Luksusfodtøj. Det er holdt udenfor Ordningen. Hvor meget rimeligere vilde det ikke have været, om man havde forlangt, at alt Materiale, der stilles til Raadighed for Skotøjsfabrikationen, skulde anvendes til almindeligt Fodtøj, og at der sikredes enhver Borger en ligelig Tildeling uden Hensyn til Indtægt. Lader man Fabrikerne frit disponere over Tildelingerne, vil det gaa, som det er gaaet med Strømperne, at der næsten ikke bliver til at opdrive Fodtøj.

Denne Ordning er saaledes helt igennem præget af det Halfdan Hendriksenske konservative Fordelingssystem, der manifesterer sig ved en »ligelig« Kaffetildeling paa 100 Aars Fødselsdagen (med en privat Hilsen fra Ministeren), men ellers udmærker sig ved Forfordeling og Savn for de daarligst stillede i Samfundet, saaledes som det er kendt fra Tobaks- og Kødordningen.

Det er paa Tide, at dette »Fordelingsprincip« brydes, saa det arbejdende Folk med dets ringe Indtægter kan faa sin Andel af de Varer, der endnu findes i Landet. Derfor maa det forlanges, at Industrien faar Pligt til at fremstille de nødvendige Artikler som Strømper og Fodtøj til daglig Brug. Anvendelsen af Raavarer til Luksus- eller anden mere lønnende Produktion maa forbydes; der maa gennemføres en Rationering af Skotøj i Lighed med den Rationering, der gælder for Eksempel for Smør og Brød, og endelig maa man forlange, at ogsaa Tobak og Kød inddrages under Rationeringen.

Husmændene kræver Jord

De samvirkende Husmandsforeninger paa Sjælland har for nylig holdt Sendemandsmøde. Husmændene tog som sædvanlig Afstand fra Storbøndernes Krav om Prisforhøjelser og krævede som saa mange Gange før Jord til de »indeklemte Husmandsbrug« og til Oprettelse af nye Husmandsbrug. Mødet tilsluttede sig de Radikales Forslag om at fremskaffe Jord ved, at Staten i en Række Tilfælde faar Forkøbsret til Gaarde og Jorder.

Selvom denne Vej er farbar, saa vil den sikkert ikke være tilstrækkelig til at garantere den Nyfordeling af Danmarks Jord, som Tiden kræver, saa den kommer det virkeligt arbejdende Landbrug i Hænde. For at naa dette Maal, maa man absolut fastholde Husmændenes gamle Krav om, at Staten faar Hjemmel til at foretage den fornødne Ekspropriation.

I 1938—39 stemte saavel Socialdemokrater som Radikale for en saadan Lov, men iflg. en Grundlovsbestemmelse kunde Venstre og Konservative udskyde Lovens Ikrafttræden til efter et Nyvalg — og her svigtede Stauning-Munch Regeringen Husmændene ved ikke at genfremsætte Lovforslaget efter at Nyvalg havde fundet Sted. Dette er et af de Spørgsmaal, der skal løses, naar Danmark atter er frit.

Papirmangel *kan medføre mindre Oplag. Medvirk derfor til, at dette Eksemplar kommer flest mulig Læsere i Hænde. Men vær forsigtig!*

Nyt Falskneri

De tyske Nazister, der ser Nederlaget nærme sig, gaar i stigende Grad over til Anvendelse af Falsknerier. Til de mange falske Blade, de har udsendt, kommer nu ogsaa et „Cirkulære", som foregiver at være udsendt af Centralkomiteen for Danmarks kommunistiske Parti. Papirknapheden tillader os ikke at gengive det i sin Helhed. Her er nogle Uddrag:

Overskriften lyder: „Til alle Celleledelser i København". Kommunistisk Parti har ingen Instans, der hedder Celler, og følgelig heller ikke nogen Celleledelser. Skrivelsen kan derfor kke være beregnet paa Partiets Medlemmer, men paa udenforstaaende. Altsaa et nyt Forsøg paa at skabe Splittelse og Forvirring indenfor Modstandsfronten. Derfor hedder det ogsaa videre i Skrivelsen: „I Anledning af den Kritik, der visse Steder er fremsat over, at Folkestrejken gav saa daarligt Resultat, skal CK endnu en Gang indskærpe Celleledere, at vor Virksomhed ikke har til Formaal at skaffe Resultat, men at vi ved ethvert Middel skal øge Uroen for derigennem at svække og tilsidst opløse alle borgerlige samt socialdemokratiske faglige Organisationer for derved at berede Vejen for Proletariatets Diktatur."

Landsmænd, der nu i mere end fire Aar har hørt Goebbels' Propaganda i Radioen og læst de tvangsindlagte Artikler i de legale Blade, kender de nazistiske Vendinger og Formuleringer. I „Land og Folk" har vi forlængst givet en Vurdering af Strejken. Den var en Sejr, fordi den satte Tyskerne paa Plads og sinkede Krigsproduktionen og de militære Transporter. For at opnaa dette og intet som helst andet deltog Kommunisterne i Strejken, og derfor modarbejdede de enhver Form for Udskejelser. For Kommunisterne er der ingen Forskel paa socialdemokratiske Arbejdere og Proletarer, men løvrigt anvender vi ikke i almindelig Tale eller skriftlige Arbejder Ordet Proletar.

Skrivelsen indeholder derefter nogle Bemærkninger om Optræden udad. Alle Opfordringer til Strejke skal, hedder det, underlegnes „Frihedsraadet". „Dette er overvejende paa vore Hænder. De borgerlige Elementer vil blive likvideret, ligesom Raadet i London mister sin Betydning, idet vor Partikammerat Dæsing er akcepteret af Stalin og sendt til Moskva for at overtage Ledelsen af Patrioternes Arbejde."

Ogsaa her sporer man Goebbels' Aand. Alle de fremsatte Paastande er det rene Opspind, hvilket ogsaa vil fremgaa af den øvrige illegale Presses Omtale af de nævnte Forhold.

Ogsaa almindelige Mennesker skal gøres bange for Kommunisterne og den fremrykkende Røde Hær, derfor siges det blandt andet, at Listerne over Nazister og tyskvenlige, hvis Forretning eller Privatbolig skal ødelægges, snarest vil blive suppleret med Fortegnelser over borgerlige og socialdemokratiske Elementer, som skal rammes i næste Omgang, og videre hedder det, at besværlige Folk skal likvideres, men saaledes, at det altid kan antydes, at det er Gestapo eller Schalburgkorpset, der er de skyldige.

Borgerlige og socialdemokratiske Elementer kan være ganske rolige, der sker dem intet, og hvad Nazister og tyskvenlige angaar, da vil deres Sag blive henvist til Afgørelse efter Krigen, forsaavidt de ikke ejer krigsvigtige Virksomheder eller gennem Stikkertjeneste arbejder for Tyskerne. Men det er klart, at Virksomheder, som ved deres Produktion er med til at forlænge Krigen, vil blive sat ud af Spillet, og Stikkere, der er Skyld i, at Patrioter udleveres til Tortur og Henrettelse, vil skaanselsløst blive udryddet. Frihedsbevægelsen har imidlertid altid — og dette bør man vel mærke sig — meddelt Offentligheden naar og hvorfor den har ødelagt en Virksomhed eller uskadeliggjort en Stikker, mens Dr. Best og hans betalte Haandlangere for at skabe Panik og Usikkerhed ikke vil vedgaa deres Terror.

I Skrivelsens sidste Afsnit hedder det: „Provoker Uroligheder, faa det i Gang og sørg saa for at komme af Vejen. Lad K. U. Drenge og borgerlige Patrioter tage Føringen i saadanne Tilfælde og lad dem bare blive Martyrer. Vi skal spare vore Kræfter til det endelige Opgør kommer."

Det turde være overflødigt at fremføre, at Kommunisterne overalt og under hele Frihedskampen har været med i forreste Række og ingensinde er veget tilbage for at tage sin Del af Tabene. Netop fordi Partiet og dets enkelte Medlemmer ikke har sparet Kræfterne, men overalt og til hver en Tid har ydet deres bedste, er Partiets Indflydelse vokset, og stadig flere beslutsomme og handledygtige fra det arbejdende Folks Rækker tilslutter sig Partiet.

———

Indenfor det kommunistiske Partis Rækker vil dette nye Falsknert ikke faa nogen Virkning, dertil er dets provokatoriske Karakter for aabenbar. Man maa imidlertid forberede sig paa, at Kassebedrøveren Aksel Høyer brygger en Serie Foredrag derover i Haab om at bringe Splittelse og Forvirring i den enige nationale Fronts Rækker. Det vil ikke lykkes ham, og hverken dette Dokument eller anden Kommunistheis, som maatte fremgaa af Goebbels' Totalisering af Kræfterne, kan afværge den tyske Nazismes snarlige Nederlag og dermed ogsaa dens Haandlangeres Endelige.

Vær altid paa Vagt *mod Stikkere og Provokatører. Gestapo og dets Haandlangere forsøger med alle Midler at knuse Modstandsbevægelsen*

Forbundskongresserne gaar ind for en aktiv Politik!

En Række Fagforbund med Smedene og Murerne i Spidsen har afholdt ordinære Kongresser. For dem alle gælder det, at de har erkendt Uholdbarheden i Arbejderklassens Stilling. Dette er karakteristisk nok ikke først og fremmest sket ved en ubarmhjertig Jagt efter Skyldiges og Medskyldiges Skalpe, men i nok saa høj Grad ved Fastlæggelsen af de kommende Arbejdsopgaver.

Kongresvedtagelserne om de kommende Arbejdsopgaver viser, at Arbejderne kender deres Plads i og Betydning for Nationen. og at de i Fremtidens Politik agter at spille den Rolle, som i Henhold til deres talmæssige og samfundsmæssige Stilling tilkommer dem. De kræver Arbejdsløsheden likvideret, ordentlige Løn- og Arbejdsforhold, Afskaffelse af tvungen Voldgift og Indførelse af fri Strejkeret, Ophævelse af Socialnedskæringerne, betryggende Forhold for Gamle og Syge m. m., og de understreger, at man maa skride til revolutionerende Reformer for Gennemførelsen af disse Krav, om det er nødvendigt.

Dette er i store Træk det Program, som blev skitseret i Pjecen »Fagbevægelsens Vej«, og enhver kan vel nu indse, at det ikke paa nogen Maade var Overdrivelse, naar det i Pjecen hed, at det skitserede Rrogram dækkede over Arbejdernes væsentligste Krav og vilde være i Stand til at samle hele Arbejderklassen til aktiv Indsats.

Det er Arbejdspladsernes og Fagforeningernes Protest mod Lønkendelsen og Brændemærkning af Samarbejdspolitiken, som er den direkte Aarsag til disse gode Kongresvedtagelser, og med dem er Arbejderklassen kommet et stort Skridt frem. Men det er kun et første Skridt. Det næste Skridt, som kan og skal tages, er, at *Beslutningerne føres ud i Livet.* Hertil kræves baade Arbejdernes og Ledernes Medvirken. Arbejderne er klar. Det viste Folkestrejken. Det er altsaa Lederne, det staar paa. Fra deres Side maa der nu, som det hedder i en af Smedekongressens Resolutioner, sættes ind *med øget Aktivitet.*

Masken er faldet

De finske Krigsaktivister har under hele Krigen søgt at dække deres sande Ansigt. De paastod, at de var Demokrater, at de i Kampen for Landets Selvstændighed var tvunget over paa Nazisternes Side, men at de iøvrigt førte deres egen Krig og kunde trække sig ud af den, hvad Øjeblik de vilde.

Men nu er Masken brutalt revet fra deres Forbyderansigt. Det skete, da Præsident Ryti afsluttede sin Overenskomst med Ribbentrop om tysk militær Hjælp. De finske Kommentarer til denne Overenskomst bekræftede, at Nazityskland under hele Krigen har ydet Finland Hjælp. Det var altsaa Løgn, at Finland førte sin egen Krig. Der bestod Aftaler med Nazityskland, ligesom der raadede det bedste Forhold mellem de ledende Kliker. Aftalerne var ganske vist ikke truffet af den finske Rigsdag, det havde Præsidenten og hans nærmeste Kreds selv ordnet, paa akkurat samme Maade som det skete med den sidste Aftale — formentlig for derigennem yderligere at understrege det ogsaa herhjemme saa højt lovpriste demokratiske Regeringssæt!

Det er nu fuldt ud bekræftet, at de, der

forsvarede Finlands Deltagelse i Krigen — bevidst eller ubevidst — har gaaet vore Undertrykkeres Ærinde. De har derigennem været med til at forlænge den Tilstand af Terror og Udplyndring, hvorunder vort Land lider, og de bør vide, at den, der gaar i Ledtog med Nazisterne mod Frihedens og Demokratiets Forsvarere, aldrig vil kunne finde Plads i de antinazistiske Folks Rækker.

Det er derfor en Lykke for det finske Folk, at Ryti, Tanner m. fl. ikke repræsenterer dets Opfattelse. De, der ved Krigsudbruddet repræsenterede det finske Folks Opfattelse, var Seksmandsgruppen med Karl Vilk i Spidsen. De sidder nu indespærret i Socialdemokraten Tanners Fængehuller, men den Opposition, som de var Udtryk for, har vokset sig stærk. Det er den, der har tvunget Ryti til at udsende sine Fredsfølere, selvom han intet alvorligt mente dermed, og det er den, der er kommet til Udtryk i Socialdemokratiets Stilling til Tanner.

Det finske Folk og den finske Arbejderklasse er blevet vildført og tvunget ud i denne Krig. Nu, da Krigsaktivisterne har afsløret sig, stiller Problemerne sig langt enklere, og det finske Folk gør sig klar til at marchere op paa Linje med det danske og det norske Folk i Kampen mod de nazistiske Undertrykkere og Medløbere.

Sovjetunionen - Polen

Folkekommissariatet for Udenrigsanliggender meddelte den 25. Juli: »Den Røde Hær har under sejrrig Fremrykning naaet Statsgrænsen mellem Sovjetunionen og Polen. Under Forfølgelsen af de retirerende tyske Hære har Sovjetstyrker sammen med den polske Hær, som kæmper paa den sovjetisk-polske Front, krydset Floden Vestre Bug, krydset den sovjetisk-polske Grænse og er gaaet ind paa polsk Territorium. Dermed er Begyndelsen gjort til Befrielsen af det martrede polske Broderfolk fra tysk Okkupation.

Sovjettropperne, som rykker ind paa polsk Territorium, er besjælet af den ene Beslutning at knuse de fjendtlige tyske Hære og hjælpe det polske Folk med Befrielsen fra det tyske Aag og med Genoprettelsen af et uafhængigt, stærkt og demokratisk Polen. Sovjetregeringen erklærer, at den betragter den Røde Hærs militære Operationer paa polsk Territorium som Operationer paa en suveræn, venligsindet allieret Stats Territorium. Sovjetregeringen har ikke til Hensigt at oprette sine egne Organer paa polsk Territorium, idet den betragter dette som et Anliggende der alene vedkommer det polske Folk. I Betragtning heraf har Sovjetregeringen besluttet at afslutte en Overenskomst med den polske nationale Befrielseskomite vedrørende Relationerne mellem Sovjetkommandoen og den polske Administration. Sovjetregeringen erklærer, at den ikke har til Hensigt at gøre Krav paa nogen som helst Del af Polens Territorium eller at ændre det sociale System i Polen, og at den Røde Hærs militære Operationer i Polen alene er dikteret af militær Nødvendighed og Ønsket om at yde det venligsindede polske Folk Hjælp til dets Befrielse fra den tyske Okkupation. Sovjetregeringen udtrykker sin faste Tillid til, at Broderfolkene i Sovjetunionen og Polen sammen vil føre Befrielseskampen til Ende og skabe et stærkt Grundlag for et godt sovjetisk-polsk Samarbejde.«

Foran det totale Nederlag

Det er ikke mere end et Aar siden, Hitler forsikrede, at der aldrig vilde blive Revolution i Tyskland, ganske simpelt af den Grund, at de, der skulde lave den, ikke fandtes indenfor Stortysklands Grænser.

Sammen med saa mange andre er nu ogsaa denne Nazisternes smukke Illusion bristet. Det skete 20. Juli, da en Bombe eksploderede i Hitlers Arbejdsværelse. De oprørske befandt sig saaledes ikke alene indenfor Stortysklands Grænser, de befandt sig indenfor Hitlers allernærmeste militære Medarbejderstab. Til de »afdankede Generaler«, Hitler og Himmler omtaler, hørte Hitlers Generalstabschef, Generaloberst Zeitzler og Tysklands absolut førende Militærekspert, Infanterigeneral Olbricht. Og der var mange foruden, Det er ikke alene Generalerne, nej, det er Størsteparten af det tyske Folk, som i Dag ser det haabløse i at føre Krigen videre.

Oppositionen tog fast Form efter Stalingrad. Den er yderligere vokset under Indtrykket af Luftangrebene, Nederlagene i Afrika, Italien og ikke mindst paa Østfronten. Det er ikke tilfældigt, at det kom til aabent Kupforsøg netop nu. Invasionen og de tyske Hæres Sammenbrud paa Østfrontens Midterafsnit er den direkte Aarsag. De øverstbefalende Officerer ser det vanvittige i daglig at ofre 10000 Soldater — og siden Sommeroffensivernes Begyndelse har dette været Tysklands gennemsnitlige daglige Tab — i en Krig, som er uhjælpelig tabt.

Hitler vil ikke som Vilhelm den anden bøje sig for Officererne. I Stedet for at erkende sin Æventyrpolitiks Fallit, erklærer han for vi ved ikke hvilken Gang Krigen for »total«. Goebbels kan imidlertid »totalisere« og propagandere saameget han orker, det endelige Nederlag vil han ikke kunde afvende. Nazisterne formaar ikke længere at indgyde det tyske Folk Sejrstro. For hver Dag der gaar vil flere og flere Tyskere vende sig mod Hitler og hans Vanvid.

Uanset denne indre Udvikling fortsætter de Allierede med stigende Indsats Kampen paa alle Fronter. Naar disse Linjer læses, staar den Røde Hær sandsynligvis paa tysk Jord i Østprøjsen og de engelsk-amerikanske Styrker vil være godt paa Vej til Paris. Hitler vil komme til at hente sit Nederlag paa Fronterne.

Den Røde Hærs Offensiv har varet en Maaned -

Fra 23. Juni til 23. Juli har den Røde Hær tilføjet Hitler de mest katastrofale Slag, den tyske Hær nogensinde har været ude for. Vi anfører nedenfor til Sammenligning Tallene fra Stalingrad Slaget. Der mistede Tyskerne 330,000 Mand. Under en Maaneds Sommeroffensiv i Aar har den Røde Hær berøvet Tyskerne 540,000 Mand i dræbte og Fanger. Under den sidste Fase af Stalingrad-Slaget, fra 10. Januar til 2. Februar, mistede Tyskerne 1550 Tanks (nu 2735), 6700 Kanoner (nu 8702), 1432 Granatkastere (nu 5695) og 8136 Maskingeværer (nu 23,071). Dette giver et Begreb om Omfanget af det tyske Nederlag i Sommer.

Marskal Tito

har indgaaet en Overenskomst med Kong Peter af Jugoslavien, hvorefter Tito anerkendes som den uindskrænkede Leder for alle Jugoslaviens militære Styrker. Kong Peter har forpligtet sig til ikke at søge at vende tilbage til Jugoslavien, før Landet er befriet. Han skal afholde sig fra al politisk Virksomhed til Krigens Afslutning, og Spørgsmaalet om hans fortsatte Regentskab skal afgøres ved en Folkeafstemning efter Krigen. Overenskomsten fastsætter endvidere, at der efter Krigen skal dannes en jugoslavisk Federation bestaaende af Slovenien, Kroatien, Serbien, Montenegro, Makedonien, Bosnien og Herzegovina. Endelig fastsættes, at de Jugoslaver, som har samarbejdet med Tyskerne under Krigen, skal have deres Ejendom konfiskeret.

Herhjemmefra

Tyskerne har nu »opklaret« Eksplosionskatastrofen i Aarhus den 4. Juli. Skønt mange af de sønderlemmede Lig overhovedet ikke har kunnet identificeres, har Nazisterne fundet ud af, at det var Ligene efter Sabotører — og ovenikøbet kommunistiske Sabotører. Man har endvidere kunnet fastslaa, at alle, der havde med Sabotagen at gøre, er omkommet. Skønt der saaledes ikke har været nogen skyldig at afhøre, har Nazisterne alligevel kunnet fastslaa, at de alle var Kommunister. Det var hvad man kunde vente af Naziforbryderne. Alene den Kendsgerning, at danske Myndigheder overhovedet ikke har haft Adgang til Ulykkesterrænet, turde være tilstrækkeligt til at afsløre Løgnen. Katastrofen skyldtes Nazisternes hensynsløse Uforsigtighed ved Losningen af Ammunition, og den har blandt andet ført til, at ingen Havnearbejdere paa Jyllands Østkyst længere vil arbejde med tyske Ammunitionstransporter. Nazisterne vil ikke faa Held med at paadutte Frihedsbevægelsen denne oprørende Katastrofe.

Den nazistiske Terror fortsætter. Den 27. Juli sprængte Schalburg Folk et Persontog paa Lillerød Station. 3 dræbtes og mange saaredes. Bomben var anbragt under Bænken i en overfyldt Vogn. I Birkerød, Stationen før Lillerød, havde 7—8 uniformerede Schalburg Folk forladt Toget, saa der hersker ingen Tvivl om, hvor Politiet skal finde Gerningsmændene til denne bestialske Forbrydelse. Attentatet skal formentlig betragtes som »Hævn« for det Angreb, der den 22. Juli rettedes mod et tysk Militærtog paa Lillerød Station.

Den organiserede Jernbanesabotage — mod tyske Transporter — fortsætter. Den 21. Juli fandt der et Attentat Sted ved Støvring. Ved Hylke blev Lokomotivet og et Par Vogne i et tysk Militærtog afsporet. Ved Stoholm har man i et Døgn maattet udveksle Passagerer som Følge af Sabotage mod Jernbanelinien. Den 30. Juli eksploderede Bomber under et tysk Militærtog ved Stevnstrup. 4 Vogne med Soldater afsporedes.

Det frie Danmarks Ambassadør hos Sovjetregeringen, Biblioteksdirektør *Thomas Døssing*, ankom den 30. Juli til Moskva med Flyvemaskine fra Teheran. — *Lyt til Moskva Radio* paa Bølgelængde 28,72.

Indenfor Postvæsenet findes der tilsyneladende en Del Nazister, som har gjort sig til Speciale at aabne alle Forsendelser, der ser »illegale« ud. Vi opfordrer alle hæderlige Posttjenestemænd til snarest at faa indkredset og uskadeliggjort disse nazistiske Skadedyr.

Goebbels' »totale« Krigsførelse giver sig de besynderligste Udslag. Saaledes har Tyskerne forbudt, at Tivoligarden sætter Vagtposter udenfor Hovedindgangen, og ved Opførelsen af »Nitouche« paa Bellahøj blev det forbudt at anvende franske Uniformer. Det skal nok hjælpe!

Hotel »Landsoldaten« i Fredericia er sprængt i Luften. Pistolbevæbnede Mænd jog Portieren ud og anbragte deres Bomber uden at tillade, at Hotellets Gæster og Personale, ialt ca. 80 Mennesker, blev alarmeret. Schalburg!

Under Dyrskuet i Hjørring havde Frihedskæmpere anbragt et Højttaleranlæg paa Terrænet, hvorfra man udsendte en Hilsen fra Frihedsbevægelsen til det danske Landbrug. Samme Hilsen blev senere gengivet i Kinografen og fra et Højttaleranlæg paa Springvandspladsen. Endvidere uddeltes et Særtryk af *Frit Danmarks* Artikel »Hvor ligger Fremtiden for det danske Landbrug?«

Den 30. Juli bragte Berlingske Tidende et Berlintelegram om Totalmobiliseringen under Overskriften »Kvinder og Soldater skaffer Tyskland ny Arbejdskraft!«. Inden de saaledes mobiliserede nye Arbejdskræfter kommer til Verden, vil dog baade Hitler og Goebbels og hele Nazityranniet være sat paa Porten.

SIDSTE

Ved Redaktionens Slutning kommer Meddelelsen om Præsidentskiftet i Finland. Endnu kan Følgerne ikke overses, men der er næppe Tvivl om, at der herefter følger en radikal Regeringsomdannelse, og at Finland er ved at gøre sig fri fra Tyskland. Vi henviser iøvrigt til Artiklen Side 5. Det, der nu er sket, er det finske Folks første Skridt i Opmarchen mod de nazistiske Undertrykkere.

11 Danskere myrdet i Shell-Husets Kælder

Tirsdag den 8. August gik en af de nazistiske Gestapochefer, der huserer i Shell-Huset, pludselig amok. I sit Raseri løb han ned i Kælderen og myrdede 11 danske Borgere, som sad og ventede paa at skulle til Afhøring. Nogle af dem havde i længere Tid været Gestapos Fanger, sigtet for illegal Virksomhed, andre var netop indfanget under en tilfældig Razzia paa en Kafe og vilde sandsynligvis være blevet løsladt umiddelbart efter det første Forhør, fordi der overhovedet ikke kunde rejses Anklage imod dem. Gestapomanden myrdede dem alle. Han gik fra den ene til den anden og sendte dem en dræbende Kugle gennem Hovedet.

De 11 Ofre, hvis meningsløse Død enhver Dansker vil beklage og om hvis Efterladte al Medfølelse vil samle sig, var :

BERG-SØRENSEN, KARL HELMUTH PREBEN, Bentzonsvej 11
DAHL, GUNNAR, København
GYLDHOLM, KNUD ERIK HENNING, Vanløse Alle 14
HAGELIN, PREBEN, Jagtvej 25
JENSEN, AKSEL, Wesselsgade 8
MARTENS, JENS JACOB WOLLF, Frihedsvej 5
MEHL, VICTOR BERING, Laurits Sørensensvej 28
NIEMANN, ERIK, Borupsalle 131
SCHIØDH, KAJ HOLGER, Horserødvej 18
SOMMER, EDVARD FREDERIK, Kongevej 57, Lyngby
SONNE, PEER, Høsterkøbsgade 12

Denne Udaad er ikke et Udslag af en tilfældig Gestapomands pludselige Sindsyge. Den er et rystende Eksempel paa det nazistiske System. Jo mere det gaar tilbage for Nazisterne paa Krigens Fronter, des mere blodig og bestialsk farer de frem mod Befolkningen i de undertrykte Lande.

Endnu har Nazisterne ikke vovet officielt at meddele noget om Mordet paa de 11 Danskere. Som de fejge Hunde de er, tør de ikke vedstaa deres modbydelige Forbrydelser. De frygter det danske Folks Vrede. Og med god Grund. Den Gestapoofficerer, som myrdede de 11 værgeløse Mænd, og hvis Navn vil være kendt inden mange Timer, vil ikke undgaa sin Skæbne, Overlever han Krigen, da vil han blive stillet for det danske Folks Domstol, og hvor han end maatte prøve paa at skjule sig, der vil Folkets hævnende Haand vide at finde ham og drage ham til Ansvar. Men allerede i Dag, da Ugerningen kommer til det danske Folks Kundskab, vil Folket vide at give de Blodbesudlede Undertrykkere et Svar, som de forstaar.

Den københavnske Befolkning, som i Julidagene gennem sin enige og resolutte Optræden var i Stand til at gøre Ende paa Dr. Best's Undtagelsestilstand, vil ogsaa forstaa at finde Udtryk for sin Harme over dette skændige Blodbad paa vore 11 Landsmænd.

K ø b e n h a v n s k e A r b e j d e r e !

GIV DE BESTIALSKE NAZISTER SVAR PAA DENNE NYE BLODDAAD !

København, 14. August 1944

DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI

LAND OG FOLK

Ekstranummer Udsendt af DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI 16. August 1944

Københavns Svar paa den blodige Gerning i Shell-Husets Kælder

24 Timers Proteststrejke i Hovedstaden

Der skulde gaa 6 Dage, før den københavnske Befolkning fik den frygtelige Sandhed at vide om de afskyelige Mord, som en bloddrukken Gestapoofficer den 8.August forøvede mod vore 11 Landsmænd, der værgeløse hensad i Shell-Husets Fangekældere. I seks Dage svirrede Rygterne i København og naaede ogsaa Udlandet, hvor den svenske Presse bragte Meddelelse om Mordet paa 11 navngivne Arrestanter, der var taget som Gidsler, men der var stadig Uklarhed om Sagen, og det danske Udenrigsministerium spillede i denne dybt alvorlige og tragiske Sag en yderst forunderlig Rolle ved at skabe yderligere Uklarhed gennem Udsendelse af en Meddelelse, hvor man lod Tyskerne dementere den svenske Radiomeddelelse.

Efterhaanden sivede Sandheden ud, og Mandag Aften udsendte DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI et Opraab, som Tirsdag Morgen uddeltes paa Fabrikerne. Samme Morgen saa Tyskerne sig nødsaget til offentliggøre en længere Løgnehistorie, som gik ud paa, at de myrdede var blevet skudt ned udenfor Roskilde, da de havde forøvet Mytteri under Transporten til Tyskland. Denne typiske Naziløgn var der naturligvis ikke et normalt begavet Menneske, der troede paa. Denne dumme, lavpandede Løgn viste ikke alene, hvor ubegavet Tyskerne er, men er tillige et Bevis paa deres fejge Ynkelighed. De turde ikke fortælle Sandheden, de frygtede Befolkningens Harme, men Løgnen hjalp ikke Ugerningsmændene.

København demonstrerede atter mod de nazistiske Løgnere og Mordere

Saasnart de københavnske Arbejdere fik Sandheden at vide, var de klare over, at der maatte handles, en saa afskyelig Forbrydelse maatte ikke finde Sted i Stilhed. De nazistiske Undertrykkere maatte have at vide, at den københavnske Befolkning ikke stiltiende vilde finde sig i en saadan Forbrydelse. I de tidlige Morgentimer samledes Arbejderne til Møde paa Fabrikerne og besluttede at nedlægge Arbejdet som Protest mod Mordene.De store Fabriker lagde for. Tidligt om Formiddagen samledes DANMARKS FRIHEDSRAAD og udsendte et Opraab til den københvnske Befolkning, som opfordredes til at følge Eksemplet fra de store Jernindustrielle Virksomheder og som Protest nedlægge Arbejdet i en tidsbegrænset 24- Timers Proteststrejke. Opfordringen blev fulgt. Fabrikernes og Værkstedernes Arbejdere nedlagde Arbejdet. Kontorerne fulgte efter. Stormagasinernes Personale gik hjem. Trykkeriernes Arbejdere gik ligeledes, saa Eftermiddagsbladene ikke kunde udkomme. Restauranter, Teatre og Biografer lukkede ogsaa. I Løbet af Eftermiddagen var Arbejdsstandsningen omtrent total. Den københavnske Befolkning viste atter sin Harme mod de nazistiske Undertrykkere,

men manifesterede samtidig sin Medfølelse med de 11 Ofre og disses ulykkelige og sørgende Familier. I Julidagene viste Københavnerne, at de modigt og uforsagt tog Kampen op med en overlegen og brutal Fjende. Den 15. August tilkendegav den københavnske Befolkning atter, at de nazistiske Mordere og Tyranner staar over for Mænd og Kvinder, der er aktivt med i Frihedskampen mod de fremmede Voldsmænd og Undertrykkere.

Frihedens Time nærmer sig

Samme Dag som den københavnske Befolkning demonstrerede gennem Arbejdsnedlæggelser, foretog engelske, amerikanske og franske Tropper en storstilet Landgang i Sydfrankrig. Aftenen forud opfordrede General de Gaulle den franske Befolkning og specielt den franske Hjemmehær til almindelig Rejsning mod Tyskerne. Ringen om de tyske Tropper i Frankrig snøres sammen. Frankrigs endelige Befrielse er forestaaende. Denne Kamp og den RØDE HÆRs vældige og haarde Slag paa Østfronten i Forbindelse med de undertrykte Folks Modstand og Kamp mod de nazistiske Røvere vil snart gøre en Ende paa Nazibarbarernes Pinsler, Mord og Skrækherredømme. Københavnerne har endnu engang med Arbejderne i Spidsen vist deres Evne til at være med til at bibringe Hitlernazismen de dødbringende Slag for vort Folks og Europas Frihed.

16. August 1944 DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI.

LAND og FOLK

Nummer 50 *Udsendt af Danmarks kommunistiske Parti* *24. August 1944*

1943 - 29. August - 1944

PAA TÆRSKELEN TIL DE AFGØRENDE KAMPE HØJTIDELIGHOLDER VI AARSDAGEN

Den 29. August oprinder den første Aarsdag for en af de største Begivenheder i vort Lands Historie.

Efter tre og et halvt Aars Undertrykkelse sagde Folket den 29. August 1943 definitivt *Nej* til Samarbejdspolitiken med Tyskerne, og Konge, Regering og Rigsdag fulgte Folkets Vilje. Danmark var fra denne Dag i aaben Krig med Tyskland. Krigserklæringen var den Bølge af Folkestrejker, der som en Lavine rullede frem over Landet. Vaabenløst rejste Folket sig til Modstand, besjælet af en storslaaet Vilje til i Enighed at byde den forhadte nazistiske Undertrykkelse Trods.

Det forløbne Aar har været et Sejrens Aar for det danske Folk.

Ikke en Dag, ikke et Minut er Augustdagenes Kampvilje, Mod, Beslutsomhed og Enighed svækket. Tværtimod. Modstandsfrontens Rækker er knyttet stadig fastere sammen. Nye Lag af Befolkningen, der tidligere forholdt sig passive eller tilsyneladende passive, er sluttet op i de aktivt kæmpendes Rækker.

Den frie Verden, som under Besættelsens første Aar betragtede Danmark med en vis Mistro, ændrede efter 29. August 1943 totalt sit Syn paa vort Land og anerkender i Dag Danmark som Medkæmper i de Allieredes Rækker. Dette er Gang paa Gang kommet til Udtryk i ledende engelske og amerikanske Statsmænds Taler og er senest bekræftet ved Sovjetregeringens Anerkendelse af en Repræsentant for det kæmpende Danmark.

Folkets voksende Enighed og Vilje til Kamp gav sig Udslag i en Forstærkelse af den aktive Modstand. Tyskernes Forsøg paa ved Hjælp af Krenchel og Høyer at gøre Sabotagen upopulær mislykkedes. Sabotørerne blev Folkets sande Helte. Hele Befolkningen sluttede op bag dem. Trods Udvidelse af Sabotageværnet, trods Oprettelse af de berygtede sommerske Vagtkorps og Udbygning af de vigtigste Krigsindustrier til veritable Fæstninger gennemførtes med hele Folkets Billigelse en Række lammende Sabotagehandlinger, som ikke alene vakte Beundring i den frie Verden, men i flere Tilfælde indbragte Sabotørerne Anerkendelse fra den Allierede Overkommando.

Sideløbende hermed er Modstanden mod Udførelse af tyske Ordrer saavel paa offentlige som private Kontorer, paa Arbejdspladser, Værksteder og ved de særlige tyske Anlæg vokset.

Den tyske Rustningsindustri og den tyske Levnedsmiddelforsyning har hentet stadig ringere Udbytte i vort Land.

Denne stadig voksende Modstand sammenholdt med de tyske Nederlag paa Krigens Fronter har drevet Nazisterne til Desperation. Mord, Henrettelser og Massearrestationer er deres vigtigste Vaaben. Men det danske Folk lod sig ikke kue. I en for den tyske Militærmagt kritisk Situation rejste den københavnske Befolkning sig til Protest mod de utaalelige Overgreb og gennemførte Folkestrejken fra 30. Juni til 5. Juli. Mange Provinsbyer støttede Københavns Kamp gennem Sympatiaktioner. Senere har Befolkningen besvaret Nazisternes Mord paa danske Patrioter med 24 Timers Proteststrejker, saaledes som Tilfældet har været i København, Helsingør Aalborg, Aarhus, Odense og en Række andre Byer.

Udviklingen i det forløbne Aar har saaledes saa langt fra at kue og knuse den danske Modstandsbevægelse tværtimod ført til en Styrkelse og Udvidelse af de kæmpendes Rækker, til mere beslutsom og

virkningsfuld aktiv Modstand og i en Række Tilfælde til Sejre over de brutale Undertrykkere.

Danmarks Frihedsraad kan derfor med Rette vente, at den Dag, Ordren gives, vil hele Folket rejse sig til den sidste, den afgørende Kamp. Hvornaar Dagen opringer, kan ikke siges. Den haardeste og vanskeligste Tid er tilbage. De tyske Nazister forsøger desperat at trænge ind i Frihedsbevægelsens Rækker for at knække dens Modstand, inden den endelige Kamp skal udkæmpes. Dette maa ikke ske. Derfor udkræves i den kommende Tid den største Koldblodighed og strengeste Disciplin fra Modstandsbevægelsens Side. Vi har i det forløbne Aar tilføjet Tyskerne følelige Nederlag. Det har været muligt, fordi Angrebene stedse er kommet pludseligt og uventet. Det er Modstandsbevægelsen, der har bestemt, hvor og hvornaar der skulde kæmpes. Ikke et Øjeblik har Initiativet været overladt til Fjenden. Saaledes skal det fortsat være.

Danmarks Frihedsraad er vidende om, at Tyskerne med Henblik paa 29. August har trukket store Styrker Militær og Politi til Landet. Man regner med, at Modstandsbevægelsen vil benytte denne Dag til Demonstrationer, som kan give Tyskerne den formelle Anledning til Iværksættelsen af et Blodbad, hvis Konsekvenser er uoverskuelige. Dette maa ikke ske. Vi viger ikke tilbage for Kamp, men vi vil selv bestemme Dagen. Modstandsbevægelsens Styrker skal saa vidt muligt bevares intakte til det endelige Opgørs Dag.

Danmarks Frihedsraad paalægger derfor hele det danske Folk, som saa tappert og modigt har baaret Kampens Byrder:

Giv ikke Tyskerne Anledning til at anvende deres Tropper d. 29 Aug.

Vær koldsindige og rolige. Husk, vi har aldrig søgt Kampen for Kampens Skyld.

Vær paa Vagt overfor nazistiske Provokationer. Hvis Tyskerne begynder at skyde, saa undgaa Opløb. Gaa saa vidt muligt i Hus for at afværge unødig Blodsudgydelse.

Fortsæt Forberedelserne til det endelige Opgør. — Vis Smidighed og Forstaaelse af Kampens Betingelser. Overlad aldrig Initiativet til Tyskerne, men vær agtpaagivende og beredt til at slaa til, naar og hvor dette maatte kræves, saaledes som det hidtil har været Tilfældet.

Idet *Danmarks Frihedsraad* sender sin Hilsen til alle Patrioter i tyske Fængsler og Koncentrationslejre, idet vi mindes alle dem, der er henrettet eller myrdet, og alle dem, der faldt i Kamp den 29. August og senere, og udtaler vor inderligste Deltagelse med deres Efterladte, opfordrer vi hele det danske Folk, i By og paa Land, til at højtideligholde den 29. August ved

2 Minutters Stilhed Kl. 12 Middag.

Roligt og værdigt vil vi mindes vore Faldne og Indespærrede og tavst bekræfte Viljen til med uformindsket Styrke at besvare kommende tyske Overgreb med enige og beslutsomme Modangreb og sejgt holde ud, hvad der end sker, til Sejren er vundet, og vort Fædreland paany er frit og uafhængigt.

Danmark, August 1944.

Danmarks Frihedsraad.

Forskellige Nyheder

Efterhaanden som Rapporterne indløber, viser det sig, at den 24-Timers Proteststrejke mod Mordet paa de 11 Patrioter har været overordentlig omfattende, idet ikke alene de store Provinsbyer, men ogsaa mindre Provinsbyer og — for første Gang under Besættelsen — mange Landkommuner deltog i Strejken.

★

Den i en officiel tysk Meddelelse omtalte Journalistelev Erik Jakobsen, der forleden saaredes, er i Lære hos Krenchel. — Saa har man Lov til at gætte sig til Resten!

★

Tyskerne har fremsat fornyet Krav om, at danske Arbejdere ved Værnemagtsarbejder her i Landet skal ind under de tyske Arbejdsbestemmelser. Fra Myndighedernes Side er Kravet afvist. Og skulde Myndighederne vise sig slappe nok til at give efter, vil Arbejderne selv forstaa at give Tyskerne Svar.

★

Tyskerne har paa danske Skibsværfter bestilt en Serie saakaldte Hansa-Skibe. Det er Serlebygninger, som kan færdiggøres rel hurtigt, men alligevel — de kan da vist tidligst blive færdige den Dag, da vi selv skal bestemme Farten igen!

Manglende Solidaritetsfølelse med Værnemagten ...

Frihedsraadet opfordrer til
2 Minutters Stilhed 29. August.

Best: Hvilken Frækhed — her vover Danskerne at staa stille, mens vore Soldater ved Fronterne maa løbe for Livet ...!

I de sidste 3-4 Maaneder har Danmark overhovedet ingen Varer faaet fra Balkanlandene. Aarsagen er Miner i Donau og andre Transportvanskeligheder. Der bliver snart kun ren dansk Tobak tilbage at ryge.

★

Den 18. August førtes 780 Fanger fra Horserødlejren pr. Skib fra Helsingør til Flensborg for derfra at transporteres til den nye tyske Koncentrationslejr ved Frøslev i Sønderjylland. Hele Helsingør Havn var afspærret, da 15 store Rutebiler i flere Ture transporterede Fangerne og de 160 Fangevogtere fra Horserød til Skibet. Kl. 7,15 fandt Afsejlingen Sted. Skibet var svært bevæbnet og desuden eskorteret af Krigsfartøjer og overvaaget af Flyvere.

I de sidste Dage er der overført nye Fanger til Frøslevlejren, bl. a. fra Kolding og Aarhus, saaledes at det samlede Antal i Lejren nu sikkert har passeret de 1000. Om der ogsaa er overført Fanger fra Tyskland vides ikke.

★

To Marinevægtere overmandede den 10. August Kl. 1 Nat tre Mænd, der uddelte „kommunistiske Tryksager" paa Raadhuspladsen. Dansk Politi, som kom til Stede, identificerede straks den ene af Mændene som — Overretssagfører Krenchel! Denne forklarede, at Marinevægterne var Idioter — hvilket lyder meget sandsynligt, — og at han kun „havde samlet Papirerne op" til Brug i sit næste Foredrag! Tyskerne forlangte omgaaende alle tre løsladt.

★

Havnearbejderne, Arbejdsmændene og Chaufførerne i Aarhus har gennem deres Fagforeninger protesteret meget skarpt imod den tyske Beskyldning om, at det er dem, der har foraarsaget Eksplosionskatastrofen. Man erklærer, at Katastrofen skyldes Tyskernes egen Uforsigtighed, og Havnearbejderne har nægtet at losse Ammunitionsskibe, saaledes at Tyskerne nu maa anvende deres egen Arbejdskraft.

★

Resterne af Clausen Partiet udgiver et Tidsskrift ved Navn „Daggry" (ret misvisende iøvrigt). I det sidst udkomne Nummer skriver Bladet: „Det er en hæderlig Sag at skifte Standpunkt ... det er ikke alene hæderligt, men det er klogt at gøre det i Tide. Øjeblikket, hvor det bliver afgørende nødvendigt, er nemlig nær". Mon de virkelig tror, at de klarer den med at skifte Standpunkt? Eller er det en Trusel mod os?

Det danske Folk slaar igen!

Der er i den seneste Tid Landet over indtruffet en Række Begivenheder, som viser, at det danske Folks Kampaand er lige levende og stærk trods alle tyske Terrorforanstaltninger.

Den 2. August blev den 40-aarige Billedskærer Otto Bülow myrdet i sit Hjem i Helsingør af to ukendte Mænd. Det var utvivlsomt en nazistisk Hævnakt i Anledning af et Drabsforsøg overfor en nazistisk Stikker paa Helsingør Skibsværft, i hvis Lommebog man havde fundet en Liste paa 10 Personer, der alle var angivet til Gestapo som „Kommunister". Da Mordet paa Bülow blev bekendt i Helsingør, gik Skibsværftsarbejderne i Strejke, de fulgtes af Arbejderne paa Tretorn, Tekstilfabrikkerne og Wiibroes Bryggeri, og Dagen efter, den 4. August, laa alt Arbejde i Byen stille, ogsaa Kontorer og Butikker lukkede. I 24 Timer protesterede Helsingørs Befolkning gennem den magtfulde Demonstration mod Nazisternes hemningsløse Myrderier.

Den 14. August blev det indenfor Frihedsbevægelsens Rækker i København kendt, at Gestapo havde myrdet 11 danske Patrioter. I Raseri over, at Stikkeren Schustmann Ment (Politibetjenten fra Kaffeaffæren, som var gaaet over til Gestapo og var en af deres farligste Mænd) omsider havde mødt sin Skæbne og var blevet uskadeliggjort, lod Nazimorderne i Shell-Huset 11 Fanger hente fra Vestre Fængsel, og efter at have mishandlet dem, myrdede de dem.

Det skal sent glemmes, at Udenrigsministeriets Embedsmænd med Direktør Svenningsen i Spidsen om Aftenen den 11. August fandt sig foranlediget til at udsende et officielt Dementi, hvori det meddeltes, at der savnedes ethvert Grundlag for Meddelelsen om, at 11 Mand var skudt. Hvornaar mon de Herrer begriber, at deres Lakajtjeneste for Tyskerne er uønsket af det danske Folk? Det turde dog ellers formodes, at Folk i den Slags Stillinger var i Besiddelse af ialtfald saa megen Forstand, at de kunde tage ved Lære af Begivenhederne. Og disse har ikke ladet noget tilbage at ønske i Retning af Tydelighed siden 29. August 1943 — og heller ikke ved denne Lejlighed. Straks da Meddelelsen om Mordet den 14. August forelaa fuldt bekræftet, udsendte *Danmarks kommunistiske Parti* en Løbeseddel med Meddelelse herom, og Reaktionen fulgte omgaaende. I de tidlige Morgentimer den 15. August samledes Arbejderne til Møde paa alle de store Virksomheder og besluttede at nedlægge Arbejdet i 24 Timer. Tidligt paa Formiddagen traadte *Danmarks Frihedsraad* sammen og udsendte et Opraab, hvori det opfordrede den københavnske Befolkning til at følge Eksemplet fra de store Arbejdspladser og som Protest mod det bestialske Mord nedlægge Arbejdet i en tidsbegrænset 24-Timers Strejke. Opfordringen blev fulgt. Fabrikkernes og Værkstedernes Personale nedlagde Arbejdet. Kontorerne — offentlige og private — fulgte efter. Stormagasinernes Personale gik hjem. Trykkeriernes Personale forlod Arbejdet, og hverken Eftermiddagsbladene eller den følgende Dags Morgenblade udkom. Restauranter, Teatre og Biografer lukkede. Arbejdsstandsningen var omtrent total.

Det var ikke alene Københavnerne, der fulgte Frihedsraadets Parole. Som et Lyn sprang Meddelelsen fra By til By, og overalt var Befolkningen parat til at følge Opfordringen fra Modstandsbevægelsens ledende Organ. De 11 myrdede Patrioter blev mindet ved Strejker i alle Landets største Byer.

★

Endnu en Gang blev det slaaet fast, at Frihedsbevægelsen er den afgørende Faktor i dansk Politik. Det er den, der i Undertrykkelsens svære Aar har hævdet Landets nationale Ære. Den Dag, Tyskerne skal fordrives, og Landet endeligt befries, vil den være af den største Betydning, og naar Overgangstidens Problemer skal løses, vil den ogsaa komme til at spille en stor og afgørende Rolle. Der vil efter de seneste Maaneders Begivenheder ikke kunne dannes nogen Overgangsregering udenom Frihedsbevægelsen.

Demokrati og Fagbevægelse

I Pjecen „Vi kæmper for et sandt Demokrati" slog Kommunisterne fast, at Demokrati ikke alene er et Spørgsmaal om politisk Valgret. Det omfatter meget mere, blandt andet ogsaa Medbestemmelsesret angaaende de økonomiske Forhold. Pjecens Omfang tillod ikke en nøjere Uddybning heraf, men i „Fagbevægelsens Vej" er der redegjort for, hvad Demokrati paa Arbejdsforholdenes Omraade vil sige.

De Synspunkter, der fremsattes i „Fagbevægelsens Vej", var Udtryk for Arbejdernes Synspunkter og Interesser. Det var Tanker, som uvægerligt vil blive opstillet som Dagskrav af Arbejderne, der i Kampen for Nationen og Demokratiet har faaet deres samfundsmæssige Betydning bekræftet. Under Indtryk af Stemningen paa Arbejdspladserne har de faglige Kongresser da ogsaa taget Stilling til disse Problemer. Aldeles enstemmigt har de faglige Kongresser saaledes krævet Loven om Arbejdsforhold og Forligsnævnet med det kongelige Formandsskab afskaffet.

Nogle faglige Ledere vil hævde, at der med denne Lovs Afskaffelse er skabt demokratiske Tilstande hvad angaar Arbejdsforhold. Det er ingenlunde rigtigt. Septemberforliget vil stadig virke hæmmende, og det er et godt Tidens Tegn, at Smedekongressen udtalte sig for dets Revision. Men der bestaar ogsaa andre utidssvarende og udemokratiske Forhold. Tjenestemændene har saaledes ikke ved Urafstemning Indflydelse paa deres Lønforhold, og Arbejdernes Indflydelse ved Afslutning af Overenskomster er heller ikke tilfredsstillende. I enkelte Forbund afgør en kompetent Forsamling uden Hensyn til Medlemmerne Overenskomsternes Skæbne, og D. s. F.s Afstemningsregler, der saa godt som overflødiggør 30ernes Statsindgreb og Sammenkædningslov, er godkendt af praktisk talt alle Forbund. Ved Hjælp af disse Regler kan Ledelserne som bekendt forvandle Nej-Stemmer til Ja-Stemmer.

Denne Beføjelse har de ikke faaet med Medlemmernes Billigelse, tværtimod har Medlemmerne altid været Modstandere af disse Afstemningsregler. Fortalerne for denne Afdemokratisering af Fagbevægelsen hævder, at den skærper Medlemmernes Ansvarsbevidsthed. Men det var ikke med dette Formaal, man indførte Reglerne. Hensigten var ganske tydeligt at paatvinge Fagbevægelsen en bestemt Politik. Hvor Medlemmerne ikke har villet godkende denne Politik, er der omgaaende anvendt Statsindgreb (for Eksempel overfor de grafiske Fag i 1939). Fortalerne for Afdemokratiseringen gaar endog saa vidt, at de hævder, at netop i den Periode — 30erne — hvor Statsindgrebene mod Fagbevægelsen og Umyndiggørelsen florerede, er der sket de største Fremskridt for Arbejderne.

I Sandhedens Interesse maa det slaas fast, at Initiativtagerne og den drivende Kraft i 30erne ikke skal søges blandt disse Fortalere. Ferieordning, Lønforhøjelser og Arbejdsløshedslovgivningens Forbedring er kun i sidste Instans et Resultat af de „ansvarlige Lederes" Virksomhed. Det var Arbejderne, der pressede paa og tvang Sagerne igennem. Det gaar heller ikke at slaa sig til Taals med, at Afdemokratiseringen ikke har været saa slem, naar det dog lykkedes at opnaa Forbedringer. Det skal ikke glemmes, at den faglige Top paatvang Medlemmerne utilfredsstillende Overenskomster, ligesom den heller ikke var i Stand til at yde Tillidsmændene den fornødne Beskyttelse. Alt dette var en Belastning af Tillidsforholdet mellem Ledelse og Arbejdere. Noget saadant er uforeneligt med Arbejdernes Interesser i den kommende Tid. Der maa skabes den rette Tillid, saa Arbejderklassens fulde Kraft kan komme til Udfoldelse.

Derfor maa ikke alene den tvungne Voldgift bort, men ogsaa Forligsmandsinstitutionen, Sammenkædningslov og Afstemningsregler maa afskaffes. Enhver Overenskomst maa ved Urafstemning godkendes af de paagældende Arbejdere. Tjenestemænd og Arbejdere maa have Strejkeret, hvis ikke der kan opnaas tilfredsstillende Forhold.

Dette er en af de Veje til Betryggelse af Demokratiet, der er anvist i Pjecen „Vi kæmper for et sandt Demokrati", og stort set er Sommerens Kongresser gaaet ind herfor.

Finlands nye Regering

Det var sikkert den almindelige Opfattelse, da Ryti gik af som Præsident og erstattedes af Mannerheim, at dette var ensbetydende med, at Finlands ledende Folk omsider havde indset det haabløse i deres fortsatte Understøttelse af Hitler og nu var parat til at imødekomme det finske Folks Krav om Fred. Endnu foreligger der imidlertid intet officielt om, at der er optaget Fredsforhandlinger, og det kan ikke forbavse, naar man studerer den ny Ministerlistes Navne. Det er alle Folk, som aldrig nogensinde har vist Forkærlighed for Fred. Det vil næppe være urigtigt snarest at betragte den ny Regering som en Fortsættelse af Ryti-Tanner Regeringen. Meget tyder paa, at den ligesom sin Forgænger alene har til Formaal at trække Tiden ud. Generalfeltmarskal Keitels Besøg fornylig i Finland og Uddeling af høje Udmærkelser til Mannerheim m. fl. tyder heller ikke paa, at Regeringen har Vilje til at følge Folkets Ønsker.

Det er endvidere værd at bemærke, at Mannerheim er udnævnt til Præsident for en Periode af 6 Aar. Da Ryti i 1943 valgtes til Præsident, skete det for en 2-aarig Periode med den Motivering, at Folket snarest efter Krigen skulde have Lejlighed til under lovlige Former at vælge ny Præsident. Mannerheims Udnævnelse betegner saaledes et yderligere Skridt ad Vejen bort fra Demokratiet. Forklaringen er ligetil. Den herskende Klike, som har ført Landet i Ulykke, og nu staar over for at skulle kapitulere, vil beskytte sig mod Folkets Vrede ved at forskanse sig bag den gamle Marskal og paa Forhaand sikre sig mod en Forandring af Regimet i en Række Aar efter Krigen.

Finlands herskende Klasse synes altsaa stadig intet at have lært. Det vil vise sig at være værst for den selv. Den ny Regerings Alternativ er klart. Enten maa den hurtigst muligt slutte Fred og aabne Vej for Genindførelse af demokratiske Tilstande i Landet, eller ogsaa vil den blive fejet til Side. Noget tredie eksisterer ikke.

Den polske London-Regering

fortsætter sit forbryderiske Spil. Davidof, »Pravda«s politiske Kommentator, skriver i Anledning af Revolten i Warszawa bl. a., at det var den polske London-Regering, som gav Signalet til Revolten for at demonstrere sin Indflydelse i den polske Hovedstad, men Revolten slog fejl, og de polske Emigranters Kampagne slog fejl. Dette indrømmedes af en amerikansk politisk Radiokommentator, som erklærede, at det hele var en politisk Manøvre af den polske London-Regering, som havde givet Ordren til Opstand med det ene Formaal at gøre Propaganda for sig selv i U. S. A. og England. Den amerikanske Kommentator betegnede den polske Emigrantklike som en Flok blodige Mordere, der snarest burde overgives til en Domstol for Krigsforbrydere. Dette var den 13. August. Næste Dag skrev den tyrkiske Journalist Jaschid Jaltschin, at Sovjettropperne forsætligt havde afbrudt deres Fremrykning mod den polske Hovedstad!

Kendsgerningen er, at hverken den Røde Hær, Sovjetregeringen eller den engelske Regering var blevet underrettet om, at der forberedtes en Opstand i Warszawa. Hele Verden ved, at den Røde Hær i Løbet af 6 Uger under haarde Kampe er rykket næsten 500 Kilometer frem og kæmper for at befri Warszawa, som den har kæmpet

for at befri Kharkof, Smolensk, Lvof og mange andre Byer. Det har været en lang og haard Vej at tilbagelægge for den Røde Hær. Ikke een eneste større By er blevet befriet ved en Revolte indefra. Kun Eventyrere, endda overordentlig stupide Eventyrere, kunde tro, at Warszawa kunde befries ved en Revolte — en By, som er spækket med Tyskere med Tanks, Kanoner og Luftvaaben. Den Røde Hær har desuden altid advaret mod saadanne Rejsninger af en Befolkning, som ikke har andre Vaaben end sine brændende Følelser. De er dømt til at slaa fejl.

Eventyret i Warszawa var fra Starten dømt til at slaa fejl og forvolde unyttige Tab af Menneskeliv. Warszawas Befolkning troede, at den gjorde en nødvendig Gerning. Den vidste ikke, at den blev ført bag Lyset af politiske Spekulanter, som havde Brug for dens Blod.

Det polske Folk ser og kender den Røde Hærs heroiske Kamp mod de tyske Okkupanter. Skulder ved Skulder marcherer den polske Folkehær og den Røde Hær. Polakkernes og Sovjetrussernes Blod forstærker Venskabet mellem det polske og det sovjetiske Folk, og dette er Garanti for Samarbejde og Venskab i den Periode, som vil følge.

Giv Land og Folk videre!

Gør det forsigtigt!

Pas paa Stikkerne!

Arbejder-Enhed i Italien

Italiens kommunistiske og socialistiske Parti har Onsdag den 9. August i et Fælleskommuniké meddelt, at de har nedsat et Fællesudvalg til Fremme af Samarbejdet og Udarbejdelse af en Overenskomst om et fælles Minimumsprogram. Begge Partier vil bevare deres hidtidige separate Organisationer. I Kommunikéet hedder det endvidere, at en demokratisk Regering, skabt paa Grundlag af en konstituerende Forsamling, repræsenterer det italienske Folks Ønsker. Partierne udtaler til Slut Haabet om, at det Samarbejde, der allerede finder Sted indenfor Fagbevægelsen, maa kunne udvides til ogsaa at omfatte politiske Forhold.

Jernbanesabotagen i Jylland fortsættes!

Den 9. August skete en Række Eksplosioner paa Linjen Nord for Hobro. Den 11. August eksploderede 4 Bomber ved Svendstrup. Den 12. August eksploderede 3 Bomber paa Strækningen Vejle—Brande. Natten til den 16. August blev Sporene ved Skalborg revet op af 3 Eksplosioner. Den 17. August gik det ud over Strækningen Frederikshavn—Hjørring og Bolderlev—Hjordkær.

Sprængningen den 12. August ved Vejle var den hidtil største i sin Art. Granitblokke fra Svelleunderlaget paa op til 1000 Kilo er slynget 50 Meter bort. Krateret var 7 Meter dybt og 15—16 Meter bredt. Det findes paa et næsten utilgængeligt Sted paa Dæmningen, og Reparationsarbejdet er derfor yderst vanskeligt. Da Tyskerne netop i denne Tid foretager meget store Troppetransporter over den jydske Længdebane, er denne Sabotage overordentlig betydningsfuld.

Fra en Værnemagers Arbejdsplads.

Det drejer sig om Maskinfabriken TO-ROTOR, Charlottenlund. Den indehaves af Ingeniør Niels Hansen og fremstiller Dele til Fly og Radio, særlig vigtigt er Fabrikationen af Fjernstyringsapparater til Fly. I Juli besatte Tyskerne Fabriken og organiserede selv Sabotagevagt. Arbejderne nedlagde omgaaende Arbejdet som Protest og først efter at der var oprettet et „Risikofond" blev Arbejdet genoptaget. For at indvinde den under Strejken tabte Produktion, dekreterede Tyskerne Overarbejde, hvilket blev besvaret med fornyet Arbejdsnedlæggelse, saaledes at Overarbejdet nu er saa godt som afskaffet. Efter den 24-Timers Proteststrejke den 25. August blev en kvindelig Arbejder afskediget som Trusel mod fremtidige Arbejdsnedlæggelser. Arbejderne krævede omgaaende den paagældende genantaget, og da dette Krav blev afvist nedlagdes Arbejdet paany. Endnu da disse Linier skrives, den 23. August, fortsættes Strejken. Engang — men da vil det være for sent — vil det formentlig gaa op for Tyskerne og deres danske Haandlangere, at der er Grænser for, hvad man kan byde danske Arbejdere.

Bær-Miseren

har i Dagspressen faaet mange Forklaringer — indtil 14 paa en Dag. Og saa er Sandheden den ganske enkle, at Tyskerne køber op, hvor de kan komme afsted med det. Man har Eksempler paa, at hele Ladninger paa Vej til Byerne er købt op af Tyskerne til formidable Priser. Der er endnu en Del Landmænd og Gartnere, som ikke har forstaaet, at det i første Række gælder om at forsyne den danske Befolkning.

Mørke Fremtidsudsigter.

At de nazistiske Landsforræddere ser mørkt paa Fremtiden har man jo nok anet — og med god Grund. Nu er det officielt bekræftet gennem en „fortrolig" Skrivelse til bl. a. alle Frivilliges Paarørende i København, hvori en Hr. Siems fra Dagmarhus meddeler, at der er oprettet en „Beskyttelseskommando", som har til Opgave at beskytte de Frivilliges Familier samt Folketyskere og tysksindede Personer. Dag og Nat kan man komme i Forbindelse med Beskyttelseskommandoen pr. Telefon 1946 Lokal 135 — hvis nogen skulde føle Trang til at tale med „Beskytterne".

De umyndiges Røst.

Under Proteststrejken i Aarhus den 16. August kom Tyskerne ud for et Tilfælde, som ikke er forudset i deres militære Lærebøger, og som de derfor stod ganske magtesløse overfor: En Flok Børn begyndte at gaa gennem Gaderne. Flere sluttede sig til. Tilsidst vandrede henimod 1000 Børn i Alderen fra 2 til 15 Aar gennem Aarhus Gader. Overalt, hvor de saa tyske Skilte, rev de dem ned.

Schalburgtage i Aarhus.

Nazisternes Ødelæggelse af Sporvognsremisen i Aarhus, hvorved al Sporvognstrafik i Byen er lammet, er utvivlsomt Hævn for Sabotagen mod Jørgensens Bilværksted paa Silkeborgvejen, hvor tyske Biler repareredes. I den nærmeste Tid vil vi høre Høyer behandle Spørgsmaalet i Radioen og efter Tur give Kommunisterne, Christmas Møller, London, Washington og Moskva Skylden. Ingen vil dog være i Tvivl om, hvem Ophavsmændene er til denne Vandalisme.

De Børn, de Børn!

Paa den kunstige Badestrand Albuen ved Vejle har en Vejledreng kanøflet en anden Dreng, som sprøjtede Vand paa ham. Den anden blev bange og flygtede i Land. Da han trak Tøjet paa, viste det sig — at han var tysk Soldat!

Ved Redaktionens Slutning kommer Meddelelsen om, at Nazisterne har uddelt Løbesedler, der forsøger at provokere Befolkningen til Strejke den 29. August. Løbesedlerne var falskelig underskrevet af Danmarks Frihedsraad. Afvis alle nazistiske Provokationer! Følg de Instrukser, der gives af Frihedsraadet **Side 1-2.**

LAND og FOLK

Særnummer UDGIVET AF DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI August 1944

ARBEJDSPLADSERNES AKTIONER GAV RESULTATER

Men Kampen for fuld Dækning for Dyrtiden gaar videre!

Efter ugelang Forhandling er der den 24.August oprettet Overenskomst mellem D.s.F. og Arbejdsgiverforeningen om Tillæg til en Række nærmere bestemte Lønninger.

Baggrunden for Forhandlingerne var Arbejdernes Utilfredshed med de usle Lønninger og deres Indsats for at faa dem forbedret. I Foraaret reagerede Arbejderne kraftigt overfor Arbejdsgivernes Nej-Politik og den skandaløse Lønkendelse gennem en omfattende Protestbevægelse, der efter Indrømmelserne til Tjenestemændene samlede sig om B & W-Arbejdernes Krav om Kendelsens Revision. Bevægelsen har holdt sig siden og er kommet kraftigt til Udtryk paa de faglige Kongresser. Alvoren i Situationen er blevet yderligere understreget i den seneste Tid ved en Række Strejker for Lønforhøjelse.

De rimelige Krav om Kendelsens Revision blev i første Omgang afvist af de øverste faglige Ledere. Først efter at praktisk talt alle store Arbejdspladser og Fagforeninger var gaaet ind for Kravet, besluttede D.s.F.'s Repræsentantskabsmøde i Maj, at der til August skulde rejses Krav om fuld Dækning for Dyrtiden til de Arbejdere, der ikke havde faaet Andel i Konjunkturstigningen. Nogle Dage senere afviste T.K.Thomsen, der selv har tjent Millioner paa Arbejde for Tyskerne, paa Arbejdsgiverforeningens Generalforsamling det af D.s.F. bebudede Krav, idet han henviste til, at der i August ikke var Basis for anden Lønforhøjelse end den, Pristallet hjemlede Ret til. Han gik endog saa vidt, at han forbød Arbejdsgiverforeningens Medlemmer at udbetale Gratialer, som han kaldte maskerede Lønforhøjelser.

Den nu afsluttede Overenskomst maa derfor betragtes som en Sejr for Arbejderne. Gennem deres Aktioner har de tvunget Arbejdsgiverne til Forhandlingsbordet, Værnemageren T.K.Thomsens Nej-Politik er brudt, og der er givet Lønforhøjelser paa et Tidspunkt, som ikke var forudset i Aftaler eller Kendelser. Dette Forhold understreger, at D.s.F.-Lederne allerede paa et tidligere Tidspunkt kunde have faaet Kendelsen revideret, ja at Arbejdernes Situation ikke vilde være blevet saa fortvivlet, dersom de faglige Ledere i Tide havde foretaget den Mobilisering af Arbejderne, som nu er skabt fra neden og uden om dem.

Ordningen opfylder ikke Kongressernes Krav.

Hvad angaar Kendelsens Indhold, saa udtrykker Ejler Jensen sin varme Tilfredshed med den. Det er imidlertid umuligt for Menigmand at se, om den svarer til D.s.F.'s Krav, da Forretningsudvalget som bekendt i Stedet for at offentliggøre Kravene ved Forhandlingernes Begyndelse har foretruk-

ket at drive det rene Hemmelighedskræmmeri. Derimod træder Misforholdet mellem Forhandlingernes Resultat og de faglige Kongressers Krav tydeligt for Dagen,

I Smedenes Udtalelse hedder det:

"I Overensstemmelse med De samvirkende Fagforbunds Repræsentantskabs Beslutning kræves den af Arbejds"og Forligsnævnets Formandskab sidst afsagte Kendelse om Dyrtidstillæggets Størrelse taget op til Revision pr. 1. August gaaende ud paa, at der ydes fuld Dækning for Prisstigningerne, ligesom der maa tages Hensyn til de mere og mere omfattende Vareforringelser, som medvirker til yderligere Forringelser af Arbejdernes Reallønninger".

Efter denne Udtalelse skulde Kravene have lydt paa ca. 4o Øre pr. Time, hvilket svarer til Reallønnens Forringelse, naar man vel at mærke ikke lader sig binde af de forskellige "vildledende Pristal. Men i den nu afsluttede Overenskomst udgør den største Lønforhøjelse 15 Øre pr. Time, og dette Tillæg gælder endda kun mandlige Arbejdere med en Fortjeneste paa 165 Øre og 16o Øre pr. Time eller derunder i henholdsvis Hovedstaden og Provinsen.

For Lønninger derover sker der en Aftrapning af Tillæget ned til 3 Øre pr. Time for Lønninger indtil 25o Øre og 23o Øre pr. Time. Til Timefortjenester derudover ydes intet Tillæg. Det er aldeles utilfredsstillende saavel for den, der omfattes af Ordningen, som dem, der holdes uden for.

For Kvinder er Tillægget endnu lavere, idet det største Tillæg er paa 11 Øre pr. Time og ydes til Lønninger paa 1o5 Øre og 97 Øre i henholdsvis København og Provinsen. Det mindste Tillæg er paa 3 Øre og Grænsen for Ydelse af Tillæg er en Timefortjeneste paa henholdsvis 167 Øre og 153 Øre. Denne nye Tilsidesættelse af Kvinderne uddyber Forskellen paa Mands- og Kvindelønninger.

Handels- og Kontormedhjælpere har atter faaet en Undtagelsesstilling og opnaar faktisk kun at faa Halvdelen af de mandlige Arbejderes Tillæg. Ogsaa Tillægget til Ungarbejdere er uforskammet lavt.

Landarbejderne er som sædvanlig holdt uden for, hvilket plejer at betyde, at de bliver ringere behandlet. Og endelig skal det notere, at Lærlingene overhovedet ikke omtales.

Kampen for højere Løn maa forstærkes.

Arbejderne har vundet en Sejr, men den er ikke tilfredsstillende. Det gælder nu om at sætte ind for at opnaa nye Resultater.

D.s.F.'s Forretningsudvalg maa nu forstærke sit Arbejde for at faa Priserne sænket, og alle Kræfter maa sættes ind for at faa de af T.K.Thomsen luftede Tanker om, at Lønforhøjelsen skulde begrunde Prisstigninger, kvalt i Starten. D.s.F. har ved Hjælp af fyldigt Materiale dokumenteret, at Virksomhedernes taarnhøje Fortjenester tillod Forhøjelse af Lønningerne, uden at Priserne behøvede at stige. Myndighederne maa derfor ubarmhjertigt afvise ethvert Krav om Prisstigninger.

Arbejderne maa overalt paa Arbejdspladserne sætte ind for, at Overenskomstens Skalaordning administreres paa den fordelagtigste Maade og iøvrigt udnytte Mulighederne for at opnaa de Lønforhøjelser, som Hovedorganisationen ikke har skaffet.

Og endelig maa Arbejderne allerede nu forberede den kommende Overenskomstsituation. Overenskomsterne maa opsiges, for at den nødvendige Revision kan finde Sted, og for at Kravet om fuld Dækning for Dyrtiden paany kan føres frem og føres frem til Sejr.

Erfaringerne har vist, at Arbejderne og de faglige Ledere er i Stand til at opnaa Resultater, naar de trækker paa samme Hammel. Derfor gælder det om at gøre Enheden mere fuldkommen, saa Kravet om fuld Dækning for Dyrtiden i Samdrægtighed og med al Kraft fremføres fra Arbejdspladser, fra Generalforsamlinger og fra D.s.F.'s Kontorer i Rosenørnsallé.

ARBEJDSPLADSERNE HAR SIKRET DE FØRSTE RESULTATER. DERES INDSATS VIL OGSAA BLIVE AFGØRENDE FOR, OM DEN ENDELIGE SEJR SKAL VINDES.

Udsendt 25. august 1944. - B.H.

P O L I T I S K O V E R S I G T.

De sidste Maaneders Begivenheder har vist,at det danske Folk ikke tolererer nogen Form for Eftergivenhed overfor Tyskerne,men tværtimod mere og mere gaar ind for aktiv Optræden overfor de nazistiske Undertrykkere. Arbejderklassen er Kærnen og Rygraden i den nationale Modstandsbevægelse, den er den udslaggivende og førende Faktor.Derfor er 1944's Folkestrejker ogsaa et Udtryk for,at Danmarks Arbejdere har gjort Front mod Samarbejdspolitikken og gaar ind for en aktiv Politik og for Handling.Kort sagt,det er Enheden,der baner sig Vej.

Folkestrejken fra 3o.Juni til 4.Juli er et godt Udtryk for,at det danske Folk og specielt Hovedstadens Befolkning ikke vil vide af nogen Eftergivenheds-og Samarbejdspolitik overfor Tyskerne.Det altovervejende Flertal slutter op bag den nationale Modstandsbevægelses - Frihedsbevægelsens Politik.

Strejken i København kom vel paa en Maade spontant,men den var Resultatet af vort Partis og den illegale Bevægelses Indsats og specielt Indsatsen i de sidste Dage af Juni Maaned,og det var Arbejderne paa de største Virksomheder,som ved deres resolutte Optræden udløste Strejken og bar den.

Aktionen var saa fuldstændig,som nogen Folkestrejke kan være.Den var ren national og antinazistisk.Alle Klasser - alle uden Undtagelse - deltog med Liv og Sjæl i den,forstod dens Hensigt og Betydning og viste under Hensyn hertil den fornødne Disciplin.Den Enhed og Solidaritet,der blev lagt for Dagen,styrkede Kampmodet og gav fra første Færd en glimrende Stemning blandt det strejkende Folk og betød politisk,økonomisk og militært et haardt Slag for de tyske Nazister.

Det er vor nationale Politik,der er ført til Sejr.

De Herrer socialdemokratiske og konservative Ledere ønsker nu bagefter at fremstille Strejken som en Sejr for dem.Ikke Strejken som saadan, for den betragter de som et Værk af Provokatører og Terrorister,men Strejkens Afslutning.De hævder,at det var deres Skyld,at Strejken blev bragt til Afslutning paa det skete Tidspunkt.At deres Opraab af Søndag den 2.Juli ikke blev fulgt saaledes at Arbejdet kom i Gang Mandag Morgen,skriver de paa Arbejdsgivernes Konto.De var bortrejst og havde ikke sørget for,at Fabriksportene blev aabnet Mandag Morgen! Naar der heller ikke blev arbejdet Tirsdag,gøres det til et Marketenderispørgsmaal.Arbejderne - der ifølge socialdemokratiske Lederes Paastand var indstillet paa at arbejde- havde ingen Mad med,og Marketenderierne havde ikke Forsyninger,hvorfor Arbejdets Paabegyndelse maatte udsættes til Onsdag.

Disse Forklaringer er ikke alene usandsynlige,men i Virkeligheden uholdbare.For det første viser de faa,beklagelige Udskejelser,der fandt Sted,og som vel desværre ikke kunde undgaas under en saadan Aktion,at de paastaaede Terrorister maa have været saa faatallige,at man ikke kan gaa ud fra,at de har været i Stand til at tvinge en Millionbefolkning ud i Strejke mod dens Vilje.Dernæst er det en kendt Sag,at der - hvad angaar Arbejdets Genoptagelse - blev lagt et haardt Pres paa de strejkende Sporvognsfolk og Personalet i Statens,Kommunernes og Telefonselskabets Tjeneste.Sporvejsfolkene blev truet med Gidselskydning,mens andre Tjenestemænd

truedes med Afsked.Noget saadant gør man dog kun overfor Folk,der vil strejke,og netop Viljen til at strejke paa Trods af Opraab og Taler i Radioen er Forklaringen paa,at Arbejdet først kom i Gang i fuldt Omfang Onsdag Morgen.

Aarsagen er ligetil.Hele Folket hader Tyskerne og var indstillet paa, at de skulde have en Lærestreg efter deres brutale Overgreb.De fleste begreb ikke,at Erhvervsorganisationernes og D.s.F.'s Folk ikke var af samme Opfattelse.

Mange mente,at Opraabet var fremtvunget af Tyskerne,andre,at Tyskerne simpelthen havde lavet Opraabet og egenmægtigt anbragt de faglige Lederes Navne derunder.Derfor blev Opraabene ogsaa revet i Stykker,og ingen fulgte Opfordringen til at gaa i Arbejde Mandag Morgen - skønt Underskrifterne var ægte nok og Ordene fuldt ud dækkede over Underskrivernes Opfattelse af Situationen.

Det vil være forkert at frakende Opraabet og Mandagens Radiotaler nogen somhelst Indflydelse,men det er at stille Forholdene paa Hovedet,naar det paastaas,at det var Mandagstalerne,der var Aarsag til Strejkens Ophør. Saavel Opraabet som Talerne har kun kunnet svække Enheden og Beslutsomheden.De kunde ikke faa Folket til at gaa i Arbejde.Hertil krævedes en større Autoritet end den,de Herrer besidder.Denne Autoritet besad Danmarks Frihedsraad,og dette fandt det forsvarligt paa Grundlag af de Indrømmelser,Tyskerne havde givet,at afblæse Strejken,saa Arbejdet kunde gaa normalt fra Onsdag Morgen.Havde der ikke foreligget Indrømmelser - og saa vægtige Indrømmelser - vilde Frihedsraadet have fornyet sin Opfordring fra om Søndagen til at fortsætte Strejken - og der er ingen Tvivl om,at Strejken vilde være blevet fortsat,ikke alene om Tirsdagen,men ogsaa om Onsdagen,ligesom vi heller ikke nærer Tvivl om,at Sporvejsfolkene nok paany skulde have bragt Kørslen til at gaa i staa.

Det var altsaa ikke,fordi Strejken var ved at ebbe ud,eller fordi Buhl og Konsorter kom til Radioen,at Strejken afvikledes i Tirsdagens Løb. Det skyldtes Frihedsraadets Opfordring.Dette bekræftes tilfulde af den vellykkede Sørgedemonstration,som Frihedsraadet havde kaldt den københavnske Befolkning ud til Onsdag den 12.Juli,og som fulgtes af hele Befolkningen.

Sympatistrejkerne i Provinsen viser samme Billede,som i København.De lokale Instanser for Erhvervsorganisationerne og Fagbevægelsen havde ikke megen Indflydelse i de Tilfælde,hvor de gik imod Strejken.Deres vægtigste Argument var,at Strejken i København var ophørt.Ikke desto mindre fortsatte flere Byer - f.Eks. Esbjerg og Helsingør - Strejken til Onsdag,indtil man havde Vished for,at Frihedsraadet havde afblæst Strejken.

Hovedstadens Isolering fra det øvrige Land skabte nogen Usikkerhed. Men de fleste Steder forstod man dog at vurdere Situationen rigtigt.En enkelt Afdeling gav i sit Blad Udtryk for,at det kun drejede sig om en Provokation:Modstandsbevægelsen skulde lokkes frem,for at den kunde blive slaaet ned,før den afgørende Kamp skulde begynde.Denne Vurdering var ikke rigtig,det drejede sig nemlig ikke om væbnet Opstand og heller ikke om,at mindre Grupper af Folket gik i Aktion.Det var det altovervejende Flertal af Folket,som gik til Aktion.Kampens passive Karakter og Befolkningens totale Deltagelse var Aarsagen til,at Tyskerne baade kunde og maatte give efter.I denne Forbindelse bør det fremhæves,at der ingen Indrømmelser forelaa fra tysk Side,da Opraabene udsendtes Søndag om Arbejdets Genoptagel-

se Mandag Morgen.Først da Befolkningen nægtede at rette sig efter denne Opfordring,men i Stedet fulgte Frihedsbevægelsens Parole om fortsat Kamp,saa Tyskerne sig nødsaget til Mandag Middag at give efter for Befolkningens Ønsker.At Folkestrejkens Sejr blev saa omfattende skyldes derfor først og fremmest den standhaftige Holdning,der blev udvist fra Frihedsbevægelsens og Befolkningens Side.En medvirkende Aarsag var ogsaa Tyskernes Frygt for,at Strejken fra Hovedstaden skulde brede sig til hele Landet.

Derfor har de Afdelinger,som opfordrede til Sympatistrejker,optraadt rigtigt og en stor Andel af Æren for Sejren tilkommer dem.I fremtidige tilsvarende Situationer maa Partiet udnytte alle Muligheder for paa en reel Basis at udløse Sympatistrejker eller Strejker overhovedet.Efter Omstændighederne maa de udløses med eller uden Tidsbegrænsning.

Om Folkestrejken iøvrigt henvises til "Land og Folk" og "Tiden" Nr.3.

Selvom de socialdemokratiske Ledere,der ikke har Sympati for Sabotage,Modstand og Folkestrejker,paastaar,at de har den afgørende Indflydelse paa Folket,saa tyder dog adskilligt paa,at de langtfra føler sig sikre i denne Sag.

Naar visse Socialdemokrater - Povlsen,Københavns Amt og Willumsen, Roskilde paastaar,at Frihedsraadet bestaar af kapitalistiske Udbyttere, der ved Arbejde for Tyskerne har tjent de Penge,som Sabotørerne aflønnes med,saa er det Udtryk for,at de er haardt trængt af Frihedsbevægelsen og tror at kunne stive deres vaklende Indflydelse af ved Mistænkeliggørelse af Frihedskampens Folk og Organer.Ikke mindst den Omstændighed,at de taler om Kapitalister og Arbejde for Tyskerne viser,hvor det er Skoen trykker.Det er Arbejderne,der møder med Regningen for Samarbejdspolitikken.

Ogsaa Sommerens faglige Kongresser har vist,at de socialdemokratiske Ledere aldeles ikke føler,at de har den afgørende Indflydelse paa Folket. Alle Kongresser har været præget af Arbejdspladsernes Protest mod Samarbejdspolitikken,herunder Socialnedskæringerne,de forringede Lønninger og den seneste Lønkendelse.Og naar den nationale Frihedsbevægelse ikke langt kraftigere er kommet til Udtryk paa Kongresserne,skyldes det udelukkende Besættelsen.

Udviklingen i de enkelte Forbund forløber ikke helt ensartet.Og den Maade hvorpaa de enkelte Forbunds Ledere reagerer overfor Medlemmernes Krav er ogsaa vidt forskellig.Karakteristisk herfor er de respektive Ledere Optræden paa henholdsvis Murer - og Smedekongressen.

Murernes Ledelse med Forbundsformand Marius Madsen i Spidsen mødte op paa Kongressen præget af den Opfattelse,at den gamle "vi alene vide" Aand stadig var anvendelig i de faglige Debatter.I Hovedledelsens Resolutionsudkast til Kongressen var der vel taget noget Hensyn til Medlemmernes Synspunkter,men herudover var indføjet en Tak til D.s.F.'s Forretningsudvalg for dets Indsats under Krigen.Under Indtrykket af Stemningen paa Kongressen maatte Ledelsen dog lade den Passus ændre derhen,at Kongressen beklagede,at D.s.F's Indsats ikke havde givet de ønskede Resultater.

Takket være sin Stivhed og Uvilje til at følge Medlemmernes Synspunkter fik Marius Madsen adskillige af sine Standpunkter nedstemt paa Kon-

gressen.I et saa vigtigt Spørgsmaal som Afstemningsreglerne (kvalificeret Majoritet ved Afstemning om Overenskomster) led han et stort Nederlag, idet de Delegerede med overvældende Majoritet krævede disse Regler afskaffet.Og ved en Del andre Afstemninger lykkedes det ham kun at sejre med en enkelt Stemmes Majoritet.

I en Aarrække har Murerforbundets Hovedledelse ikke uden Held spillet paa selvopfundne Modsætninger mellem København og Provinsen.Og forskellige Tilløb til Genoplivelse af denne Splittelsespolitik blev gjort paa Kongressen,men uden Resultat.Medlemmernes voksende Forstaaelse af Enhedens Betydning sejrede klart over en smaalig,egoistisk Spekulationspolitik.

Marius Madsen og hans nærmeste Tilhængere maatte saaledes trække det korteste Straa i flere vigtige Spørgsmaal paa Kongressen.Deres Position blev yderligere svækket,og flere af dem led den Tort ikke at blive genvalgt til Hovedbestyrelsen.Men deres Indflydelse var dog saa stærk,at det delvis lykkedes dem at forhindre,at Kongressen paa Grundlag af Beretningsperiodens Erfaringer udarbejdede et klart og udførligt Arbejdsprogram for Forbundets fremtidige Virksomhed,saaledes som Medlemmerne havde ønsket det.

Smedenes og Formernes Ledere fulgte ikke den Marius Madsenske Taktik. Og Aarsagen hertil er vel baade en større Forstaaelse af,hvad Tiden kræver samt,at disse Ledere repræsenterer Jernindustrien.Forbundets Medlemmer har ikke i samme Omfang som andre faaet Del i Konjunkturstigningerne, og de beskæftiges hovedsagelig paa store Arbejdspladser,og det er netop fra de store Arbejdspladser,at den stærkeste Opposition mod Fagbevægelsens forfejlede Politik er kommet;de udgør saaledes den Del af Fagbevægelsen,der saa ubetinget har været førende i den faglige Modstandsbevægelse,ligesom det ogsaa i høj Grad har været herfra,at Initiativet til Folkestrejkerne er udgaaet.Allerede før Kongressen havde Smedenes Hovedledelse gjort sig klart,at Medlemmernes Synspunkter kom man ikke uden om.Betegnende herfor er det,at paa et Møde umiddelbart forud for Kongressen afviste Hovedledelsen Forretningsudvalgets Udkast til Kongresresolutioner og krævede dem udarbejdet paa Grundlag af de fra Afdelingerne indsendte Forslag.Først da dette var sket kunde Hovedbestyrelsen gaa ind for Forslagene til Resolutioner,og det er paa Baggrund heraf,man maa vurdere Kongressens eenstemmige Vedtagelse af de forelagte Udtalelser.

Efter disse Udtalelser tages Forbundets Optræden i Lønspørgsmaalet til Efterretning,altsaa ingen Godkendelse og heller ingen Tak,hverken til Ledelsen eller D.s.F. Kongressen paalægger ifl. sin Udtalelse ogsaa Ledelsen at gaa ind for Lønningernes Forbedring med øget Aktivitet,og angaaende Arbejdsløshedens Afskaffelse kræves det,at revolutionerende Reformer, om nødvendigt maa bringes i Anvendelse.

Kongresudtalelserne er stort set tilfredsstillende.Det er Arbejdspladsernes Ønsker og Krav,som er blevet antaget af Fagbevægelsen.Alle samler de sig om en aktiv Politik og danner hermed udmærket Grundlag for Arbejderklassens enige Optræden i den kommende Tid.De vedtagne Resolutioner er paa Linje med det skitserede Program i "Fagbevægelsens Vej",hvilket viser,at Partiet vurderede Situationen rigtigt,da det hævdede,at Enheden voksede fra neden,og at det vilde være muligt at samle Fagbevægelsen om en aktiv Politik.Derfor er de vedtagne Udtalelser ogsaa en Sejr for Partiets Politik.Det er vort Partis politiske og faglige Linje,der har faaet Tilslutning paa Kongresserne,og det skyldes først og fremmest vort Partis

Indsats i Forbindelse med Arbejdermassernes Aktivitet,at Sommerens Kongresser har faaet dette Forløb.

Kongressernes Resultat betyder ligeledes,at Kampen for Dagskravene og Enheden er hævet op i et andet Plan.Socialdemokratiske faglige Ledere har paa Kongressen talt og stemt for de vedtagne Udtalelser og derved tilsluttet sig en Politik,som de samme Folk for ikke mange Maaneder siden bekæmpede eller saboterede.Selvom vi ikke i alle Tilfælde er i Stand til at dømme,om disse Folks ændrede Holdning skyldes virkelig Overbevisning om den hidtidige Politiks Fejlagtighed eller om den er Udtryk for en "taktisk" Optræden for om muligt at bevare deres Poster og "Førerskabet" over de utilfredse Arbejdermasser,saa aabner deres nuværende Optræden dog Muligheder for,at vi i Fagforeningerne kan deltage i et positivt Samarbejde med disse Folk.Deres ændrede Indstilling betyder dog ikke,at de derfor er tabu for al Kritik,eller at vi lukker Øjne og Ører for deres tidligere Gerninger.Ligeledes maa vi selvfølgelig ogsaa være paa Vagt overfor de af dem,der kun paa Skrømt er gaaet ind for de af Arbejdermasserne rejste Krav.

Det,der nu forestaar,er Realiseringen af de gode Beslutninger og en Underbygning og Videreudvikling af Enheden fra Kongresserne.Som vi ved saglig Argumentation mod Samarbejdspolitikken og ved Udløsning af lokale Aktioner skabte Grundlaget for Kongressernes Beslutninger,saaledes maa vi forstaa at fastholde og videreudvikle Arbejdspladsernes Aktivitet,der er Betingelsen for,at Kongressernes Ord omsættes i Handling.Enhver rigtig Optræden og ethvert rigtigt Krav maa anerkendes og understøttes,og omvendt maa Svagheder eller Forfuskning af de gode Beslutninger paatales.Lokale Aktioner maa,hvor Forholdene taler derfor,ligesom tidligere udløses.

I vor Optræden maa vi bygge paa de Erfaringer,der er gjort i den forløbne Periode.Vi har ført en saglig og hensigtsmæssig Kritik af en forfejlet Politik.

Vi ved,at de Arbejdere,der fulgte denne Politiks Fortalere,Reformisterne,ikke saameget gjorde det af Tilfredshed og Begejstring,men mere af Svaghed,idet de manglede Tillid til Arbejderklassens Styrke og Muligheder. Kun,hvis Arbejderklassen genvinder Tilliden til sin Styrke og bliver sig sin Stilling i Samfundet bevidst,kan de opstillede Arbejdsprogrammer realiseres og Enheden skabes.Det er vor Opgave at hjælpe Arbejderne over Svagheden,men det sker ikke ved negativ Kritik.Det sker kun ved at fremhæve de gode og stærke Sider,der findes,og saa iøvrigt ved at henvise til Krigstidens Erfaringer.Her maa naturligvis Svagheder og Fejl kritiseres, men alt under Hensyn til at styrke og samle Arbejderklassen i Dagens Strid og overfor kommende Opgaver.I denne Forbindelse skal vi gøre opmærksom paa,at det ikke tjener noget fornuftigt Formaal at skælde faglige Ledere,der gik mod Folkestrejkerne,ud for at være Tyskerlakajer.De Eksempler,der er kendt,er kun Udtryk for Svaghed.Derfor maa man betegne det, som det,det er,føre Kampen videre paa Trods heraf og saa senere se at faa stærkere Folk frem.En anden Side af Sagen er,at denne Beskyldning kan give Arbejdsgivere og Overklasse en ufortjent Glorie i national Henseende, et Forhold der kan svække Arbejderklassen frem i Tiden.

Folkestrejkerne,de undertrykte Folks Kamp - med Jugoslaverne under Marskal Tito i Spidsen - Englændernes og Amerikanernes Invasion og Sovjetunionens straalende Indsats tjener altsammen til at underbygge vort Arbejde.Det er ikke gaaet sporløst henover den danske Arbejderklasse,ogsaa den møder med sine Krav.Alt dette er Aarsag til,at de faglige Ledere,der

er bekendt for Maadehold, nu gaar ind for de af os gennem længere Tid stillede Krav.

Det vilde have været en Styrkelse i den kommende Tid,om de Folk,der fra Arbejdspladserne har ført Kravene frem,ogsaa var kommet i Spidsen, naar det gælder at føre Kravene ud i Livet.Dette er kun sket i yderst ringe Grad,og der staar da kun tilbage at haabe,at de faglige Ledere vil forstaa at tilpasse sig de nye Opgaver,som de selv har paataget sig.Kan de det,er det det bedste for den danske Arbejderklasse.Viser de sig for svage,maa de erstattes med stærkere Folk.Men Svagheder maa ikke medføre,at Fagbevægelsen kastes ud i indre Stridigheder.Den Enhed,der er ved at modnes,skal og maa holde.Der maa og kan ikke levnes nogen Platform for Folk eller Kræfter,der modarbejder den Politik,Fagbevægelsen nu har trukket op.Det er vor Opgave at forhindre,at noget saadant sker.Vi skal gøre det ved at sørge for,at gode og stabile Folk kommer til at beklæde Tillidsposterne,og vi skal gøre det ved at drage gode Arbejdere ind i vort Parti, Enhedens og Arbejderklassens bedste Forkæmper.

August 1944.

Centralkomitéen.

HANDLING MAA NU FØLGE PAA ORD

Sommerens Kongresser gaar ind for Kravene om en aktiv Politik

Arbejderne har aldrig været tilfreds med Samarbejdspolitiken, som tillod de besiddende at forøge deres Indtægter og Krigsspekulanterne at boltre sig efter Behag, mens Arbejdernes Levevilkaar blev forringede ved Ophævelsen af Pristalsreguleringen af Lønningerne, ved Loven om tvungen Voldgift, ved Socialnedskæringerne og mange andre Foranstaltninger.

Fra første Færd i 1940 søgte Arbejderne af al Kraft at faa denne Politik ændret, men Oppositionen mod Pristalsreguleringens Ophævelse, Socialnedskæringerne og Lønningernes fortsatte Forringelse var dog ikke stærk nok til at gennemtvinge en Ændring i de faglige Lederes Politik. De lod fuldstændig uantastede og begyndte endog at fremsætte Udtalelser, der kun kunde forstaas paa den Maade, at en Del arbejderfjendske Bestemmelser skulde bevares efter Krigen.

Det er indlysende, at en saadan Optræden fra Fagbevægelsens Side vilde være ensbetydende med, at Krigstidens Lønnedgang ikke blev standset, men tværtimod fortsat i Efterkrigstiden. Generalforsamlingers Udtalelser viste imidlertid klart, at Arbejderne ikke ønsker Nederlagslinjen fortsat efter Krigen og ej heller er Tilhængere af den under Besættelsen.

Det var derfor af afgørende Betydning, at alle Kræfter samledes om at faa Fagbevægelsen til at gaa ind for den af Medlemmerne ønskede a k t i v e P o l i t i k gennem Udnyttelsen af Arbejdernes Kampvilje og Kampkraft. Som et Bidrag hertil udsendtes omkring Aarsskiftet Pjecen »Fagbevægelsens Vej«. Den indeholdt en Gennemgang af Arbejdernes og Ledernes Stilling til Besættelsestidens nationale og sociale Problemer, nogle Kommentarer til de faglige Lederes Udtalelser om Fagbevægelsens fremtidige Politik samt de Hovedopgaver, der maatte løses, før de faglige Ledere var i Overensstemmelse med Arbejdernes Opfattelse. Disse sidste kan kort sammenfattes i følgende Punkter:

1. Genoprettelse af 1939's Realløn.
2. Ophåvelse af den tvungne Voldgift og Genindførelse af fri Strejkeret.
3. Ophævelse af Socialnedskæringerne.
4. Afskaffelse af Arbejdsløsheden.
5. Ordentlig Forsorg af Gamle, Invalider og Arbejdsløse.
6. Demokratisering af Fagbevægelsen (Afskaffelse af Afstemningsreglerne).
7. Alle Lønordninger, ogsaa Tjenestemændenes, skal ved Urafstemning godkendes af de paagældende.
8. Oprettelse af Arbejderklassens Enhed.

Fagbevægelsen gør Arbejdspladsernes Udtalelser til sine

Ved Indgangen til Aaret 1944 stod Problemet, om Aarets faglige Kongresser skulde give Udtryk for Arbejdernes Opfattelse eller takke for Samarbejdspolitiken med dens Nedskæringer. Optakten var den bedst tænkelige.

Først gennemtvang Tjenestemændene ved en Række store Møder Landet over en Ændring i Forbundsledelsernes Optræden med det Resultat, at Tjenestemandslovens Reguleringsbestemmelser blev fulgt.

Derefter udvirkede Arbejdernes Proteststorm mod den skændige Lønkendelse, at D. S. F.s Ledelse gik ind for Kravet om Kendelsens Revision til August med Krav om fuld Dækning for Prisstigningerne.

Dette Standpunkt blev ogsaa Kongressernes Standpunkt. Arbejdspladsernes Krav om Lønforhøjelse og i det hele taget om en mere aktiv Politik trængte

igennem overalt indenfor Fagbevægelsen. Kongresvedtagelserne taler deres tydelige Sprog herom, hvorfor vi nedenstaaende bringer et Udsnit af disse.

Fordømmelse af Samarbejdspolitiken.

I en Resolution fra Gartnerkongressen hedder det:

»Repræsentanter for Dansk Gartnerforbund forsamlet til den 14. ordinære Kongres i Folkets Hus, Jagtvej, den 23. Juli 1944, udtaler herved sin Utilfredshed med de i den forløbne Periode gennemførte Bestemmelser og Love, der har gjort det muligt for de øverste Lag af Befolkningen at forøge deres Realindtægter og Formuer, hvorimod alene Arbejderne har maattet betale Krigens Byrder, saaledes at Levestandarden for denne Befolkningsgruppe er blevet betydeligt forringet.«

I Smedeforbundets Kongresudtalelse hedder det herom:

»Da det er en Kendsgerning, at Arbejderklassen er den Del af Befolkningen, der gennem hele Krigsperioden paa Trods af det paaberaabte nationale Samarbejde har baaret de største økonomiske Byrder og Savn, og at en Fortsættelse heraf vil medføre videregaaende økonomiske og sociale Vanskeligheder for Arbejderhjemmene, udtaler Kongressen sin Misbilligelse af de Regler og Bestemmelser, hvorefter vore Løn- og Arbejdsbetingelser under de herskende Tilstande afgøres.

Fra Arbejdsgiverside har man i stigende Grad misbrugt den af Rigsdagen i en Nødsituation vedtagne Lov om Arbejdsforhold ved kategorisk at afvise Arbejdernes berettigede Krav om Forhøjelse af Lønningerne.

Arbejds- og Forligsnævnets Formandsskab har paa ingen Maade været tilstrækkelig lydhør for de Krav om Forhøjelse af Dyrtidstillægget, som har været fremsat af De samvirkende Fagforbund, hvorfor en Afgørelse under den hidtidige Form snarest gørligt maa bringes til Ophør.«

Krav om Dækning for Prisstigningerne.

Samtlige Kongresser har tilsluttet sig D. S. F.s Krav om Kendelsens Revision til August. Herom siger Smedenes Udtalelse:

»I Overensstemmelse med De samvirkende Fagforbunds Repræsentantskabs Beslutning kræves den af Arbejds- og Forligsnævnets Formandsskab sidst afsagte Kendelse om Dyrtidstillæggets Størrelse taget op til Revision pr. 1. August gaaende ud paa, at der ydes fuld Dækning for Prisstigningerne, ligesom der maa tages Hensyn til de mere og mere omfattende Vareforringelser, som medvirker til yderligere Forringelser af Arbejdernes Reallønninger.«

Tvungen Voldgift og Strejkeret

faar i Smedenes Resolution følgende Omtale:

»Den af Rigsdagen gennemførte Lov om Arbejdsforhold, som betyder tvungen Voldgift til Afgørelse af Interessemodsætninger mellem Arbejdsgivere og Arbejdere kræves ophævet, naar Mulighederne herfor er tilstede, hvorefter Strejkeretten genindføres til Afgørelse af Arbejds- og Løn-Spørgsmaal.«

Arbejdsløshedens Afskaffelse

var et af de centrale Punkter paa Kongresserne. Følgende er et Uddrag af Formernes Resolution:

»Da Arbejdsløsheden er en Svøbe for Arbejderklassen, maa Kongressen kræve, at man fra Lovgivningsmagtens Side efter Krigens Afslutning sætter effektivt ind for Afværgelse af Arbejdsløshed, og at Arbejder, som sættes i Gang, bliver overenskomstmæssigt betalt.

Om nødvendigt maa revolutionerende og vidtrækkende Reformer tages op til Løsning, da enhver Arbejder har

Ret til og Krav paa Beskæftigelse, saaledes at han opnaar økonomisk rimelige Kaar.«

Ophævelse af Socialnedskæringerne

er i Gartnerkongressens Resolution om Arbejdsopgaverne kort og klart formuleret saaledes:

»Ophævelse af Socialforringelserne og lignende arbejderfjendtlige Bestemmelser.«

Afskaffelse af Arbejdskortene og bedre Behandling af Arbejdsløse.

Jern- og Metalarbejdernes Arbejdsløshedskasse udtaler om dette Spørgsmaal i Forbindelse med Arbejdsløsheden:

»1. Først og fremmest maa Samfundet ved Krigens Afslutning af al Magt sætte ind for at skabe Beskæftigelse til alle Medborgere, der er i Stand til at arbejde.

2. En Udbygning af Foranstaltninger til videre Uddannelse af unge Mennesker, der uden egen Skyld bliver arbejdsløse, maa snarest foretages.

3. Bestemmelserne om Retsvirkninger for Medborgere, der uden egen Skyld nødsages til at oppebære offentlig Hjælp maa udtages af Forsorgsloven.

4. Oppebaaret Kommunehjælp maa absolut ikke kræves tilbagebetalt i Tilfælde, hvor de Paagældende kun tjener Fagets almindelige Løn.

5. Arbejdskortene, der medfører et uhyre kostbart Administrationsapparat, som ikke staar i noget rimeligt Forhold til Kontrollens Værdi — og samtidig stempler en Klasse Medborgere som mindre hæderlige end andre — maa afskaffes.«

Afstemningsreglerne kræves afskaffet.

»Repræsentanter for Murerforbundet i Danmark, samlet til Delegeretmøde i Juli 1944, har behandlet de af D. S. F. i 1939 vedtagne Afstemningsregler vedrørende Urafstemning om Overenskomstforslag i de tilsluttede Organisationer.

Det er Delegeretmødets Opfattelse, at nævnte Afstemningsregler ikke har haft og ikke vil faa nogen berettiget Mission som et brugbart Middel til at fremme Fagbevægelsens Tarv og endnu mindre til at fremme Medlemmernes Interesse for deres Organisations Anliggender. Tværtimod maa det modsatte befrygtes, navnlig under Hensyn til Bestemmelsen om de kompetente Forsamlingers Pligt til at supplere Stemmeprocenten op til 75 pCt., der i Praksis kun vil betyde, at Nej-Stemmer forvandles til Ja-Stemmer.

Ved at betragte Valget til offentlige Forsamlinger (Kommune-, Amtsraads- og Rigsdagsvalg), hvor alm. Stemmeflerhed er gældende, og hvor Stemmeprocenten ofte er under 75 pCt., træder Meningsløsheden i de nuværende Afstemningsregler tydeligt frem.

Delegeretmødet retter derfor Henvendelse med indtrængende Opfordring til De samv. Fagforbund om at foranledige, at Vedtagelsen af nye Overenskomstforslag foregaar ved Urafstemning, og hvor Basis for Afgørelse er almindelig Stemmeflerhed.«

Forbedring af de Gamles og Invalidernes Forhold.

»Dansk Stenindustriarbejder-Forbund samlet til Kongres i Rønne 1944 udtaler sin skarpeste Protest mod den Nødsituation, Invalider, Syge, Gamle og andre, der er henvist til offentlig Hjælp, er blevet ført ud i ved de stadig stigende Priser, der ikke er fulgt af tilsvarende Forhøjelser af Understøttelserne. Særligt iøjnefaldende er de Gamles Kaar. De Gamle er efter lang Tids Arbejde henvist til at leve deres sidste Aar under meget vanskelige Forhold. Det henstilles til Socialministeriet og øvrige Instanser hurtigst muligt at raade Bod herpaa.«

Disse Uddrag af Kongresvedtagelserne karakteriserer Linjen fra Kongresserne og er tilstrækkeligt til at vise, at det er det i »Fagbevægelsens Vej« skitserede Program, der stort set er blevet knæsat af de kompetente Forsamlinger. Der er herved skabt Overensstemmelse mellem Arbejdspladsernes Krav og Ønsker og de faglige Instansers Udtalelser. Det er Enhedstanken, der trænger sejrende frem. Dette er sket ved, at Ledelserne har vist Lydhørhed overfor Medlemmernes Krav. Hos Smedene er det foregaaet ved, at Ledelsen har sammenarbejdet de indsendte Forslag i fire Udtalelser, som blev eenstemmigt vedtaget. Smedenes Ledere har herved vist mønsterværdig Optræden, thi kun, hvis Lederne lader sig inspirere af Arbejdermasserne opnaaes den gensidige Tillid, den Enhed, som er Forudsætningen for, at Arbejderklassens fulde Kraft kommer til Udfoldelse.

Beslutningerne skal føres ud i Livet.

Men Resolutioner og Udtalelser er ikke tilstrækkeligt. De er betydningsfulde og nødvendige, men faar først deres fulde Betydning, naar de efterleves af Fagbevægelsen. Nu gælder det derfor om at faa Beslutningerne realiseret. Og her har Erfaringerne vist, at juridisk Procedure og Veltalenhed ikke er tilstrækkelig. Problemerne maa lægges ud i Dagliglivet og alle Midler og Kræfter tages i Anvendelse, for at Arbejderklassen, der er Landets Majoritet, vises den Skyldighed og faar den Indflydelse, den har Krav paa.

Det er Arbejdspladsernes Folk, som ved deres frygtløse og beslutsomme Optræden har fremtvunget denne Kursændring i Fagbevægelsen, og de daglige Ledere har nu, ved at gaa ind paa disse Krav, forpligtet sig til at gaa i Spidsen. De kan trygt gøre det. Tjenestemandsbevægelsen og Folkestrejkerne har vist, at Kampvilje og Kampkraft er til Stede, og at Arbejderne som en kompakt Masse staar bag Lederne, naar der kaldes til Handling. Men lige saa afgjort er det, at denne Enhed ubarmhjertigt og kraftigt vil vende sig mod enhver Forfuskelse af Kravene eller Slaphed i Indsatsen for deres Virkeliggørelse.

Det er Arbejdspladsernes Folk, der har sikret Kongressernes Vedtagelse af de gode Udtalelser, og det bliver ogsaa dem, der ved utrættelig Indsats vil udgøre Hovedstyrken, naar Resolutionerne skal føres ud i Livet.

Kongresserne viste Enhed i Ord.
Nu maa der vises Enhed i Handling!
Frem for Realisering af Arbejdspladsernes Krav!

Danmarks kommunistiske Parti

Udsendt i August 1944. Lad dette Opraab cirkulere paa Arbejdspladsen.

LAND og FOLK

Nummer 51 *Udsendt af Danmarks kommunistiske Parti* *9. Sept. 1944*

Politikerne sætter Prisskruen i Gang

Frit Slag for Prisstigninger — Arbejderne skal frastjæles Lønforhøjelsen! Sensationelt Brev fra Handelsministeriet til Priskontrolraadet

Samtidig med Augustoverenskomstens Offentliggørelse bebudede Arbejdsgiverforeningens Formand, Værnemageren *T. K. Thomsen,* nye Prisforhøjelser. Almindeligvis betragtedes disse Udtalelser som en Slags Forberedelse til en Kampagne for nye, glubske Forhøjelser paa Priserne paa de mest elementære Livsfornødenheder. Men det var ikke for at slaa Alarm, at den gridske Værnemager lod Kampluren lyde. Det viser sig nu, at det var Sejrsfanfarer, han blæste. Allerede paa daværende Tidspunkt havde han nemlig Sikkerhed for, at Lønforhøjelsen uhæmmet kunde væltes over paa Priserne.

Dette fremgaar med al ønskelig Tydelighed af nedenstaaende Brev fra Handelsministeriets Departementschef *Jespersen* til Priskontrolraadets Formand, Professor *Sindballe,* som vi ved et lykkeligt Tilfælde er kommet i Besiddelse af. — Brevet har følgende Ordlyd:

Kære professor Sindballe. København, d. 24. August 1944.

Med henblik paa det ventede lønningsforlig mellem arbejdsgiverne og arbejderne vil jeg gerne for en sikkerheds skyld orientere dem om, at udgangspunktet for forliget er en henvendelse fra det politiske udvalg, der i øjeblikket repræsenterer de politiske partier, ved udvalgets formand, og at der, efter hvad der meddeles mig, inden for udvalget har været enighed om, at de af forliget omfattede lønforhøjelser i det omfang, dette ønskes, maa indgaa i priserne, saaledes at der altsaa dennegang ikke bliver spørgsmaal om at kræve, at de næringsdrivende mod deres vilje selv helt eller delvis skal dække lønforhøjelsen af deres fortjeneste. Dette gælder uden hensyn til, om der for vedkommende vare er fastsat maximalpris eller ej. Det er en tilkendegiven forudsætning, at den nødvendige revision af priserne maa ske med al mulig hurtighed — men selvfølgelig forudsat, at lønforhøjelsen ikke opvejes af omkostningsbesparelser paa andre omraader eller lign.

En prisforhøjelse med hensyn til de store landbrugsartikler skulde forhaabentlig ikke blive krævet — men om grundlaget for forhaabningerne i saa henseende er der mig iøvrigt ikke noget nærmere bekendt. Derimod er det meddelt mig, at man med sikkerhed kan regne med et krav om prisforhøjelse for en vare som træ, hvor en prisforhøjelse jo ogsaa vil være særdeles ubehagelig.

De nævnte, fra politisk side anerkendte, forudsætninger maa, som forholdene ligger, anses som en uomdisputabel realitet, og opfyldelsen af forudsætningerne maa naturligvis derfor ikke forhales fra priskontrolraadets side, selv om man kunde være fristet

til i den allerbedste Hensigt at gøre dette for mest muligt at formindske lønforhøjelsens prisforhøjende virkninger, og jeg har derfor ment det rigtigt paa forhaand at orientere dem, saaledes at en hurtig forretningsgang kan tilrettelægges inden for priskontrolraadet og eventuelle aftaler træffes med organisationerne om, hvorledes man bedst kan gaa frem.

Jeg har sendt direktør Seligmann en afskrift af dette brev, for at han ogsaa kan faa lejlighed til at overveje sagen.

Venlig hilsen, deres hengivne
(sign.) H. Jespersen.

Dette Brev taler i al sin Kynisme for sig selv. Af en ministeriel Skrivelse at være maa det siges at være en endog særdeles letfattelig: det utilfredsstillende Tillæg, som Arbejderne møjsommeligt har tilkæmpet sig, skal nu omgaaende frarøves dem ved Prisforhøjelser, som „naturligvis ikke maa forhales fra Priskontrolraadets Side"! Nej, det vilde vel nok være en Skandale, om de Herrer Arbejdsgivere skulde komme til at vente paa at inkassere deres Udlæg til Lønforhøjelserne — og saa maa Befolkningen endda prise sig lykkelig, dersom det forbliver derved, at man kun inkasserer selve Lønforhøjelserne. En lang og bitter Erfaring viser jo, at Priskontrolraadet ser meget stort paa Tingene og intet har imod at lade Priserne stige langt mere, end Udgifterne berettiger til.

Det fremgaar desværre ikke af Brevet, hvem disse Politikere er, der saa rundhaandet skænker de af Krigsgevinster bugnende Arbejdsgivere de 75 Millioner Kroner, som Løntillægget udgør. Formodentlig er det de samme Herrer, der ikke vilde tage Ansvaret for Aldersrentens Forhøjelse, som nu viser deres Ansvarsbevidsthed — overfor Kapitalen. Det er en daarlig national Gerning, der her er begaaet, og det er et Knytnæveslag i Ansigtet paa De samvirkende Fagforbunds Ledere. Det er ikke et Aar siden, at Ejler Jensen udførligt dokumenterede, at Arbejdsgiverne under Krigen — udover at have faaet Andel i den almindelige Indtægtsfremgang — havde forbedret deres Indkomster med et Beløb, som nogenlunde svarer til det af Arbejderne nyligt opnaaede Løntillæg. Og her maa det tages i Betragtning, at Arbejdsgivernes Avancer før Krigen udmærket kunde taale en endog kraftig Beskæring til Fordel for Forhøjelse af Lønningerne. Denne vægtige Dokumentation fra Landets største Organisation fejes nu haanligt af Bordet til Fordel for et Mindretals Interesser.

Offentligheden har Krav paa at faa at vide, hvem disse anonyme Politikere er. Hvem det er, som bestemmer, at Lønforhøjelsen skal frastjæles Arbejderne, og hvem det er, som groft tilsidesætter Folkets Krav om Prisstop.

Fra De samvirkende Fagforbunds Side er der gentagne Gange krævet effektivt Prisstop, og Ejler Jensen har mere end en Gang erklæret at ville sætte al Kraft ind for at faa dette Befolkningens rimelige Krav respekteret. Det er efter Offentliggørelsen af ovenstaaende Dokument mere end nogensinde bydende nødvendigt, at hele den danske Arbejderbevægelse, Klubber, Arbejdspladser, Fagforeninger, med Stentorrøst tilkendegiver overfor de Herrer Arbejdsgivere og deres Velgørere, de anonyme Politikere, at dette er mere, end danske Arbejdere finder sig i.

Dersom de Herrer tror, at de kan stange et Løntillæg ud med den ene Haand for derefter med den anden Haand at tage det tilbage med Renter, saa tager de forbandet fejl. Arbejderklassen vil vide at finde de Midler, der kan gøre dem det begribeligt!

Frugthøsten begyndt ...

... de modne Æbler falder til Jorden!

Ingen Regering udenom Frihedsbevægelsen

Befrielsen af Europas besatte Lande skrider i denne Sommer frem i Lyntempo. Timen for vort Lands Befrielse rykker hastigt nærmere. Før vi rigtig ved af det, kan vi staa overfor at skulle løse Overgangstidens mange og vanskelige Problemer. Disse Problemer har allerede gennem længere Tid været Genstand for Debat, og den illegale Presse har for Maaneder siden kunnet meddele, at Samarbejdspartierne var i Gang med at sammensætte en Regering for Overgangstiden. De verserende Rygter om Ministerlistens Udseende bar Vidnesbyrd om, at der aldeles ikke var taget Hensyn til Folket og til den Politik, som det ønsker ført.

Hvor det danske Folk staar, kan der ikke herske Tvivl om. Hovedstadens Befolkning fulgte *Frihedsraadet* under Folkestrejken og ved Mindedemonstrationen den 12. Juli, og *hele Landets* Befolkning fulgte den 29. August *Frihedsraadets* Parole om 2 Minutters Stilhed. Dette viser, at Folket tilslutter sig Frihedsbevægelsens Politik og dens Kampformer, og der er ingensomhelst Grund til at tro, at dette Forhold vil ændres, den Dag Besættelsen ophører. Tværtimod, den Begejstring, som *Frihedsraadets* Pjece „Naar Danmark atter er frit —" vakte ved sin Fremkomst, borger for, at Folkets Stilling vil være den samme ogsaa i Overgangstiden.

Derfor kan man ogsaa slaa fast, at Overgangstidens Politik maa være den, som *Frihedsraadet* har skitseret. Den falder i to Afsnit. Det første omfatter Foranstaltninger, der skal gennemføres aldeles omgaaende, nemlig:

1. Fængsling af alle nazistiske Elementer.
2. Forbud mod hvervede Korps og Afvæbning og Fængsling af deres Medlemmer.

3. Suspension af Embedsmænd, der har begunstiget Fjenden.
4. Ophævelse af alle tyskinspirerede Love og Bestemmelser.
5. Løsladelse af fængslede Patrioter.
6. Ophævelse af alle Afskedigelser indenfor det Offentlige, som er gennemført efter tysk Ordre eller i tysk Interesse.
7. Udskrivning af frie Valg til Rigsdagen.

Det andet Afsnit, som tænkes realiseret efter Afholdelsen af Valg, indeholder følgende Punkter:

1. Nedsættelse af en parlamentarisk Kommission til Undersøgelse af, om Enkeltpersoner indenfor Ministerier og Administration har gjort sig skyldige i strafbare Undladelser og Fortielser af Betydning for Forsvarsforanstaltninger omkring 9. April 1940.
2. Nedsættelse af en parlamentarisk Kommission til at undersøge, om Enkeltpersoner i Besættelsestidens Regeringer eller Rigsdage i strafværdig Grad har svigtet Landet til Fordel for Tyskland.
3. Lovforanstaltninger overfor Tjenestemænd, der paa Grund af Nazisympatier eller Eftergivenhed og Slaphed har vist sig uegnede for en demokratisk Forvaltning.
4. Udarbejdelse af Regler for Ydelse af Erstatning og for Oprejsning til forfulgte Patrioter.
5. Vedtagelse af Regler for Konfiskation af Krigsgevinster.
6. Vedtagelse af en særlig Lov om nazistisk og antidemokratisk Virksomhed under Besættelsen.
7. Oprettelse af Særdomstole til Paadømmelse af Sager efter den særlige Lov, nævnt under Punkt 6.

Dette er Hovedopgaverne for den kommende Regering. Selvfølgelig er der andre overmaade vigtige Sager, som trænger sig paa og skal afgøres. Men Løsningen af disse, hvadenten det drejer sig om Landets og Folkets Forsyninger med Varer, Foranstaltninger angaaende Erhverv og Beskæftigelse, Pris- og Avanceproblemer eller Lønninger og social Forsorg afhænger dog i højeste Grad af, hvordan Hovedopgaven løses. Det gælder om at rydde op med fast Haand og til Bunds efter Besættelsen og sikre Demokratiet og Folkets Fremtid. Kun i det Omfang, dette sker, vil andre Samfundsspørgsmaal kunne ordnes paa en for Befolkningen betryggende Maade. Derfor kan der ikke være Tale om nogen Mildnelse af dette Program, snarere om en Skærpelse. Det er saaledes tvivlsomt, om den skarpe Adskillelse mellem de to Afsnit lader sig opretholde af Hensyn til Effektiviteten i deres Realisering. Overgangsregeringen maa sikkert allerede før Valget træffe Foranstaltninger, saaledes at vigtige Dokumenter og Penge ikke er bragt af Vejen for at hindre Folkets Vilje i at ske Fyldest.

Til Gennemførelse af denne Politik kræves en Regering, som samlet og energisk gaar ind for Opgavernes Løsning. I Europas befrjede eller delvis befriede Lande, hvor Overgangstidens Problemer i alt væsentlig er de samme som her, danner Frihedsbevægelsen overalt Kernen i de nye Regeringer, og det er ikke tilfældigt. Frihedsbevægelsens Folk er ikke ungdommelige Hedsporer eller Fantaster, men modne Mænd med Indsigt og nøgtern Vurdering og derfor i Stand til at føre den eneste rigtige Politik saavel under Besættelsen som i Overgangstiden.

I de befriede Lande har alle hidtidige Forsøg paa Regeringsdannelser udenom Frihedsbevægelsen været Forsøg paa at tilsidesætte Folkets Ønsker og Interesser. Disse Regeringer har overalt mødt den kraftigste Modstand, og de er blevet tvunget bort til Fordel for nye Regeringer, hvori Frihedsbevægelsens Mænd har Sæde og som Frihedsbevægelsen kan anerkende. Saaledes vil Tilfældet ogsaa være i Danmark. Derfor er Folkets Vilje: *Ingen Regering udenom Frihedsbevægelsen!*

Der er Folk, som intet begriber ...

En stor københavnsk Virksomhed har efter Proclamationen den 13. August meddelt sine Funktionærer, at dersom de en anden Gang deltager i lignende Tilkendegivelser, vil de øjeblikkelig blive afskediget. — Heldigvis er dette et ret enestaaende Tilfælde. Mangfoldige store Virksomheder har vist Forstaaelse af, hvad den nationale Kamp kræver. Maa vi ikke i al Stilfærdighed opfordre det paagældende Firma til snarest at ændre Standpunkt og trække sin Trusel overfor Funktionærerne tilbage. Der kommer en Opgørets Dag!

Arbejdspladserne kræver Revision af Lønkendelsen -

Hvis de faglige Ledere og Arbejdsgiverne havde regnet med, at August-Forliget skulde skabe Ro om Lønspørgsmaalet, har de taget grundigt fejl. Det har overhovedet ikke skabt Afspænding. Saavel hos dem, der faar det ringe Tillæg, som hos dem, der bliver fuldkommen snydt, er der Utilfredshed. Forliget betegnes endog af nogle som en blodigere Uret end Formandsskabets Kendelse, som dog gav 5 Øre pr. Time til alle. I Hovedstaden er der kun faa Arbejdere, som faar Del i det nye Tillæg, og da Resultatet forelaa Fredag den 25. August, forlod Arbejderne paa adskillige Virksomheder Arbejdet om Eftermiddagen som Protest, og Kravet om Overenskomstens øjeblikkelige Revision rejste sig spontant.

I „Socialdemokraten"s Spalter har man overhovedet ikke kunnet spore denne Arbejdernes Utilfredshed. Aarsagen er saa lige til. Bladet vil ikke kritisere en Ordning, som D. s. F. er gaaet ind for. Men det er naturligvis forkert. Dersom man er Tilhænger af, at Arbejderne skal have fuld Dækning for Dyrtiden, bør Arbeidsgiverne, der ogsaa denne Gang bærer Hovedansvaret for, at Arbejderne blev snydt, nagles til Ansvaret. Tavshed om denne Sag kan kun hæmme Arbejdernes Indsats for at skaffe sig Dækning. Derfor maa Arbejderne ogsaa forlange, at Bladet, som Opretholdes for deres Penge, gaar ind for Arbejdspladsernes Krav. Før eller senere vil Bladet dog blive tvunget til at bryde sin Tavshed, thi de mange ulovlige Lønstrejker og Fagforeningernes Krav om, at Forbundsledelserne skal træde i Forhandling med Arbejdsgiverne og skaffe Lønforhøjelser, kan ikke meget længere siddes overhørig.

Vi vil understrege, hvad vi allerede tidligere har fastslaaet i et Særnummer af LAND OG FOLK omhandlende Lønforliget: *Kampen for fuld Dækning for Dyrtiden gaar videre.* Vi anviste, at der for dette Formaal maatte sættes ind mod Prisstigningerne — og dette bliver saa meget mere nødvendigt nu, da Politikerne har givet frit Slag for Prisstigninger, saaledes som det fremgaar af Artiklen andetsteds i Bladet — endvidere maa der søges gennemført en fordelagtig Administration af Overenskomsten med Bestræbelser paa Arbejdspladserne for at opnaa Lønforhøjelser, og endelig maa Overenskomstsituationen udnyttes til at skaffe fuld Dækning.

Derfor gaar vi fuldt og helt ind for Arbejdspladsernes Krav om øjeblikkelig Revision og anbefaler, at de enkelte Forbund gør deres Indflydelse gældende og skaffer de haardt tiltrængte Tillæg.

Det var Arbejdspladsernes Indsats, der fremtvang Augustforliget. Det bliver ogsaa Arbejdspladserne, der skal gennemtvinge nye Indrømmelser.

Folket følger Frihedsraadet -

Den 29. August bekræftede det danske Folk i By og paa Land endnu en Gang, at det i et og alt er parat til at følge Frihedsraadets Ledelse af Kampen. Det skal ikke være nogen Hemmelighed, at der mangfoldige Steder var en brændende Lyst efter at fejre denne Dag med en 24 Timers Generalstrejke omfattende hele Landet. Men Frihedsraadet ønskede, at Strejkens lammende Vaaben skulde gemmes til Situationer, hvor Tyskerne ikke var forberedt derpaa og dekreterede i Stedet 2 Mintters Stilhed. Og hele Folket fulgte Frihedsraadets Parole. Da Sirenerne lød over København stivnede hele Gadebilledet. Sporvogne standsede og Passagererne rejste sig. Biler bremsede op paa Kørebanen. Paa Telefoncentralerne gik Damerne ud af Bordene. Ingen Samtaler ekspederedes. Radioen annoncerede Kl. 12-Udsendelsen før Raadhusklokkerne, og efter at de havde lydt, varede det et Minut, før Musikken begyndte. Selv i Udlandet kunde man saaledes følge Danmarks tavse Hyldest til Frihedskampens mange dræbte, myrdede og indespærrede. — Og det var ikke kun

København, som højtideligholdt Dagen. Over hele Landet, i store og smaa Byer var Billedet det samme. Togene standsede ude midt paa Linjen, i Tørvemoser og Brunkulsløjer, ved de tyske Befæstningsanlæg og paa de tyske Flyvepladser, i de største Provinsbyer som i de mindste Flækker — overalt lammedes Arbejdet, da Sirenerne lød. Hovederne blottedes og i to tavse Minutter mindedes det danske Folk de Ofre, Frihedskampen har krævet, og bekræftede sin ubrydelige Vilje til under Frihedsraadets Ledelse at føre Kampen videre — hvad der end sker — til den endelige Sejr.

Det kæmpende Danmark har reddet Nationens Ære

I en Udsendelse over Moskva Radio d. 29. August hed det bl. a.: „Et Aar er gaaet, siden det danske Folk utvetydigt viste de tyske Okkupanter, at det ikke frivilligt fandt sig i, at dets trafikmæssige, industrielle og militære Hjælpekilder udnyttedes. Ved en storslaaet Protest aflagde det danske Folk Bevis for, at det ikke længere taalte Scavenius-Regeringens Politik. Modstandsbevægelsen satte Punktum for Scavenius' skæbnesvangre Underskrift af Anti-Komintern-Pagten — han og hans Quisling Regering blev tvunget til at gaa. Et nyt Organ overtog det danske Folks Kamp mod Hitleristerne, og det kæmpende Danmark fødtes under Ledelse af DANMARKS FRIHEDSRAAD.

De tyske Okkupanter forsøgte da ved Anvendelse af alle Slags Voldsmetoder at knække det danske Folk. Men alle Provokationer blev gennemskuet. Det danske Folk viste større og større Agtpaagivenhed, Aarvaagenhed, Disciplin og Fasthed, og det danske Folk tilkæmpede sig Anerkendelse i alle allierede Kredse. I Dag, paa d. 29. August, er den Plet, Scavenius satte paa Danmarks Ære ved at afbryde Forbindelsen med Sovjetregeringen, blevet vasket af, for Danmarks Frihedsraads Repræseutant, *Th. Døssing* er i Dag akkrediteret Sovjetregeringen med Fuldmagt som Gesandt for det kæmpende Danmark, som Danmarks Delegerede i Lighed med alle øvrige allierede Nationer.

Vi herovre ved, at Danmark ikke nedlægger Vaabnene før Danmarks nationale Frihed er generobret, saa sandt som Folkets Vilje er Landets Lov. — Mere end nogensinde har Hørups Ord Gyldighed i Dag: *„Intet over, intet under, intet ved Siden af Folkestyret!"*

Det skal ikke glemmes, at det er det kæmpende danske Folk under Frihedsraadets Ledelse, som har opnaaet denne Anerkendelse fra Sovjetunionens Side. Først, da Folket selv tog Sagen i sin Haand og optog Kampen mod Tyskerne paa Trods af den danske Regering, og da Frihedsraadet ved sin Henvendelse til Sovjetregeringen søgte og opnaaede at faa knyttet den Forbindelse som Regering og Rigsdag afbrød i 1941 ved sin Tilslutning til Anti-Komintern-Pagten, først da begynder man i de store frihedselskende Lande at betragte Danmark som allieret, som ligeberettiget, som værdig til en Plads blandt Fremtidens frie Nationer. Det er det danske Folks uvisnelige Fortjeneste, at dette Resultat er naaet, og det er derfor ikke alene Folkets Ret, men dets Pligt ved sin Medvirken at befæste dette Resultat ud i Fremtiden.

Ny tysk Provokation under Forberedelse

Paa et tysk Trykkeri i Vesterport er man for Tiden i Færd med at trykke et meget stort Oplag af Plakater, der er forsynet med Hammer og Segl. Hvilken Tekst, de skal forsynes med, er endnu ikke opklaret, men man kan altsaa forberede sig paa en ny stor Provokation fra tysk Side. Plakaterne siges iøvrigt fortrinsvis at skulle anvendes i Jylland.

Mens Krigen rykker nærmere -

Nazisterne synes fast besluttede paa ikke at opgive Danmark uden Sværdslag. Styrker af Ingeniør- og Sappørtropper forbereder store Ødelæggelser. Molerne i Esbjerg Havn er mineret med 26000 Tons Sprængstof og man forbereder at pumpe Fiskerihavnen fuld af Olie og stikke den i Brand uden Hensyn til Fiskerflaaden.

Skagens Havn og en Række andre jyske Havne er ogsaa mineret, ligesom alle de store Flyvepladsers Startbaner. Ogsaa Lillebæltsbroen agter Nazisterne at sprænge i Luften. Der siges at være protesteret mod denne meningsløse Ødelæggelse fra Myndighedernes Side, men hvornaar har Tyskerne taget Notits af den Slags Protester?

Den 1. September vendte Dr. Best og fire af hans nærmeste Medarbejdere tilbage til København efter et Besøg i Berlin. De var alle meget deprimerede — de lystige Dage i Danmark er jo nu ogsaa snart talte! Umiddelbart efter deres Ankomst begyndte et større Oprydningsarbejde i Dagmarhus. I alle Kontorer udsorterede man Masser af Papirer, som brændtes. Ogsaa fra Dr. Lohmans Kontorer i Radiohuset og fra en lang Række andre af Tyskerne besatte Kontorer hvirvler Røgen lystigt op mod Efteraarshimlen som Tegn paa, at selv de mest haardkogte Nazister forbereder deres pludselige Afgang. Organisation Todt har rømmet den gamle farmaceutiske Læreanstalt i Stockholmsgade, og hele dens Stab og Styrker har forladt dette ugæstfri Land. Naar vi genser de Herrer, bliver det til Opgør og Straf — og saa er det det danske Folk, som sidder til Doms.

I København og Provinsen tør man ikke længere lade de tyske Officerer bo paa Hotel. Overalt er der givet Ordre til, at Officererne skal rømme Hotellerne og kun medtage, hvad de kan have i en Haandkuffert. De indlogeres paa eller i umiddelbar Nærhed af Kasernerne. I Aarhus er der saaledes rekvireret en Række Ejendomme i Ny Banegaardsgade, hvorved 80 danske Familier bliver husvilde. Lejlighederne skulde rømmes i Løbet af 10 Dage.

Tyske Kvinder og Børn har faaet Ordre til at være ude af Landet inden 15. September. En stor Sending tyske Børn, der netop var kommet herop for at holde 6 Ugers Ferie, blev omgaaende returneret.

Der er ingen Tvivl — Befrielsens Dag rykker nær.

Luksus kommer først i anden Række

Automobilisternes Formand, Apoteker *Scheel*, udtalte fornylig, at der efter hans Opfattelse ikke vilde gaa lang Tid efter Krigens Afslutning, før Bilerne kunde faa Benzin. Det er muligt, han faar Ret, men først er der en Del andre Problemer, der skal løses. Der skal skaffes Raastoffer til Industrien og Gødningsstoffer og Foderstoffer til Landbruget. Der skal ogsaa skaffes Arbejdstøj, Børnetøj og almindelige Beklædningsgenstande. Der skal endvidere skaffes Cykledæk og Slanger og Benzin og Gummi til Lastbiler og Rutebiler. Ogsaa Kaffe og Tobak hører selvsagt til de Varer, der skal frem, før der kan blive Tale om Benzin til Luksusbrug eller, som det ogsaa siges, til personlig Brug.

Forskellige Nyheder -

Vejle Amts Avis er blevet forbudt i tre Uger. Det var en Artikel i Bladet den 2. August med Angreb paa de mange Vognmænd, som i Stedet for at tjene danske Interesser plejede deres Pengetrang, der vakte Mishag hos Dr. Best.

Palads-Teatret i Odense skulde forleden have haft Premiere paa den tyske Farvefilm „Drømmesøen". Den forsvandt imidlertid under Transporten fra København. Skal det virkelig være nødvendigt at beslaglægge samtlige tyske Film? Endnu er der alt for stort Besøg i Biografteatrene til disse Makværker. Vi siger det endnu en Gang: *Gaa ikke til tyske Film!*

Den 4. September arresterede Tyskerne 17 Sabotagevagter og Vagtmænd paa Helsingør Skibsværft, fordi en tysk Marinesoldat paa en Forpostbaad var blevet ramt i Laaret af et Skud, som mentes affyret fra Værftets Grund. Det danske Svar fulgte omgaaende: Næste Dag laa Arbejdet stille paa Værftet, hos Wibroe, Tretorn og i Brændselsfirmaerne Wright og Svendsen og Kaas og Søn. Allerede Dagen efter løslod Tyskerne 14 af de arresterede, men Strejken fortsætter, til alle er løsladt.

Lørdag den 2. September gik hele Ringsted i Strejke efter at den CB-Mand, der som omtalt i Dagspressen blev saaret af en Patrulje (Schalburg-Folk, selvfølgelig), var afgaaet ved Døden. Strejken fortsattes om Mandagen.

Tyskerne har travlt med at bygge en Fæstningslinje Esbjerg—Kolding. De har til dette Formaal stillet Krav om 6000 danske Arbejdere og vil selv møde med 1000 Invalider og 1000 Drenge. Endvidere forlanger de Indkvarteringsmuligheder for samtlige 8000. Kravene er blevet afslaaet under Henvisning til, at en Fæstningslinje Esbjerg—Kolding ikke kan siges at tjene til Beskyttelse af danske Interesser.

Værløse Flyveplads blev den 30. August angrebet af to Mosquitos. 7 tyske Maskiner blev skudt i Brand. 2 danske Arbejdere og 1 Tysker blev dræbt.

Natten til den 4. September eksploderede Bomber under et tysk Militærtog paa Strækningen Herning—Viborg. Ambulancer transporterede 11 saarede Tyskere bort.

Den tyske Garnison i Holbæk bestaar overvejende af 14—16 Aars Drenge.

DNSAP.s Propagandakontor har i en Rundskrivelse af 14. August paalagt samtlige Medlemmer at bringe deres Brandforsikring i Orden. Ganske vist vil Nazisterne faa det hedt, den Dag deres tyske Venner er smidt ud — men at tro, at en Brandforsikring kan klare den, er for naivt.

En odenseansk SS-Frivillig, der for nogle Dage siden rejste til Fronten igen med et Saar i det ene Ben, erklærede, „at man kan da altid sidde i en Rullestol og kaste Haandgranater". Det aabner jo visse Perspektiver med Hensyn til den tyske Krigsførelse.

Et af Tyskernes nye, hemmelige Vaaben skal ifølge Københavnerviddet bestaa af en Tank med 52 Mands Besætning. En styrer, en skyder — og de 50 skubber.

Indenfor det danske Politi anses det for givet, at Grundejerforeningens Formand, Snog Christensen, er bortført af Schalburg-Korpset, og man maa sikkert regne med at staa overfor en „Bortførelses-Kampagne".

Værnemagerne er paa Tærne for Tiden. Da de — og med Rette — frygter ikke at kunne redde deres Formuer over i et frit Danmark, forsøger de nu i det mindste at redde sig et „smukt" Minde. Saaledes har en Grosserer Andersen, Cheminova, snydt Skattevæsenet ved at skænke Aarhus Universitet 300,000 Kr. Fabriken er et tysk Foretagende. Under en Retssag, foranlediget af nogle mystiske Eksplosioner, som kostede Arbejdere Livet, forelagde Andersen Erklæringer fra Tyskerne, som bevirkede, at Sagen maatte afvises. Der vil sikkert i den kommende Tid vise sig flere saadanne Donationer fra de kolde Fødders Brigade. Dersom man ikke kan nænne at afvise dem, saa kan man da ialfald lade være med at lobhudle Giveren for hans „Ædelmodighed". Og iøvrigt vil det aldeles ikke hjælpe de paagældende under Opgøret bagefter. Tro ikke det.

Tyskerne i Aarhus Havn træner med nogle underlige, rundbuede Baade, som de kaster sig i efter Stormløb og en Hujen, der minder om Hurraraab. Forleden besteg et Gammelmandshold fra Aarhus Roklub deres Otter paa samme Vis. De velagtede ældre Herrer stormede Baaden under Hurraraab og Jubel. En højtstaaende tysk Officer modtog dem ved Tilbagekomsten med Besked om, at de havde udvist „fornærmelig Optræden". De er sarte, de Nazister.

Vi kæmper for et sandt Demokrati —

hedder en Pjece, udsendt af Danmarks kommunistiske Parti, hvori der i store Træk redegøres for Kommunisternes Planer for Efterkrigstiden. — Har du ikke læst den, saa forsøg at laane den.

LAND og FOLK

Ekstranummer Udgivet af Danmarks kommunistiske Parti 19.Sept.1944

OPRAAB TIL DET DANSKE FOLK FRA DANMARKS FRIHEDSRAAD.

Tyskerne har i Dag den 19.September 1944, i Ly af en falsk Luftalarm, afvæbnet og interneret det danske Politi. Samtidig er en Række offentlige Bygninger blevet besat af tysk Militær. Herunder Kongens Residens, Amalienborg, der forsvaredes af Politiet og Civilbefolkningen i Forening i flere Timer. Ogsaa adskillige Politistationer ydede langvarig Modstand. Hvilke yderligere Indgreb, der er foretaget fra tysk Side, er os paa dette Tidspunkt endnu ubekendt. Den københavnske Befolknings Svar var en øjeblikkelig Nedlæggelse af alt Arbejde. Oplysninger om Provinsen foreligger endnu ikke, men vi er overbevist om, at ogsaa hele det øvrige Land enigt vil protestere.

Vi forstaar fuldtud denne Reaktion mod det oprørende Indgreb i vort Samfundsliv. Men DANMARKS FRIHEDSRAAD understreger, at Tiden for aaben Kamp endnu ikke er inde. Det vil passe Tyskerne godt, om den danske Modstandsbevægelse, i Forbitrelse over det, der er sket, lod sig lokke frem paa dette tidlige Tidspunkt. Men vi vil ikke spille Tyskernes Spil. Derfor paalægger vi vore Styrker at forholde sig fuldstændig i Ro. Vi opfordrer Befolkningen til at fortsætte

GENERALSTREJKEN INDTIL TORSDAG MORGEN.

Undgaa Opløb - hold Dem saa vidt muligt borte fra Gaderne.

Naar Arbejdet genoptages, maa enhver dansk Borger i endnu højere Grad end før føle det som sin nationale Pligt at modarbejde alle tyske Forordninger og lægge Udnyttelsen af Landet i tysk Krigsøjemed de størst mulige Hindringer i Vejen.

De tyske Indgreb den 19.September er Kulminationen af en lang Række systematiske Brud paa Aftalerne mellem tyske og danske Myndigheder. Derfor maa enhver Form for dansk-tysk Samarbejde nu bringes til Ophør.

Vi opfordrer det danske Folk til at udvise Ro og Disciplin og afvente at Signalet til aaben Kamp bliver givet.

DANMARKS FRIHEDSRAAD

Tirsdag, den 19. September 1944

LAND OG FOLK

LAND OG FOLK

Særnummer Udsendt af Danmarks kommunistiske Parti 2o. Sept. 44

Af de seneste Oplysninger fremgaar med al Tydelighed, at Aktionen mod det danske Politi er et Led i Himmlers "Supertotalmobilisering" der ogsaa i Tyskland fortrinsvis har givet sig Udslag i Massearrestationer af "upaalidelige" Folk og ikke i Fremskaffelse af Soldater til de betrængte tyske Hære.

Hr Best var ude med Spaden: Hele Politiaktionen er planlagt og gennemført af Himmlers højre Haand i Danmark, Pancke, og uden at den befuldmægtigede Hr. Best anede et eneste Ord derom. Mens Gestapo og tyske Soldater over hele Landet stormede de danske Politistationer, foretog Hr Best under Udfoldelse af megen Højtidelighed de første Spadestik til den nye"Nordvold", der skal gaa fra Kolding til Esbjerg. Midt under Højtideligheden fik han at vide, hvad der var ved at ske, og fløj tilbage til København. Aktionen er et talende Vidnesbyrd om Uenigheden indenfor Nazisternes Rækker.

Hvad vil Tyskerne? Derom hersker der endnu nogen Uklarhed. Det er tvivlsomt, om de selv ved det. Kun dette foreligger: Pancke tilkaldte Tirsdag Eftermiddag den berygtede Popp-Madsen fra Justitsministeriet og forklarede ham, hvad der var sket og opfordrede ham til at overtage Ledelsen af det "nyordnede" danske Politi. Popp-Madsen fik Ordre til at indhente Departementschefernes Billigelse af denne Ordning - men han fik Svar paa Tiltale, idet Departementscheferne pure nægtede at have noget som helst at gøre med det lille beskidte Dyr, hvilket de bad ham meddele hans Herre og Mester, Pancke. Popp-Madsen motiverede iøvrigt sin Optræden med, at han var "Martinsens politiske Raadgiver". Det er en køn Embedsmand at have siddende Justitsministeriet.

Politiets videre Skæbne: Efter Meddelelsen om, at 17oo sjællandske Politibetjente er transporteret til tysk Koncentrationslejr, maa det staa fast, at der ikke mere findes nogen Mulighed for en"Ordning" af Politispørgsmaalet ved dansk Hjælp. Naar Nazisterne nu meddeler, at Politistationerne atter er bemandet og klar til at modtage Henvendelser,bør man gøre sig klart, at de er bemandet med Nazister, Schalburgfolk eller andet Pak som man kun med største Mistro tør nærme sig. Ingen dansk Politimand med Ære i Livet kan herefter vende tilbage til Tjenesten. De, der eventuelt gør det, er Landsforrædere og vil blive behandlet som saadanne. Hvad angaar de mange Politimænd, der heldigt undgik Arrestation, maa de snarest bringe sig selv og deres Vaaben i Sikkerhed og slutte op i Frihedsfrontens Rækker. Selvom de er mange, skulde deres Underhold ikke betyde uoverstigelige Vanskeligheder for Frihedsbevægelsen, som allerede har klaret saa mange vanskelige Opgaver.

De nye Stemmer i Radioen: Størsteparten af Radioens Personale har - trods Trusel om Dødsstraf - fulgt Folkestrejkens Parole og nedlagt deres Arbejde. Selv den misliebige tyske Kommissær Lohmann er forduftet, men det skyldes sikkert indre tyske Aarsager, I hans

Sted optræder nu som"Kommissær" en Hr Bjørnsson, Søn af den islandske Præsident. Den Herre, der oplæser de forskellige Meddelelser, og som tydeligvis endnu ikke har afsluttet sin Skoleuddannelse, er et vanartet Skud paa den Clauson-Kaas'ske Stamme (dog ikke Flyveren).

Folkestrejkens Forløb: Fra København sprang Strejkebevægelsen som fængende Gnister ud over hele Landet. De fleste større Byer strejker. Jernbanetrafikken er i hele Landet saa godt som lammet. Tyskerne har forsøgt at faa et enkelt Tog ned gennem Jylland ved egen Hjælp men alle de store Jernbanestationer ligger øde hen. Helsingør-Overfarten har været standset siden Tirsdag Kl 16. Over Storebælt er gaaet et Par Færger med Gods og lokale Rejsende. Paa enestaaende værdig Maade har hele Danmark besvaret det tyske Overgreb.

FOLKESTREJKENS OFRE: Endnu foreligger ikke Enkeltheder fra Provinsen, men ialfald den københavnske Befolkning har i det store og hele fulgt FRIHEDSRAADETs Parole om at udvise Ro og Disciplin. Paa Enghaveplads forekom enkelte Baal, anlagt af unge Mennesker, men derudover er der ikke forekomme Demonstrationer. Alligevel er det lykkedes de tyske Morderbander at dræbe 7 Mennesker og saare 19, ifølge den foreløbige Opgørelse.

Folket gaar i Arbejde - men Modstanden vil blive fortsat og forstærket. Paa Arbejdspladser, paa Kontorer, overalt maa Sabotagen mod tysk Arbejde forstærkes.

2o. September 1944 DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI.

LAND og FOLK

Nummer 52 *Udsendt af Danmarks kommunistiske Parti* *25. Sept. 1944*

Opraab fra Danmarks Frihedsraad til det danske Folk

1700 tilfældigt udvalgte danske Politifolk er den 20. ds. blevet deporteret til Koncentrationslejr i Tyskland. Den tyske Politigeneral, Pancke, har i et Opraab forsøgt at undskylde denne Voldshandling ved at paastaa, at det danske Politi med Vilje undlod at gribe ind over for „Mord, Sabotage og Forbrydelser". Men Sandheden er, at det danske Politis Ledelse straks efter 29. August 1943 erklærede, at det ikke vilde eftersøge Personer, som det risikerede at skulle udlevere til Tyskerne. Og Tyskerne har ved Magtbud forhindret vort Politi i at opklare den lange Række Mord og Ødelæggelser, der er forøvet af Schalburgfolk og tyske Nazister under Besættelsesmagtens Beskyttelse. Denne Kendsgerning har længe krænket det danske Folk og var medvirkende til den Harme, Politiets Internering og Deportation udløste. Det er forstaaeligt, at mange Danske ønskede at give deres Protest overfor Tyskerne Udtryk gennem en Forlængelse af Strejken, der i Tirsdags udbrød i store Dele af Landet. Men Tiden til aaben Kamp er endnu ikke inde, og *Danmarks Frihedsraad* slog derfor fast, at Strejken skulde ophøre Torsdag Morgen. Raadet takker alle danske Borgere for den Forstaaelse og Selvtugt, de har lagt for Dagen, ved enigt at følge vore Paroler. Det giver os Vished for, at de ogsaa vil følge os den Dag, det sidste afgørende Slag skal rettes mod vore Undertrykkere.

★

Ved at berøve Landet dets Politi har Tyskerne aabnet Vejen for Uorden og Retsløshed. Vi maa alle staa sammen for at undgaa, at dette bliver Resultatet.

Frihedsraadet opfordrer enhver Dansker til ved sin personlige Færden og sin Ayfpaagivenhed overfor andres at bidrage til Opretholdelsen af Retsordenen. Det gælder i det store som i det smaa. Enhver bør undlade Overtrædelser af Politivedtægt og Færdselsregler og bekæmpe Indbrud, Overfald og Hærgen. Vi opfordrer Borgerne til i saa vid Udstrækning som muligt at danne lokale Vagtværn i Karreer, paa Villaveje osv. Den sorte Børs maa ikke faa frit Spil — hold Dem væk fra den. Ingen Handlende maa udnytte Situationen til uberettigede Prisstigninger. Det er unational Handling at benytte sig af den Nødstilstand, Tyskerne har skabt, og alle, der prøver at gøre det, vil være hjemfalden til skærpet Straf, naar der atter er Lov og Ret i Landet.

Lad os vise os selv og Verden, at vi er et Retssamfund, der paa egen Haand kan opretholde Disciplinen, efter at Tyskerne har fjernet Rettens lovlige Haandhævere.

★

Store Dele af den danske Politistyrke har ved Flugt unddraget sig Internering. Vi opfordrer de flygtede til at holde sig „under Jorden" her i Landet. Der er Brug for deres Indsats i Frihedskampen. Tyskerne vil utvivlsomt prøve at indføre en Ordning, hvorved Politiets Tjenestemænd indtræder i Tjenesten under tysk Kommando. Vi opfordrer Politiet til ikke at melde sig til en saadan Tjeneste. Det er at gaa i Tyskernes Sold. Søg sammen og behold Vaabnene. *Hele Befolkningen skal hjælpe vore Betjente til at holde sig fri af Tyskernes Klør.*

★

Det Brud paa Folkeret og Moral, Tyskerne har begaaet ved at sætte vore Politistyrker ud af Spillet og føre et Par Tusind Danskere bort fra Landet, er saa groft, at man maatte vente et kraftigt Svar fra Landets ledende Myndigheder, der repræsenteres af Departementscheferne. En af

deres Embedsmænd, Sekretær Hvorslev, er blevet skudt hensynsløst under sit Arbejde, en af deres Kolleger, Departementschef Ejvind Larsen, sidder i tysk Fængsel, klare Overenskomster, der var indgaaet mellem Udenrigsministeriet og Dr. Best er blevet brudt, og Tyskerne har berøvet Administrationen Mulighed for at udøve selvstændig dansk Retsmyndighed. Dermed er Grundlaget for Departementschefstyrets hidtidige Forhold til Besættelsesmagten faldet bort, og det havde været værdigt og naturligt, om Departementscheferne havde markeret dette ved at nægte at fungere videre. Det danske Folk vil føle sig dybt skuffet over, at dette ikke er sket.

Den 22. September 1944.

Danmarks Frihedsraad.

Bunkersstrejken -

et Led i den nationale Kamp!

Der har været en Del Røre om Bunkersarbejdet i København. Arbejdet, der begyndte i Juni Maaned, er ikke regulært, som forudset i Priskuranten, hvorfor der søgtes opnaaet en tilfredsstillende Ordning. Men Entreprenørerne var meget vrangvillige, skønt de har faaet Arbejdet overdraget af det Offentlige til Fantasipriser, der giver dem større Fortjeneste end den samlede Arbejdsløn. Efter langvarige Forhandlinger indbragtes Sagen for faglig Voldgift, som vel ikke gav Arbejderne Medhold, men dog henviste Spørgsmaalet om Gener til Forhandling mellem Parterne. Da der paa Arbejdspladserne søgtes Forhandling herom, afviste Arbejdsgiverne efter Ordre fra Entreprenørforeningen og helt i Overensstemmelse med Værnemageren T. K. Thomsens Nej-Politik. Efter saaledes forgæves at have søgt alle forhandlingsmæssige Muligheder for at opnaa taalelige Lønforhold, gik Arbejderne i Midten af August i Strejke.

Entreprenørerne indbragte Sagen for den faste Voldgiftsret. Denne, der oftest har vidst at dømme ud fra Arbejdsgiverinteresser, paatalte ikke Entreprenørernes Optræden, men idømte hver af de Strejkende 130 Kr. og Fagforeningen 50.000 Kr. i Bod. Arbejdernes Svar paa denne lige saa meningsløse som uretfærdige Dom var at fortsætte Strejken.

Dagspressen har i den Anledning følt sig kaldet til at revse Bunkersarbejderne og andre Strejkende, idet man paastaar, at de undergraver de kollektive Lønaftaler og den faglige Retssikkerhed. Det er imidlertid at rette Smed for Bager. De, der undergraver de kollektive Lønaftaler og Retssikkerheden, er dem, der er ansvarlige for Lønstop, Socialnedskæring, tvungen Voldgift og Nej-Politik. Undergravere er ogsaa de, der udelukker Arbejderne fra Medbestemmelsesret om Overenskomsterne og afslutter disse paa Trods af Arbejderne.

Det hjælper ikke, at man, som i »Social-Demokraten«, søger at forflygtige Ansvaret ved at tale om »uansvarlige Elementer« og om Syndikalisme. Det gavner ikke Sagen, men tjener kun til Splittelse, og det har Arbejderklassen ikke Raad til. Sammenholdet er haardt nok belastet gennem Samarbejdspolitiken. Nu gælder det om at samles for at rette de Skavanker, Samarbejdspolitiken har medført, og det skulde kunne lade sig gøre. Baade faglige og socialdemokratiske Ledere indrømmer, at Samarbejdspolitiken er kuldsejlet, fordi Arbejdsgiverne og Overklassen ikke har opfyldt Forudsætningerne for den, men har optraadt unationalt.

Bunkersstrejken er vendt mod denne unationale Politik. Derfor er den ikke kun en Sag, der angaar de københavnske Jord- og Betonarbejdere. Det er hele Folkets Kamp mod den Klike, der har udnyttet vor nationale Ulykke, Besættelsen, til at fremme sine egne Interesser paa Nationens Bekostning, der her kommer til Udtryk.

Derfor maa alle samles om at støtte denne Kamp, thi først naar Nej-Politiken er knækket, og Arbejderne faar Medbestemmelsesret angaaende Løn- og Arbejdsforhold, er de rette Garantier for kollektive Lønaftaler og for faglig Retssikkerhed til Stede.

Nu er det sagt!

En Del Handlende — og ikke af de mindste — har ment at kunne udnytte Situationen, nu da Politiet med Magt er fjernet, til at lade haant om alle Prisreguleringer og kræve hvad de har Lyst til for deres Varer. Denne unationale og forbryderiske Fremfærd vil imidlertid ikke blive taalt. Der

Hver Dag sin Strategi -

Hitler: Nu gælder det om at vinde Tid, Heinrich . . .
Himmler: Saa er jeg bange for, det blir det eneste, vi vinder . . .

kommer en Dag, da der paany herskер Lov og Ret i Landet, og da vil disse gemene Elementer blive draget til Ansvar for deres Handlinger, og der vil ikke blive taget blidt paa dem. Sørg for, at de faar det at vide, og opnoter dem til Regnskabets Dag!

Forbrugerne skal ikke betale

Provinshandelskammeret har fremsat Krav om, at den tilladte Forhøjelse af Avancen udvides fra 20 til 30 Procent. Det lyder meget rimeligt, naar det hedder i Motiveringen, at mange Handlende lider under Varemangel, og at de maa have Indtægterne forøgede. Der er imidlertid ingen Tvivl om, at Besættelsen har haft meget forskellig Indflydelse paa de Handlendes Forhold. De Smaahandlende har haft stærk Indtægtsnedgang, men Storhandelen har tjent store Penge — herom taler Skattestatistikken alt tydelige Sprog. Der er derfor ingen Grund til at foretage en almindelig Forhøjelse af Avancen. Det maa være tilstrækkeligt at give de Smaahandlende større Fortjenester. Men det skal ikke være Forbrugerne, der betaler. Det maa ske paa Mellemhandelens og Industriens Bekostning.

Der protesteres

Gennem Folkestrejken den 20. September gav det danske Folk Udtryk for sin Harme over Deportationen af Politiet. I Dagene derefter er Protestadresser begyndt at indløbe til Dr. Best. Saaledes vides det, at de politiske Partier har protesteret, endvidere har dansk Arbejderbevægelse, repræsenteret ved Socialdemokratiet, De samvirkende Fagforbund og de kooperative Bevægelser, afleveret en skarp Protest. Det samme siges selv Departementscheferne at have gjort, og Søndag blev der fra samtlige Landets Prædikestole udtalt en skarp Fordømmelse af Nazisternes sidste Voldshandling.

En Værnemager

Entreprenørfirmaet Wright, Thomsen & Kjær har i Løbet af 1940 til Brug for den tyske Værnemagt indkøbt for flere Millioner Kroner Træ. Firmaet har betalt Træet med en Overpris paa 10 Procent i Forhold til de af Priskontrolraadet godkendte Priser og har herved overtraadt det den 9. April fastsatte Prisstop, Prisloven samt Bestemmelserne om Kædehandel. Der skulde netop nu have været rejst Sag mod Firmaet for et enkelt Forhold, hvor Firmaet har betalt en ulovlig Overpris paa 40,000 Kroner. Selvom Sagen under de nuværende Forhold maaske ikke kan fremmes, er der dog ingen Grund for Hr. Nej-Thomsen til at føle sig sikker. Det skal ikke blive glemt, at Arbejdsgiverforeningens Formand hele Tiden har været at finde i Spidsen for de Værnemagere, som ved deres unationale Optræden har medvirket til at forarme Landet og skabe utaalelige Levevilkaar for det store Flertal af Folket.

Straalende Valgsejr for Kommunisterne i Sverige

Valgene til den svenske Rigsdags Andetkammer Søndag den 17. September blev en straalende Sejr for vort svenske Broderparti. — Det satte sit Stemmetal op fra 101,000 til 313.353 og forøgede sin Repræsentation i Andetkammeret fra 3 til 15 Mandater. De 15 kommunistiske Rigsdagsmænd er valgt saaledes: 3 i Stockholm, 3 i Gøteborg, 2 i Norrbotten og 1 hvert af følg. Steder: Malmø-Hälsingborg, Värmland, Gøteborgs Len, Østergötland, Stockholms Len, Ørebro og Väster Norrland.

Straks, da Valgresultatet forelaa, afsendte vort Parti nedenstaaende Hilsen:

Til Centralkomiteen for Sveriges kommunistiske Parti, Stockholm.

Kære Kammerater!

Vi har med Stolthed modtaget Meddelelsen om Jeres straalende Valgsejr, og vi sender Jer paa Danmarks kommunistiske Partis Vegne de hjerteligste Lykønskninger.

Trods de vanskelige Forhold som Illegalitet, Forfølgelser, Arrestationer, Deportationer og Henrettelser medfører, har vi, i det Omfang det har været muligt, med levende Interesse fulgt Jeres Bestræbelser for at hidføre en Samling af det svenske Folk imod saavel den indenlandske som den udenlandske Reaktion. Da *Ny Dag* atter begyndte at udkomme som Morgenblad i sit nye, store og udvidede Format, følte vi det her i Danmark som en Sejr ogsaa for os, og vi er overbevist om, at Jeres store og udmærkede Blad har haft sin meget store Andel i Valgdagens Resultat. Vore Partiorganisationer har med Iver studeret Talerne og Beslutningerne fra Jeres skelsættende Partikongres. Det har været befrugtende for os, i den Kamp vi fører, at studere de Problemer, som I kæmper med.

Den Dag er ikke fjern, da vi atter kan mødes. De tyske Krigsforbrydere vil snart segne under de vældige Slag, som tildeles dem af Sovjetunionens, Englands og Amerikas Stridskræfter med Støtte af Befolkningen i de undertrykte Lande.

Kære Venner! Vi glæder os til den Dag, da Forbindelsen mellem Danmark og Sverige atter kan genoptages. Men selv om de nazistiske Magthavere har kunnet spærre Grænsen, har de aldrig formaaet at sprænge de Baand, der har bundet vore to Lande og to Partier sammen. Vi er forvissede om, at den hjertelige og broderlige Forbindelse, der altid har hersket mellem vore to Partier i Fremtiden yderligere vil bekræftes til Gavn for Nordens Arbejderklasse og Demokrati.

Danmark, den 18. September 1944.

Med kammeratlig Hilsen

Danmarks kommunistiske Parti
Centralkomiteen

Folk, der tager fejl

Baade før og efter det svenske Valg har Modstandere paa begge Sider af Øresund slaaet sig til Taals med, at Kommunisternes storslaaede Fremgang kun var forbigaaende. De hævder, at det er de internationale Konjunkturer — Sovjetunionens stigende Renomme, der har medført den store Tilgang af Stemmer til Sveriges kommunistiske Parti.

Dette er imidlertid aldeles ikke nogen Forklaring paa Stemmeforskydningen i vort Naboland. Skulde den endelig være rigtig, saa er den ialfald ikke forbigaaende, thi Sovjetunionens Popularitet vil ikke svinde med Krigen. Man maa tvertimod regne med at Sovjetunionen overfor Efterkrigstidens Problemer vil lægge lige saa stor Indsigt og Kraft for Dagen, som den har gjort i de internationale Forhandlinger før og under Krigen. Men Sovjetunionens Resultater er ikke tilstrækkelige til at forklare Kommunisternes Fremgang. Det fremgaar alene af det Forhold, at Kommunisterne i 1940, under den skarpeste Hetz, opnaaede 101,000 Stemmer mod 98 000 i 1936. Naar Kommunisterne holdt Stillingen, ja faktisk forbedrede den, skyldes det udelukkende, at det er et Parti, som er fast forankret i den svenske Arbejderklasse. Tredoblingen af Stemmerne i den forløbne Valgperiode bekræfter dette. Den viser tillige, at den svenske Arbejderklasse tager Afstand fra Samarbejdspolitiken med Lønstop til Arbejderne og Knæfald overfor Hitlerna zis-

men. Vort svenske Broderparti har ført en rigtig og god Politik for Samling af det svenske Folk mod indre og ydre Reaktion. Derfor er Kommunisternes Fremgang ikke konjunkturbestemt men blivende. Den er et Skridt paa Vejen til Samling af hele den svenske Arbejderklasse og det svenske Folk om en konsekvent og progressiv Politik.

Krav Prisstop!

„Land og Folk"s Offentliggørelse af Departementschef Jespersens Brev til Priskontrolraadets Formand, Professor Sindballe, om at sætte Prisskruen i Gang har vakt baade Harme og Forbitrelse. Med al ønskelig Klarhed afslører dette Brev, hvad de Instanser, hvis fornemste Hverv skulde være at værne Folket mod Prisplyndringer, mener at kunne tillade sig i folkefjendtlig Retning. Det er betegnende, at Departementscheferne og Politikerne endnu ikke har forsøgt at retfærdiggøre deres Optræden, men fortsat foretrækker at skjule sig bag Anonymitetens Maske.

De vil iøvrigt heller ikke have Held til at retfærdiggøre sig. De samv. Fagforbund har ved forskellige Lejligheder dokumenteret, at Arbejdsgiverne ud over den almindelige Indtægtsstigning har tilvendt sig Millionbeløb. Beregninger, hvis Nøgternhed der ikke er Grund til at betvivle, opgør dette Beløb til ca. 200 Mill. Kroner aarlig for Industrien og 100 Mill. Kroner aarlig for Handelen. Landbruget er ikke medregnet. Derfor maa det ogsaa staa enhver klart, at August-Lønforhøjelsen ikke kan begrunde nogen Forhøjelse af Priserne.

Ikke desto mindre er disse Mennesker straks parat til at give Slip paa Taget i Priserne, skønt de ved, at de besiddende paa Trods af al Priskontrol tilvender sig flere Hundrede Millioner Kroner aarlig. Denne Handling er særlig skændig, da den ikke alene gør Lønforhøjelsen illusorisk, men tillige betyder nye Ekstramillioner til Landets Velhavere.

Men dette bør ikke tolereres. Embedsmænds og Politikeres Rænkespil bag Kulisserne maa slaas over Ende. Derfor maa der fra Arbejdspladser, Fagforeninger, ja alle Landets Forbrugere lyde et eenstemmigt og kraftigt Krav om, at Politikernes Tilsagn til Arbejdsgiverne annulleres, og at Forbudet mod Prisstigninger opretholdes.

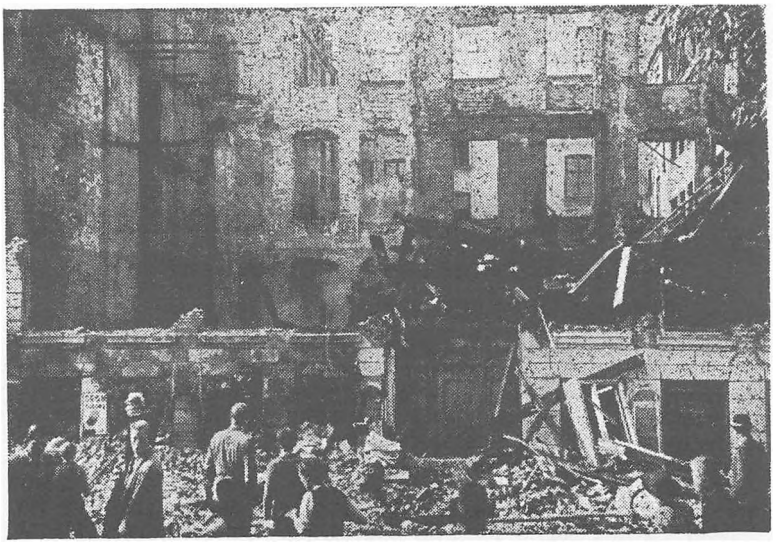

Tyskernes Storm mod Politiet paa Amallenborg forløb paa dramatisk Maade. I en Ejendom i Amaliegade blev et Vindue lukket haardt i. De fuldstændig desperate Tyskere antog det for et Skud og kastede omgaaende en Brandbombe ind i Ejendommen. Det blev forbudt Brandvæsenet at slukke Ilden. Vort Billede viser Ejendommen efter Branden.

Thälmann myrdet -

Tyskerne meddelte den 16. September, at Ernst Thälmann og Breitscheid var blevet dræbt under et allieret Bombeangreb paa Koncentrationslejren Buchenwald. Efter foretagne Undersøgelser har de engelske Myndigheder meddelt, at der paa det angivne Tidspunkt og de nærmeste Dage der omkring ikke har været allierede Maskiner over det Omraade, hvor Lejren er beliggende.

Den tyske Forklaring var altsaa kun en af de sædvanlige Naziløgne, som skulde dække over, at Nazisterne har myrdet Thälmann og Breitscheid efter at have holdt dem indespærret i over 10 Aar. Aarsagen er ligetil. Nazisterne frygter en Folkerejsning. Derfor rydder de alt, hvad der kan tjene til Fremme af en saadan, af Vejen. Først anbragte de 8 Generaler i Galgen, senere 7 Civilpersoner. Samtidig foretog de Massehenrettelser, som dog ikke meddeltes Offentligheden. Men det har altsaa ikke været tilstrækkeligt. De frygter ikke alene dem, der gaar frit omkring. Ogsaa Fangerne bag Laas og Slaa er en Trusel mod det nazistiske Regime. Arbejderførerne Thälmann og Breitscheid kunde i givet Fald blive Samlingspunkter og Førere for de utilfredse Folkemasser. Derfor tog Nazisterne deres Liv. Men lige saa lidt som disse Mord kan rette den hældende Krigsvogn op, lige saa lidt kan de forhindre, at der af de tyske Krigsmodstanderes Lejr fremstaar Folk til at lede Bekæmpelsen af den forbryderiske Hitlerisme.

Den internationale Arbejderklasse har lidt svære og dybtfølte Tab under denne Krig. Det smerteligste er dog Tabet af Ernst Thälmann. Med ham er en af Tysklands stovteste Arbejderskikkelser gaaet bort. Fra sin tidligste Ungdom var han med i Arbejderbevægelsen. Han stod altid paa Socialdemokratiets venstre Fløj og spillede en fremtrædende Rolle i sin By, Hamburg. Under forrige Verdenskrig tilsluttede han sig det uafhængige Socialdemokrati, og det skyldtes ikke mindst hans Indsats, at dette Parti i 1920 saa godt som samlet traadte ind i det kommunistiske Parti.

Det varede ikke længe, før Thälmann gjorde sig gældende indenfor det kommunistiske Parti. Fra Midten af Tyverne blev han dets ledende Mand. Han havde grundigt tilegnet sig den marxistiske Teori, og han forstod at udnytte den. Han var klar over, at i Kampen mod Nazismen maatte hele Folket med. Derfor fremsatte han Parolen om den Røde Folkefront. Men endnu var Nazismens frygtelige Karakter ikke gaaet op for det tyske Folk. Derfor blev Folkefronten ikke til Virkelighed. Efter Rigsdagsbranden arresteredes Thälmann den 4. Marts 1933. Hans Død er ikke alene et Tab for den tyske Arbejderklasse og det tyske Folk. Det er et Tab for Alverdens Folk. Han vilde have kunnet faa Indflydelse paa, at Tyskland blev et folkestyret Land og Deltager i det internationale Samarbejde.

Nu er han død, skændigt myrdet. Det lægger større Byrder paa os andre. Vi vil gøre vort Bedste for at løse Opgaverne.

Æret være hans Minde.

Vær paa Vagt overfor Provokationer

Overfor Nazisternes Provokationer sætter vi haard Disciplin og roligt Overlæg

I samme Tempo, som de allierede Hære rykker frem, og Hitlers endelige Nederlag nærmer sig, i samme Tempo vil Nazisterne forstærke deres Terror og gribe til stadig mere desperate Midler overfor de undertrykte Landes Befolkning. De seneste Uger har bragt os tydelige Beviser herfor. Begivenhederne rider imidlertid saa hurtigt i denne sidste Fase af Krigen, at vi maa nøjes med i store Træk at fremdrage de væsentligste Tildragelser.

Fredag den 15. Sept. førte Tyskerne 197 Danskere fra Frøslevlejren til Tyskland. Saavidt det kan ses af Navnene paa de deporterede, er disse valgt ganske tilfældigt ud blandt Lejrens mere end 1000 Fangør. Fra dansk Side var Svaret Strejke. Den begyndte blandt de Arbejdere, som

er beskæftiget i Lejren, og den bredte sig op i Jylland langs Jernbanerne, hvis Personale talrige Steder gik i Strejke og forlod Stationerne. Fredag Nat naaede Meddelelsen København, og Frihedsraadet dekreterede tidligt Lørdag Morgen landsomfattende Proteststrejke fra Lørdag Kl. 12 til Mandag Kl. 12. For Københavns Vedkommende gjaldt Strejken tillige som Protest mod en tysk Massakre paa Raadhuspladsen Natten mellem Fredag og Lørdag, hvorved 70 sagesløse Mennesker blev saaret, de 23 alvorligt. Det hele var saa tilfældigt og meningsløst, som alle de tyske Terrorhandlinger. En „Præriebil" med 15 tyske Soldater kom ved Midnatstid over Raadhuspladsen og aabnede pludselig Ild mod de Klynger af Mennesker, som stod og ventede paa Morgenaviserne.

Strejken i København var total fra Lørdag Eftermiddag til Mandag Kl. 12. Kun S-Togene, de kommunale Værker samt Brød- og Mælkeforsyningen opretholdtes efter Frihedsraadets udtrykkelige Direktiv. I de fleste Provinsbyer, hvortil Frihedsraadets Opraab først naaede i Løbet af Lørdagen, strejkedes der hele Mandagen. Overalt forløb Strejkerne værdigt, følgende de Anvisninger, som Frihedsraadets Lokal-Komiteer gav.

Denne enestaaende Disciplin og dette Sammenhold indenfor det danske Folk udlægger Tyskerne — og med Rette — som et Varsel om, at det en Dag vil gaa dem ilde her i Landet. De ønsker derfor i Tide at faa sprængt Modstandsfronten — at faa lokket Modstandsgrupperne frem før Timen er inde, saa de kan knuse dem. Til dette Formaal foranstaltede Politigeneral Pancke Tirsdag den 19. — mens Dr. Best var i Jylland for at foretage de første Spadestik til den nye „Nordvold" — et landsomfattende Angreb paa det danske Politi. Under en falsk Luftalarm besattes i København samtlige Politistationer, Politiskolen og alle Politiets Kontorer rundt i Byen. Alt for mange Steder lykkedes det Tyskerne at besætte de fæstningsagtigt udbyggede Stationer, uden at saa meget som et Skud udvekledes. Andre Steder forsvarede Politimændene sig bravt. Paa Amalienborg Slotsplads kom det til en flere Timer lang Ildkamp, da en tysk Afdeling søgte at afvæbne Kongens Politivagt. Tyskerne blev slaaet tilbage, og den danske Politivagt paa Amalienborg fortsætter. Samtidig besattes den røde Bygning med alle Administrationskontorerne, hvorunder Sekretær Hvorslev i Finansministeriet blev dræbt, og flere saaret. Fra Provinsen foreligger kun spredte Meldinger, men alt tyder paa, at Aktionen kun er gennemført totalt i København — endnu da.

Hvad Tyskerne herefter vil foretage sig, er ikke til at vide. Landsforræder Popp-Madsen fra Justitsministeriet — K. B. Martinsens „politiske Raadgiver" og altsaa Manden bag de mange nazistiske Mord — er af Pancke opfordret til at overtage Politiet, men ingen dansk Myndighed vil vide af det lille beskidte Dyr, saa den Plan maa sikkert opgives. Foreløbig huserer da hele Bærmen fra Shell-Huset, Dagmarhus, Frimurerlogen og paa de danske Politistationer, og al Tale om, at Politistationerne i København paany er i Virksomhed, er Løgn — den eneste Virksomhed, de udfolder, er Forberedelse af nye Mord og Provokationer. Ingen dansk Borger vil kunne vente Hjælp eller Støtte der.

Svaret paa dette forbryderiske Anslag mod dansk Retsorden blev en spontan Strejke, der efter Frihedsraadets Direktiv ophørte Torsdag Morgen — omend vel de fleste havde ment, at den burde vare endnu længere. Men Strejken er et saa kraftigt Vaaben, at det ikke bør misbruges.

Man maa i den kommende Tid være forberedt paa nye, uhyrlige Provokationer fra tysk-nazistisk Side. Pancke og hans desperate Medarbejdere vil ikke vige tilbage for noget Middel for at tvinge det danske Folk ud i aaben Kamp, før Tiden er inde. *Dette maa ikke ske!* Vær derfor paa Vagt overfor Provokationer. Husk, at det er en smal Sag at fremstille falske Flyveblade fra saavel Frihedsraadet som andre. Udvis Disciplin. Bevar det kølige Omdømme. Vær ikke utaalmodig. Afvent Frihedsraadets og de Allieredes Ordre!

Giv Land og Folk videre, men vær forsigtig!

En Kammerat er død

Den 7. September blev Næstformanden for Kvindeligt Arbejderforbund, Afdeling 5, *Jenny Hansen*, begravet paa Assistens Kirkegaard. Jernindustriens Kvinder fulgte i stort Tal deres mangeaarige Næstformand og Kammerat til Graven og bragte hende en sidste Tak for den modige og retlinede Færd, der i 1941 førte til, at hun indespærredes bag Fængselsmure og ikke blev fri, før Døden udløste hende.

Iblandt de mange danske Statsborgere, som efter tysk Diktat blev fængslet den 22. Juni 1941, var ogsaa Formanden for Afdeling 5, Inger Gamburg. Da hun senere skulde paa Valg i sin Organisation, kom der fra daværende Justitsminister Thune Jacobsen og fra De samv. Fagforbunds Forretningsudvalg Besked om, at Kvinderne ikke maatte genvælge Inger Gamburg, men Afd. 5 Kvinderne agtede ikke at lade sig diktere, hvem de maatte have som Formand, og paa Generalforsamlingen stod Jenny Hansen frygtløs op og foreslog Genvalg af den afgaaende Formand. Generalforsamlingen genvalgte enstemmigt Inger Gamburg — men nogle Dage senere blev Jenny Hansen fængslet! Hun kom ikke mere paa fri Fod, og hendes Helbred led stærkt under Fængselsopholdet. Til det sidste var hun, selv paa Hospitalet, under strengt Fængselstilsyn. Jenny Hansens Indsats og Offer har givet hende en Plads blandt vore mange øvrige faldne i Frihedskampen. Hendes Minde vil leve iblandt os!

Pas paa Stikkere og Provokatører!

En ny Tid holder sit Indtog i Bulgarien

Den nye bulgarske Premierminister *Kimon Georgieff* talte den 11. September i Sofia Radio og sagde bl. a.:

„Regeringen har kun været ved Magten i 48 Timer. I den korte Tid har vi atskaffet det gamle Regentskabsraad, som efter den offentlige Mening ikke nød Folkets Tillid. Vi har givet det bulgarske Folk dets i Forfatningen garanterede Rettigheder og politiske Friheder tilbage. Vi har genoprettet Pressefriheden og afskaffet Censuren. Vi har arresteret alle tidligere Regeringers Ministre, som har ledet Landet siden 1. Januar 1941. Alle Nationalforsamlingens Deputerede, som har givet deres Tilsagn til en Politik, uanset at den førte Bulgarien mod Katastrofen, er ligeledes arresteret. Vi har sendt en Fredsdelegation til Armegeneral Tolbukhin, den Øverstkommanderende paa den 3. ukrainske Front. Vi har afskaffet alle politiske Restriktioner, som hindrede Landets normale økonomiske, politiske og kulturelle Udvikling, og vi har paabegyndt Udrensningen af det administrative Statsapparat og det diplomatiske Personel. 15 Ambassadører er allerede tilbagekaldt fra forskellige Lande. Regeringen har genoprettet Landets normale forfatningsmæssige Liv".

En køn Plante

En Frikorpsmand, der paa Tiden sidder i Kastellets Arrest, skriver hjem til sin Mor: „Naar Englænderne kommer, da tal ikke om mig, sig intet". Hans Bekymring er ganske overflødig. Han er opnoteret og vil til rette Tid faa sin Straf ligesom alle de øvrige Landsforrædere. Paa et Punkt er han dog optimistisk. Hans Brev slutter: „NB. Vi har tabt Krigen, om et Aar er det forbi". — Lad det ske før!

LAND OG FOLK

UDSENDT AF DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI

NUMMER 53
19. OKTOBER 1944

Indhold:

Priserne skal holdes . . . . . Side 1
Forskellige Nyheder fra Danmark . . Side 1
Totaliseringsbestræbelser i Danmark . Side 2
Den sidste Tilbagetrækning . . . . . Side 3
Det nye „Politi" . . . . . Side 4
Bekendtgørelse fra Frihedsraadet . . . Side 4
Island under Krigen . . . . . Side 5
Om Alders- og Invalideren te . . . . . Side 7
Frøslev-Fanger i tyske Militærtog . . Side 7
Voldtægt, Mordbrand, Ran og Plyndring er Nazisternes „nye Orden" . Side 8

Priserne skal holdes!

Det var den 9. Sept., vi offentliggjorde det sensationelle Brev fra Departementschef Jespersen i Handelsministeriet til Priskontrolraadets Formand, Professor Sindballe, om at sætte Prisskruen i Gang, saaledes at Arbejdsgiverne kunde faa Dækning for Lønforhøjelsen gennem forhøjede Priser paa Varerne. Endnu har de ansvarlige for Brevet ikke givet Offentligheden nogen Forklaring. De er blevet saa skræmt af den Harme og Forbitrelse, Brevet vakte, at de bag Kulisserne nu søger at afsvække dets Indhold. I „Informationer", som de har udsendt, hævdes det saaledes, at Priserne ikke skal hæves, hvor Produktionsomkostningerne ikke gør det brancbemæssigt nødvendigt, og der henvises til, at Prisændringer i alle Tilfælde er underkastet Prislovens almindelige Kontrolbestemmelser, hvilket vil sige, at Priskontrolraadet har til Opgave at kontrollere, at kun virkelig nødvendige Prisforhøjelser finder Sted.

Denne Forklaring ændrer intet ved de reelle Forhold. Paa Trods af — eller maaske snarere takket være — Priskontrolraadet har saavel Industrien som Handelen udover den almindelige Indtægtsstigning øget deres Fortjenester med flere Hundrede Millioner Kroner aarlig. Disse Millioner er ranet ud af det arbejdende Folks Lommer. For at raade Bod herpaa var det, at Arbejderne rejste Krav om Lønforhøjelse. August-Overenskomsten var langtfra tilfredsstillende, men den kunde dog rette lidt op paa den skæve Indkomstfordeling —

FORSKELLIGE NYHEDER FRA DANMARK

En tysk Officer har henvendt sig til Telefonselskabet og meddelt, at Tyskerne nu var trætte af at faa forkerte Numre. I Stedet for Værnemagten fik de alt for ofte Zoologisk Have eller Sundholm. De mener ogsaa, at der meldes „optaget" uden Grund.

I Øjeblikket staar 50 Flyvemaskiner startklare i Kastrup. Kampmaskiner og Transportmaskiner imellem hinanden. — Jorderne omkring Flyvepladsen maa ikke efteraarsgraves. Der skal være Plads til Flugten.

Den 29. September ankom 7 tyske Jernbanevogne med Røde Kors-Tegn til Helsingør. De skulde via Sverige til Finland. To af Vognene gik over med Formiddagsfærgen sammen med en Kurervogn med 7 tyske Soldater og Officerer. Vognene var fyldt med Vaaben. Da Færgen kom tilbage fra Hälsingborg, var Tyskerne med igen, afvæbnede og slukørede. Svenskerne havde beslaglagt Vaabenvognene og forlangt Nøgler til alle lukkede Rum. Tyskerne fik nu voldsomt travlt med at tømme de tilbageværende Vogne for mystiske Kasser og Vaaben — og saa afgik „Røde Kors Vognene"!

Giv „Land og Folk" videre — men gør det forsigtigt. Vær altid paa Vagt mod Stikkerne!

vel at mærke, hvis der ikke blev givet Adgang til Prisforhøjelser. Derfor burde Formodningen om, at Lønforhøjelse ikke kan begrunde Prisstigninger, have været opretholdt.

Det viser sig, at De samv. Fagforbund ogsaa hælder til denne Opfattelse, og paa Grundlag af det famøse Brev — som De samv. Fagforbund karakteriserer som „noget uheldigt affattet" — har man derfor rettet Henvendelse til Handelsministeriet. Resultatet er blevet, at Departementschef Jespersen indtrængende har anmodet Formændene for de store Erhvervsorganisationer om at bidrage mest muligt til at undgaa Prisforhøjelser. Dette Ønske er samtidig tilkendegivet overfor Priskontrolraadet. Iøvrigt har De samv. Fagforbund stadig den Opfattelse, at langt den overvejende Del af Arbejdsgiverne kan bære den skete Lønforhøjelse, hvorfor De samv. Fagforbund fortsat vil kæmpe *mod* Prisforhøjelser og *for* Prisfald.

Naar De samv. Fagforbund ikke siger, at alle Arbejdsgivere kan bære Lønforhøjelsen, skyldes det Hensynet til de smaa Haandværksmestre. Der er ingen Tvivl om, at det vil knibe for Smaamestrene, som døjer med at klare enhver Udgiftsforøgelse. Haandværksmestrenes Vanskeligheder skal imidlertid ikke benyttes som Paaskud til generelle Prisforhøjelser, der betyder nye Millioner til Velhaverne, men ikke nogen Hjælp til dem, der virkelig er i Vanskeligheder. Det vil gaa Haandværksmestrene, som det gik Husmændene ved Kornprisernes Forhøjelse. De kommer fra Asken i Ilden. Ikke mindst af Hensyn til Haandværksmestrene bør der være Prisstop, og saa maa man paa anden Maade søge at holde dem skadesløse. Man har aldrig haft Vanskeligheder ved at finde Udvej for at yde Tørvebaronerne Tilskud — hvorfor skulde man saa ikke kunne finde Udvej her, hvor det gælder mindrebemidlede.

Kun Velhavere og Spekulanter har Interesse i Prisstigninger — derfor bør Folket kræve, at Lønforhøjelsen ikke benyttes som Paaskud til nye Prisforhøjelser.

Den offentlige Stemning — fremkaldt af *Land og Folk*'s Offentliggørelse af det skandaløse Brev — har allerede tvunget Departementschefen og de anonyme Politikere paa Tilbagetog. Det kan altsaa nytte, og alle Folkets Organisationer maa nu kraftigt tilkendegive, at *Priserne skal holdes, og Velhaverne skal betale Lønforhøjelsen!*

Totaliseringsbestræbelser i Danmark

Som det var at vente, efterfulgtes Voldskuppet mod Politiet af nye tyske Overgreb.

Pressekontoret for den højere o. s. v. har saaledes med faa Dages Mellemrum udsendt Meddelelser om Razziaer og Massearrestationer af, som det hedder, illegale, asociale Elementer, Vaneforbrydere og Sortbørsfolk.

Disse Meddelelser skal give det Udseende af, at Tyskerne efter at have bortført det „umulige" danske Politi, nu har sat sig for at rydde op i Forbryderverdenen. Men saadan er det ikke. Nazityskerne har fra den første Dag, de satte deres Ben her i Landet, betjent sig af og understøttet de mest gemene Forbrydere. Lad os tage et Par Eksempler: de har løsladt den berygtede Stikker og Vaneforbryder Anker Due, kaldet „den lille Banan". Det foregik paa den Maade, at to Schalburgfolk kom ud til ham i Vestre Fængsel den 19. September. De lukkede ham ud af Cellen, idet de sagde: „Kom saa ud, din Idiot, og lad være at lave flere Dumheder!" Senere er Anker Due blevet „Politimand". Han er set i en af Politiets

Den sidste Tilbagetrækning ...

Patruljebiler. Skulde man have glemt, hvem denne Opretholder af den nye tyske „Orden" er, kan vi oplyse, at Due har været straffet nogle og tyve Gange. Han sad nu fængslet efter at have tilstaaet Mordet paa en Politibetjent paa Højbro Plads og Meddelagtighed i Mordet paa Redaktør Sigurd Thomsen, Socialdemokraten. Blandt mange andre Forbrydere har Nazityskerne endvidere løsladt Sædelighedsforbryderen Grev Knuth. Er alene disse to Eksempler ikke tilstrækkelige til at vise, at det ikke er Forbryderes Isolering og Uskadeliggørelse, de tyske Razziaer tilsigter?

Nej, det Tyskerne foretager sig i disse Dage er ren og skær Menneskejagt. Det er de samme Metoder, de har anvendt i Sovjetunionen, Polen, Jugoslavien og andre besatte Omraader for at skaffe Arbejdskraft til Krigsproduktionen og Befæstningsarbejder. Det fremgaar tilstrækkeligt tydeligt af den Maade, hvor paa de er gaaet frem. I nogle Tilfælde har de benyttet Krisepolitiets Lister over Personer, hvis Navn har været fremme i Forbindelse med Krisesager. Det er ikke alene dømte, men ogsaa sigtede og Vidner, det er gaaet ud over. I andre Tilfælde er man trængt ind i Smaarestauranter og Kaffebarer og har medtaget samtlige Gæster, hvorefter alle arbejdsløse er tilbageholdt og transporteret til Tyskland.

Tyskerne mener maaske, at de kan neutralisere det danske Folk ved ind imellem at tage nogle Sortbørsfolk, men deri tager de fejl. Enhver dansk ved, hvad det drejer sig om, og selv om Tyskerne alene tog Sortbørsfolk — hvis Virksomhed vi skal være de første til at fordømme — vilde Befolkningen alligevel vende sig imod, at disse Mennesker bortføres for at tvinges til at arbejde for Tyskerne mod deres Land og deres Landsmænd. Det danske Folk ved, at det, der nu er paabegyndt, er et Led i de tyske „totale" Krigsmobiliseringsbestræbelser, og at denne Tvangsmobilisering vil blive fortsat og udvidet til at omfatte større og større Kredse af det danske Folk.

Det nye „Politi"

Til Belysning af, hvad det er for Elementer, Tyskerne har befolket vore Politistationer med og sat til at opretholde „Ro og Orden" i Landet, meddeler vi nedenstaaende nogle Enkeltheder:

I Hillerød „ledes" Politiet nu af den berygtede Stikker og Værnemager Herreekviperingshandler M. Skibsted. Han har udfærdiget en „Dødsliste" med Navnene paa 10 Borgere, som han ikke kan lide. De har faaet at vide, at de vil blive dræbt, saafremt der tilstøder ham noget. Listen ligger i den tyske Kommandantur, hvor man har garanteret Skibsted, at dette hans „Testamente" skal blive opfyldt.

I Vordingborg har fhv. Landpolitibetjent Borg, der i sin Tid blev afskediget paa Grund af Druk, slaaet sig ned paa Missionshotellet, hvor han optræder som en Slags „Politimester".

Politistationen i Antonigade „ledes" af en menig Nazist ved Navn Tolderlund, og Stationen Under Elmene „ledes" af en anden Nazist ved Navn August Thomsen, mens en fhv. Politimand fra den ridende Afdeling, Jacobsen, „leder" Stationen paa Fælledvej.

Paa Frederiksberg har Trafikassistent G. A. Olsson overtaget en „højere Stilling" indenfor det tyske Politi — han kunde passende sætte sig for at opklare Røveriet af de 40.000 paa Frederiksberg Station for nogen Tid siden. Han var den ene af de to tilstedeværende Trafikassistenter, og Røveriet gik mærkværdig let i Betragtning af, at Olsson er Schalburgmand og skarpt bevæbnet.

Læg hertil de ovenstaaende Oplysninger om Anker Due, der ogsaa fungerer som „højerestaaende" Politimand — saa giver det et ganske godt Billede af den Samling Forbrydere, Drukkenbolte, Stikkere og anden Bærme, som af Tyskerne har faaet overdraget Politimyndigheden i Danmark.

Bekendtgørelse fra Danmarks Frihedsraad

Forskellige Befolkningsgrupper og Institutioner har i den senere Tid krævet, at Frihedsbevægelsen skal give klare Retningslinier med Hensyn til deres Forhold overfor Tyskerne i givne Situationer. — DANMARKS FRIHEDSRAAD er i en Række Tilfælde afskaaret fra offentligt at give sin Mening til Kende, fordi Raadet herved vilde udlevere værdifulde Oplysninger til Fjenden. De interesserede Parter maa henvises til gennem organiserede Grupper at søge de ønskede Oplysninger hos Raadet. Vi advarer mod at slaa sig til Taals med Formodninger og Rygter om Raadets Stilling. Et direkte Svar vil altid kunne skaffes til Veje paa betryggende Maade, og Afgørelser bør udskydes, til det foreligger.

For at hindre Usikkerhed og Splittelse opretter Raadet for Tiden i alle større Byer Lokalkomiteer, der ligesom Frihedsraadet er sammensat af Repræsentanter for alle større Modstandsorganisationer, som vil formidle Raadets Paroler og optræde efter Raadets Retningslinjer i lokale Spørgsmaal.

En Række Forhold, som uden Skade kan drages offentligt frem, er i den senere Tid blevet behandlet i Frihedsraadet, der herved skal redegøre for sin Opfattelse.

Tjenestemænd, der ikke er berørt af Tyskernes Politiaktion, bør, som Forholdene ligger i Øjeblikket, fungere videre i det danske Folks Interesse. Men ethvert tysk Forsøg paa Indblanding i danske Forhold maa ubetinget tilbagevises, og enhver Forhandling, der tilsigter Genoprettelse af dansk-tysk Samarbejde, maa afslaas.

Fra flere Sider er Spørgsmaalet om Afgivelse af Loyalitetserklæringer til tyske Myndigheder blevet rejst. Spørgsmaalet er næppe aktuelt, men det maa fastslaas, at enhver Tjenestemandsgren kollektivt bør nægte at afgive saadanne Erklæringer.

De Medlemmer af Politietaten, der enten er undsluppet Tyskernes Efter-

sporing eller paa anden Maade er paa fri Fod, maa under ingen Omstændigheder og paa intet Omraade indlade sig paa at genoptage deres Funktioner. Det vilde være Forræderi overfor deres deporterede Kolleger. Politifolk, der er i Besiddelse af Vaaben, bør ikke aflevere disse til Tyskerne, men søge sammen i Grupper i Overensstemmelse med Raadets Anvisninger af 22. August 1944.

Anklagemyndighederne (Rigs- og Statsadvokaturer) har, efter hvad der er oplyst, besluttet at modtage kriminelle Forbrydere, der paagribes af Tyskerne, og vil ved Hjælp af deres eget Personale forfølge de herved indbragte Sager. Denne Holdning maa Raadet tage Afstand fra. Den betyder et dansk-tysk Samarbejde, som dækker over Tyskernes Overgreb mod vort eget Politi. Efterforskningsarbejdet vil uden et dansk Kriminalpoliti komme til at hvile paa de af tysk Politi afgivne Anholdelsesrapporter og vil saaledes blive præget af Vilkaarlighed. Dansk Retsforfølgelse bør fra først til sidst ligge i danske Hænder. Der bør træffes en Ordning, hvorefter Tyskerne afleverer Forbryderne til danske Fængsler, som tilbageholder samfundsfarlige Forbrydere, indtil dansk Retsforfølgelse kan finde Sted. Derimod kan Anklagemyndigheden behandle Sager vedrørende Forbrydere, der er paagrebet og indleveret til Fængslerne af danske Vagtværn m. v.

De danske Fængselsmyndigheders Funktion bør naturligvis støttes i dansk Interesse. I Forbindelse med dette Spørgsmaal skal DANMARKS FRIHEDSRAAD advare mod en Overdrivelse af den Selvtægt, der i den senere Tid har været bragt i Anvendelse. Alle bør bidrage til at hindre, at den udarter. Ved Aflevering til de danske Fængsler vil Retfærdigheden overfor dem, der benytter sig af den abnorme Situation, kunne ske Fyldest.

Luftværnene reorganiseres for Øjeblikket paa Basis af Kommunernes Medvirken. Der maa naturligvis ikke lægges dette Arbejde eller de CB-Organisationer, som udfører Funktionerne, nogen Hindring i Vejen. Tyverier af Luftværnsmateriel, CB-Uniformer o. s. v. er ikke udført af vore organiserede Styrker og maa fordømmes.

Fra flere Sider ønskes en Udtalelse om Frihedsraadets Stilling til Radioens Forhold. Det maa præciseres, at den danske Radioledelse og dens Personale arbejder under tysk Tvang. Radioen er et Instrument for den nazistiske Propaganda. Derfor bør alle danske, der kan klare sig uden Indtægter fra den tysk-dirigerede Radio, nægte deres Medvirken. Forskellen mellem den frie, demokratiske danske Radio og det nuværende tyske Diktatur bør ikke udviskes.

I en Udtalelse af 29. September 1944 har DANMARKS FRIHEDSRAAD advaret imod tyske Provokationer. Denne Advarsel skal gentages. Raadet advarer samtidig mod at misbruge det Strejkevaaben, der har vist sig saa effektivt i Modstanden mod Besættelsesmagten. — Hvor Raadet eller dets Lokalkomiteer finder det nødvendigt at proklamere nye Strejker, vil det udtrykkeligt blive nævnt, hvilke Funktioner der skal undtages. — Bortset fra de udtrykkeligt nævnte Undtagelser skal alle slutte op om Strejken.

5. Oktober 1944.

DANMARKS FRIHEDSRAAD

Island under Krigen

For nylig meddeltes det via London, at den islandske Regering Thors havde demissioneret, da den ikke kunde gennemføre sit Forlangende om en 10 pCt. Lønnedskæring. Vi bringer nedenstaaende i store Træk en Oversigt over den politiske og økonomiske Udvikling i Island under Krigen:

Indenrigspolitiken. I 1939 dannedes en reaktionær Samlingsregering af Højre, Bondepartiet og Socialdemokraterne. Den gennemførte en Sænkning af Kroneværdien og kombinerede denne med en Lovgivning, som forbød Lønforhøjelser og Strejker. Dette kunde gennemtvinges fremfor alt, fordi Arbejderpartierne stod splittede. Ved Aarsskiftet 41—42 sprængtes dog Koalitionen, fordi Socialdemokratiet ikke vilde gaa med til en Fornyelse af Lønstopspolitiken, som var blevet afskaffet efter Islands Okkupation. Paa

omtrent samme Tid forlod Bondepartiet Regeringen, fordi det modsatte sig en Reform af Valgsystemet. Indtil Reformen var gennemført, sad der da en ren Højreregering, som derefter gik af. Det lykkedes ikke senere at danne en parlamentarisk Regering, hvorfor Rigsforstanderen udnævnte en Embedsmandsregering, Thors, som har siddet indtil for faa Uger siden. Denne Regering har haft ret lidt at sige, fordi Altinget har forstaaet at overvaage sine Interesser med megen Nidkærhed.

Kommunisterne er gaaet uhørt frem og har under hele denne Periode gjort en stor og positiv Indsats. Deres Enhedsbestræbelser har foreløbig ført til, at hele Venstrefløjen indenfor det socialdemokratiske Parti sammen med det kommunistiske Parti har dannet det forenede Arbejderparti. Ved Valget i 1942 erobrede dette Parti 10 Mandater, mens Socialdemokraterne maatte nøjes med 7. Tidligere havde Kommunisterne 3 mod Socialdemokraternes 8. Den almindelige Forøgelse af Mandaterne maa nok, foruden Tilgangen ved Stemmeafgivningen, tilskrives Ændringerne i Valgsystemet.

Ved denne Sejr har det forenede Arbejderparti opnaaet Majoritet indenfor Arbejdernes Landsorganisation, som tæller 20.000 Medlemmer ud af Islands 125.000 Indbyggere.

Fagforeningerne er gennem Kommunisternes stærke Medvirken blevet meget kraftigere end hidtil og man har kunnet gennemtvinge **fuld Dækning for Dyrtiden** til Arbejderne samtidig med, at man har opnaaet en betydelig Forhøjelse af Grundlønnen. Endvidere har man faaet gennemført 8 Timers Arbejdsdag mod tidligere 10 Timers. En anden betydningsfuld Gevinst er, at man har gennemtvunget en Ferielovgivning.

Dette maa betegnes som en meget lykkelig Udvikling. For nogle Aar siden var Fagforeningerne og det socialdemokratiske Parti ikke organisatorisk adskilt; Parti- og Fagforeningskongressen var fælles, og Kommunisterne kunde ikke lade sig repræsentere paa Kongressen. Denne Splittelse af Arbejderbevægelsen førte til et saa fantastisk Forhold, som at Højre i 1940 kunde opnaa Flertal i Arbejdsmandsforbundet i Reykjavik, som er Landets største Fagforening.

Den fremtidige Udvikling: Indenfor Bondepartiet findes to Retninger, og Venstrefløjen, som er den stærkeste, viser udpræget Vilje til Samarbejde med Arbejderpartierne. Det er dog næppe sandsynligt, at Arbejderpartierne bliver saa stærke, at de indenfor den nærmeste Tid kan opnaa Majoritet, men man maa forudse, at Kommunisterne kommer til at spille en fremtrædende Rolle i den kommende Regering. Højrepartiet er Landets største Parti og har 20 Rigsdagsmænd ud af 52. Vælgerne rekrutteres fra selve Overklassen og fra en bred Middelklasse. Det er Fiskere med egne Baade, Handlende og andre smaa Næringsdrivende samt en Del Bønder og en ret stor Del af Arbejderne.

Landets økonomiske Stilling. Da Indekstallet nu er 268 mod 100 i 1939, maa der siges at herske en vis Inflation. Aarsagen hertil er i første Række Eksportoverskuddet og Okkupationstroppernes Betalinger. Særlig Prisen paa Landbrugsprodukter er steget. Arbejderne har dog som nævnt faaet fuld Dækning.

Eksporten. 90 pCt. af al Eksport udgøres af Fisk, Resten af Landbrugsprodukter. Saa godt som alle disse Produkter gaar til England og betales med amerikanske Penge. Sildene gaar dog næsten uden Undtagelse til Sildeolie-Industrien. De tidligere Markeder i Sverige, Polen og Sovjetunionen er jo for Tiden afspærrede. Gennem de store amerikanske Indkøb er der opstaaet et Tilgodehavende paa 500 Millioner islandske Kroner i U. S. A., hvilket naturligvis er et stort Aktiv, den Dag Amerikanerne og Englænderne standser deres Anlæg, og Eksporten gaar ned.

Det fortjener ogsaa at nævnes, at Fiskerflaaden er decimeret meget stærkt, og at man ikke har haft Mulighed for at forny Flaaden. Der skal dog være afgivet store Bestillinger til svenske Kystværfter.

Samarbejdet med Okkupationstropperne. Island okkuperedes af England i Juli 1940 under Protest fra Regering og Alting. — I Juli 1941 forlod Englænderne Landet og erstattedes af amerikanske Tropper efter Overenskomst mellem den islandske og den amerikanske Regering. Islændingene fik forskellige Garantier, bl. a. faar de alle Okkupationsomkostningerne betalt, og der er aftalt fordelagtige Handelsvilkaar efter Krigen.

Om Alders- og Invaliderente

Vi fortsætter nedenstaaende vor Artikelserie, hvori vi gennemgaar og uddyber Spørgsmaalet „Hvad Kommunisterne vil" paa Baggrund af Pjecen „Vi kæmper for et sandt Demokrati"

Forhøjelserne af Løn og Pensioner har Gang paa Gang afsløret Uretfærdigheden i Folkeforsikringslovens Fradragsbestemmelser, og saavel Embedsmænd som Politikere har maattet indrømme, at der er noget galt, og at en Ændring er paakrævet.

Det er imidlertid ikke alene Fradragsreglerne, det er galt med, men Hjælpens Omfang i det Hele taget. Den karrige Maade, hvorpaa man har imødekommet Alders- og Invaliderentenydernes Krav om Hjælp viser det med Tydelighed. Princippet synes at være, at der gives de trængende en Fedteskilling, som forudsætter anden Indtægt, hvad Flertallet af Rentenyderne ikke har, hvorfor alle hutler sig igennem med en tilfældig og utilstrækkelig Hjælp fra Familie og Venner.

Denne Fremgangsmaade er aldeles uværdig — og den er ganske unødvendig. Tyskerne stjæler for Tiden daglig 10 Mill. Kroner ud af vort Land. Har vi Raad til det, saa har vi ogsaa Raad til at give Syge, Svagelige og Gamle en ordentlig Rente, som de kan leve af. Der maa, som vi har fastslaaet i Pjecen „Vi kæmper for et sandt Demokrati" arbejdes hen til, at ingen faar Forringelse i Indkomsten i Tilfælde af Sygdom eller ved Tab af Arbejdsevne paa Grund af Svaghed eller Alder.

Som et første Skridt i denne Retning maa der ske en Forhøjelse af Taksterne. I første Omgang maa man gennemføre de Gamles eget Forslag om 25 pCt. Forhøjelse. Samtidig hermed maa der ske en Ændring af Satserne.

For det første maa de forskellige Alderstrin slettes. Det er ganske urimeligt, at det Menneske, der paa Grund af Svagelighed eller Forholdene iøvrigt er nødt til at overgaa til Aldersrente fra Tresaarsalderen, skal have mindre end den, der er saa gunstigt stillet at kunne vente til Halvfjerdsaarsalderen.

For det andet maa der ydes samme Rente til Kvinder som til Mænd.

For det tredie maa Klassificeringen i Landkommuner, Købstæder og Hovedstaden afskaffes og Rentenydelsen være ens over hele Landet. Der bliver altsaa kun to Satser, for Ægtepar og for Enlige.

De forskellige Tillæg for Invaliditet, Hjælpeløshed og Blindhed skal forhøjes, saa de dækker Rentenyderens Særudgifter. Børnetillæggene maa forhøjes og skal ikke være begrænset til de 4 første Børn.

Fradragsbestemmelserne maa ændres. Bedst vilde det være, om de helt ophævedes og at man gennem Skatterne inddrog, hvad der eventuelt medfører en uforholdsmæssig stor Indtægt.

Forhøjelserne maa ikke medføre nye Kontingentbyrder. Disse har forlængst overskredet Grænsen for det overkommelige. Det arbejdende Folk maa yde paa alle Maader, derfor er det rimeligt, at Samfundet træder til, naar Helbredet svigter eller Alderen gør sig gældende.

Indtil nu har Myndighederne siddet Invaliderne og de Gamles Krav overhørig, men de skal imødekommes. Om ikke før, saa efter Krigen.

Frøslev-Fanger som Gidsler i tyske Militærtog

Som Følge af den megen og vellykkede Sabotage i Jylland har General Pancke som bekendt dekreteret, at danske Sabotører skal medfølge samtlige tyske Transporter gennem Jylland. Dette gennemføres nu regelmæssigt. Udtrykket „Sabotører" fortolker Tyskerne aabenbart som Fanger i Almindelighed, og Nazisterne synes at hente deres levende Skjold blandt Fangerne i Frøslev-Lejren. Der medfølger nu fast ti Gidsler med hvert tysk Transporttog i Danmark. De lægges ind i halmdækkede Vogne forrest i Toget, sammenlænkede to og to med tynde Lænker om Fødderne. Det er forud betydet dem, at dersom de skulde overleve et eventuelt Attentat, vil de blive skudt paa

Stedet. Deres Kost bestaar af et Sigtebrød, som de selv maa holde Hus med. Af Sengetøj har de eet Tæppe. Befolkningen søger overalt paa forskellig Maade at vise dem Sympati og yde dem Hjælp, men normalt forhindrer tyske Soldater enhver Kontakt. Gidslerne udskiftes hver Gang, Toget naar tilbage til Padborg. — Fornylig bemærkede man blandt Gidslerne Stadsingeniør Rambøll, Aarhus, og Forvalter Schjødt fra Aarhus Kommunes Materialgaard, hvilket viser, at Tyskerne udvælger Gidslerne blandt Frøslev-Lejrens Fanger. Onsdag den 11., da et Transporttog passerede Aalborg Kommunehospital, lykkedes det et af Gidslerne at springe af Toget og undslippe. Han var ved godt Mod — og hvis Tyskerne tror, at Gidseltransporter vil standse Sabotagen, tager de fejl!

Voldtægt, Mordbrand, Ran og Plyndring ... det er Nazisternes „nye Orden"

Den sidste Maaneds Tid — efter Volds-kuppet mod Politiet — har den særlige nazistiske „Kultur" udfoldet sig i al sin Hæslighed. Hidtil har Nazityskerne dog som Regel forsøgt at kamouflere de værste af deres Forbrydelser, men i Dag synes de at gøre sig en ekstra Fornøjelse ved at lade deres Brutalitet og Dyriskhed fremtræde i aabent Dagslys. Ved Bombesprængningen af Bomhoffs Villa paa Frederiksberg og Strøm-Teisens Villa i Gentofte, hvorved der begge Steder indebrændte et Menneske, lagde Tyskerne ikke Skjul paa, at det var „Gengældelsesforanstaltninger". Det samme gælder Attentatet mod Svendborg Amts Avis og mod Eksprestoget, som i alt Fald de jydske Blade har maattet behandle meget frit. Man har konstateret, at en af Togets Passagerer er dræbt før Ulykken — skudt ned i Waggonens Gang. Attentatet mod Svendborg Avis foretoges af Mænd, som kom kørende i en lille Opel-Kadett.

I København synes Tyskerne at forberede særlig effektive „Gengældelsesforanstaltninger", idet det hævdes, at de har opstillet 21 cm's Haubitsere paa Middelgrunden, Trekroner og Flakfortet. Alle Mundinger peger mod København!

I Mellemtiden søger de danske og tyske Nazister at faa mest muligt ud af den korte Tid, de har tilbage at husere i. De københavnske Hospitaler modtager gennemsnitlig 30—40 Kvinder pr. Døgn, som er blevet saa medtaget af tysk Voldtægt, at de maa under Lægebehandling. Den almindelige Opfattelse er, at de tyske Soldater har faaet Meddelelse om. at de uden Strafansvar kan tage de Kvinder, de ønsker.

Samtidig florerer hold-up og Tyverier. Tyske Soldater eller Danskere i tyske Uniformer standser med Pistol i Haand fredelige Fodgængere og fratager dem Tegnebog, Klæder eller begge Dele. Lørdag den 14. Oktober er en Mand fra Hellerup saaledes blevet frarøvet alt sit Tøj af to tyske Soldater. Han vendte hjem paa Strømpesokker og i bar Skjorte.

Disse nazistiske Plyndringer begrænses naturligvis ikke til København — de forekommer overalt, hvor „Herrefolket" færdes i disse Dage, men det danske Folk har bevaret Roen og Fatningen selv overfor disse Provokationer og Skændigheder. Det ved, at der kommer en Dag — og den er ikke langt borte — da der vil blive Lejlighed til at gøre Regnskabet op. Og da skal intet blive glemt!

EFTER ORDRE FRA LONDON

hedder en Nazitryksag, som i disse Dage er spredt over hele Landet. Den har til Hensigt at skræmme det danske Folk fra at yde Modstand ved at vise, hvor galt det gik Warszawa. Den glemmer blot at meddele, at Opstanden i Warszawa var iscenesat af en lille Klike politiske Forbrydere i London, uden at de paa Forhaand havde underrettet hverken den engelske eller den sovjetiske Regering eller Overkommando om deres Planer. Saaledes vil det ikke gaa i Danmark. Den Dag, der herhjemme bliver givet Signal til aaben Kamp, da sker det i Overensstemmelse med den Allierede Overkommando gennem Danmarks Frihedsraad

LAND OG FOLK

UDSENDT AF DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI

NUMMER 54

1. NOVEMBER 1944

Indhold:

7. November . . . . . Side 1
Kort fortalt . . . . . Side 8 og Side 1
Fra Modstandsfrontens forreste Linjer Side 2
Kong Adolfs vilde Jagt . . . . . Side 3
Folkets Vilje skal være Landets Lov . Side 4
Norges Befrielse er begyndt . . . . . Side 6
Folkestorm og Cykletyveri . . . . . Side 6
Der renses ud i Finland . . . . . Side 7
Arrestationer og Mordbrande . . . . Side 8
Den gaar ikke, Thune Jacobsen! . . Side 8

7. November

Den 7. November er det Sovjetunionens 27. Aarsdag. Endnu en Gang maa Sovjetfolket fejre denne Dag under Krigens haarde Betingelser, men der er sket store Forandringer siden Novemberfestlighederne i Fjor.

I det forløbne Aar har Nazisterne lidt det ene store Nederlag efter det andet. Under sejge og forbitrede Kampe er de blevet fordrevet fra hele Sovjetunionens Territorium med Undtagelse af et lille lettisk Omraade, og den Røde Hær trænger i Dag sejrrigt frem mod selve Nazismens Centrum, Berlin. Sovjethærenes Sejre og Trykket fra de respektive Landes Folk har allerede tvunget Hitlerlakajerne væk fra Statsmagten i Finland, Rumænien og Bulgarien, og disse Lande kæmper ikke længere paa Hitlers Side. Ogsaa Ungarn har faktisk opgivet Makkerskabet med Hitler, og det er kun takket være tysk Militær og Politi at det endnu lykkes at opretholde Skinnet af en hitlerlydig ungarsk Regering. I de nævnte Lande deltager ligesom i Jugoslavien, Polen og Slovakiet nationale Kampenheder i den Røde Hærs Bekæmpelse af Nazismen og i dens March mod Berlin. Lemberg, Vitebsk, Brest-Litofsk, Bukarest, Sofia, Riga og Belgrad er Milepæle paa Vejen, snart vil Budapest, Wien, Warszawa m. fl. føje sig dertil.

Denne gigantiske Indsats er blevet aktivt understøttet af Folkene i de besatte Lande, af de Allieredes militære Indsats i Italien, Frankrig, Belgien, Holland, Grækenland og Tyskland samt ved materielle Leverancer til Sovjetunionen fra USA og England, men ogsaa i dette Aar har Sovjetunionen været førende i Krigen. Den har blodtappet de tyske Hære paa Ishavsfronten, ved

KORT FORTALT

I Oktober-November vil Danmark ikke faa Petroleum. I September kom kun 156,000 Tons Kul, mens der var lovet 230,000 Tons. Kokskvantiteterne var ogsaa betydeligt mindre end de sædvanlige. Samtidig hermed har Tyskerne transporteret Politiets Reservelager af Benzin, som var paa 1 Million Liter, til Tyskland.

Den indskrænkede Trafik over Storebælt skyldes, at Tyskerne har beslaglagt Færgerne „Christian IX", „Orehoved", „Helmdal" og „Freja". Færgerne afgik Fredag den 27. med tysk Besætning til Norge, hvor de formentlig skal anvendes til Evakuering af tyske Tropper.

I Jylland kræver Værnemagten, at Sogneraadsformændene skal lade grave Dækningsgrave langs alle Landeveje. Fra danske Myndigheders Side er der protesteret herimod — dog uden synderligt Resultat.

Ringsted kan atter begynde at aande op. Den 10. Oktober forlod Schalburg-Korpset Byens Tinghus, hvorefter det allernaadigst paany blev overladt Borgmesteren at varetage Ordenstjenesten i Byen.

Den 23. Oktober indfandt det tyske Politi sig paa Vanløse Skole og den 27. Oktober i De Gamles By i København. Begge Steder beslaglagde de 30 Senge og Madrasser. Paa Vanløse Skole bortførte man endvidere Skolebetjent Dinesen, som der ikke senere er set noget til. Tyskerne erklærer, at der var Tale om Etablering af Lazaretter for saarede ved ulegalt Arbejde, herunder saarede Saboteører.

Leningrad, i Estland, Letland og Litauen, i Hviderusland, Ukraine, Krim, Moldau, Polen, Rumænien, Bulgarien, Jugoslavien, Ungarn og Østpreussen og herved muliggjort, at de for Friheden kæmpende Folk nu har Sejren indenfor Synsvidde.

Sovjetsamfundet har under Krigen leveret nye Beviser for sin Styrke. Industri, Landbrug og Trafik, som var haardt ramt af Krigen, har foruden at forsyne Hæren med de nødvendige Leverancer, herunder mange nye og forbedrede Vaaben, foretaget et omfattende Genopbygningsarbejde i de befriede Omraader. Forfatningen er ændret, saaledes at Nationerne faar større Selvstændighed. Ændringer i den sociale Lovgivning har yderligere sikret Kaarene for den opvoksende Slægt.

Ogsaa Sovjetunionens Stilling til og Behandling af Folkene i de befriede Omraader og Lande vidner om dens indsigtsfulde Politik og viser, at den ikke alene under Krigen, men ogsaa fremtidig vil være det Fyrtaarn, der viser Vej mellem Skærene og holder Troen paa og Visheden om Fremskridtets Sejr stærk og uovervindelig.

Sovjetunionens Ord og Anvisninger vil ved Forhandlingerne om Krigens Afslutning og Fredens Sikring have den største Vægt og Betydning. For det arbejdende Folk i alle Lande vil Sovjetunionens Erfaringer have Betydning i Kampen for at sikre Nationen, Demokratiet og Fremskridtet. Disse Erfaringer viser, at naar Arbejderklassen bliver sig sine Muligheder og sin historiske Rolle bevidst, er den ogsaa i Stand til at samle Folket om sig mod Udbytning og Reaktion, for Frihed og Fremgang. Under Bolsjevikernes Ledelse førte Arbejderne i Sovjetunionen en bred Politik, som var i Stand til at samle alle arbejdende Befolkningsgrupper og sikre, at Folkets virkelige Ønsker og Vilje blev Landets Lov.

Det forløbne Aars storslaaede Resultater vil ikke gaa Sovjetfolket til Hovedet. Det ved, at det først kan aande frit, naar Hitlerismen er knust. Derfor slutter det op om Stalin, der saa genialt har ledet Kampen mod den nazistiske Militærmaskine, og følger hans Anvisninger om forstærket Indsats for at den Røde Hær sammen med de øvrige antinazistiske Hære snarest kan holde sit Indtog i Berlin.

Idet vi hilser det sejrrige Sovjetfolk og dets store Fører, Stalin, paa den 27. November dag, forbereder ogsaa vi os paa at yde den Indsats, som kræves af os, for at vort Land atter kan blive frit, og Demokrati, Fremskridt og Fred kan trives.

Fra Modstandsfrontens forreste Linjer...

Da General Pancke den 19. Sept. gav Ordre til Gennemførelse af det fejge Bagholdsangreb mod det danske Politi, motiverede han det i første Række med, at Politiet ikke havde formaaet at opretholde den for den tyske Krigsførelse nødvendige »Ro og Orden« i Landet. Enhver, som ikke er besmittet med den særlige nazityske Mentalitet, kunde imidlertid sige sig selv, at hvad det danske Politi ikke havde formaaet, vilde det tyske Terrorkorps langt mindre kunne overkomme. Endnu er det ikke i Historien set, at et helt Folks Frihedsbevægelse lod sig kue og slaa ned med Vold og Terror; Danmark danner ikke nogen Undtagelse. Modstandsbevægelsen er snarere tiltaget end aftaget trods de skærpede Betingelser efter 19. Sept., og saaledes vil Udviklingen fortsætte, indtil den sidste Nazist er udryddet.

Nedenstaaende Oversigt kan af Pladshensyn kun blive et stærkt begrænset Referat af de talrige Kamphandlinger, den danske Frihedsfronts Soldater har gennemført mod Tyskerne:

Den 2. Okt. blev 4 Lokomotiver, der netop skulde afleveres til Tyskerne, ødelagt ved Bombeangreb. 3. Okt. ødelagdes 13 Artilleritraktorer paa Aarhus Godsbanegaard. 10. Okt. sænkedes en fjendtlig Damper i Aarhus Havn. Samme Dag ødelagdes følgende fjendtligt Materiel i Aarhus: en Gravko, en Montagekran, en paa Jernbane indladet Motorbaad samt et Flaktaarn. 13. Okt. skete to Eksplosioner paa Aarhus

Kong Adolfs vilde Jagt

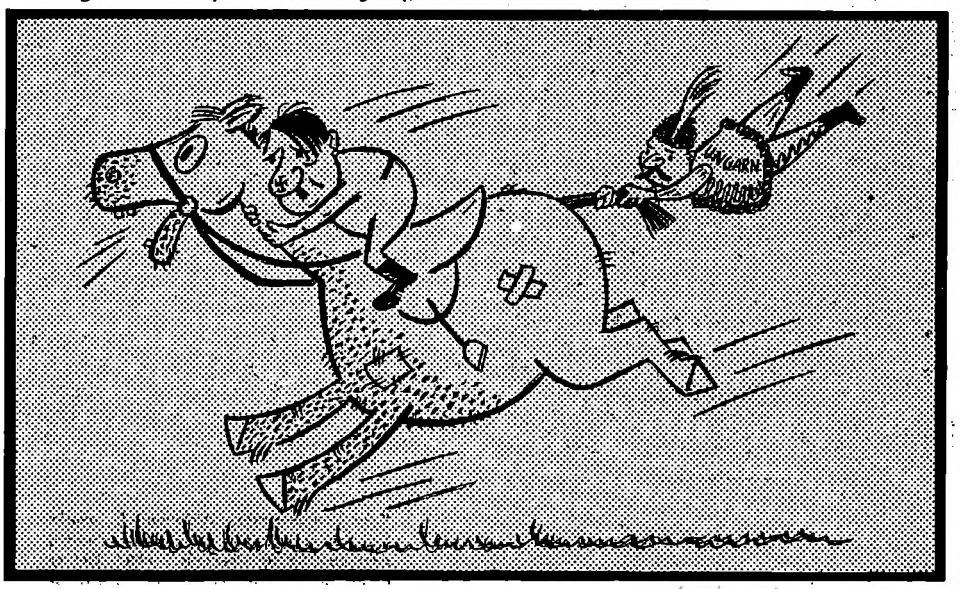

Snart rider den Herre alene ...

Maskinfabrik. Samme Dag sprængtes 3 tyske Biler paa Aarhus Havn. 17. Okt. foretoges en Aktion mod Fords Fabrikker i Kbhvn. Den varede ca. halvanden Time. 2 færdigbyggede Hurtigbaade blev ødelagt sammen med en tysk Lastvogn. Da Frihedskæmperne forlod Fabrikken, medtog de 2 tyske Biler, 600 Liter Benzin og andre rare Ting. Virksomhedens Hovedkasserer, der er Nazist, blev frataget sit Schalburg-Ausweis, som var underskrevet af selve Bandeføreren Martinsen. Paa Københavns Godsbanegaard trængte Frihedskæmpere ind i den store Lokomotivremise og kørte 15 Lokomotiver ud i Rangergraven, hvorved flere blev ødelagt og Sporene til Remisen blokeret, saaledes at Toggangen i de følgende Døgn beredtes store Vanskeligheder. Samme Dag eksploderede en Bombe paa Damperen »Absalon« i Odense Havn. Skibet var faa Dage forinden ankommet med Cement til Beldringe Flyveplads. 18. Okt. ødelagdes Bendixen & Lindhardts store Montagehal. En Del Motorcykler og Lastbiler brændte. Fra Kastrup Lufthavns Benzindepot har Frihedskæmpere i Dagene omkring den 25. Okt. gennem en Stikledning tappet 80 000 Liter Benzin. Det er dog desværre kun en Brøkdel af det Kvantum, Tyskerne stjal fra Politiet. 20. Okt. ødelagdes Kaas Autoværksted. 19. Okt. gik det ud over Renseriet »Roxy« i Hadsund, hvor bl. a. 100 tyske Uniformer indebrændte. 22. Okt. ødelagdes 2 Rutebiler i Viborg og samme Nat bombedes Svdjydsk Rafinoil i Vejle. Endvidere ødelagdes denne Dag 2 af Værnemagtens Barakker i Aarhus Lystbaadehavn. 23. Okt. eksploderede 2 Bomber i Odense Havn, hvorved Kajen, der anvendes ved de tyske Cementtransporter til Flyvepladsen, ødelagdes. 23. Okt. brændte Garagerne til Fragtbilstationen i Nørre Sundby, hvor 3 Biler og en Paahængsvogn ødelagdes. Samme Nat nedbrændte Garagerne og Kontorbygningen tilhørende Entreprenør A. C. L. Nielsen i

Nørre Sundby. Samme Dag ødelagdes ved en vældig Eksplosion et Kedelanlæg i Aalborg Værft. Det var netop færdig til at transporteres til Aarhus, hvor der for kort Tid siden blev sprængt en tysk Kraftstation. 25. Okt. trængte et Antal Sabotører ind paa Nakskov Skibsværft efter at have skaaret samtlige Telefonledninger til Værftet over. Nogle af Sabotørerne gik om Bord i en stor tysk Damper, der er nybygget paa Værftet og stod foran Aflevering. De anbragte en Bombe ved Hovedmaskineriet, og kort efter indtraf en Eksplosion, der ødelagde Skibet saa meget, at dets Færdigbygning vil være udskudt adskillige Maaneder.

Sideløbende med disse Angreb paa tyske Krigsindustrier og Værnemagerforetagender har den sidste Maaned været præget af et uhørt stort Antal Jernbanesabotager. Den 7. Okt. afsporedes saaledes et fjendtligt Troppetog i Jylland. 20 Vogne kørte sammen i een stor Bunke, og der foraarsagedes 4 Dages Forsinkelser paa den paagældende Banelinie. 21. Okt. skete 4 Eksplosioner under et tysk Transporttog, der holdt paa Aarhus Godsbanegaard. 4—5 Vogne lastet med Biler, blev ødelagt. 22. Okt. eksploderede 3 Bomber paa Varde Banegaard, hvorved Sporene mod Nord og mod Grindsted samt et Sporskifte til Nørre Nebel ødelagdes. Samme Nat sprængtes Jernbanens Vandbeholder paa Ribe Station. Endvidere er de jydske Jernbanelinjer saa at sige hver Nat hjemsøgt af Bombeeksplosioner, som foraarsager større eller mindre materiel Skade, men som lægger de tyske Troppetransporter overordentlig store Hindringer i Vejen.

Den danske Modstandsbevægelse har trods Mord, Terror og Vold forstaaet at holde Fanen højt, og den vil fortsætte Kampen med samme ubønhørlige Energi, til Danmark atter er frit.

Folkets Vilje skal være Landets Lov

Demokratiet maa sikres og grundigt forankres

Krigen nærmer sig sin Afslutning. Danmarks Befrielse er ikke noget fjernt Fatamorgana, men en nær forestaaende Realitet. Det er derfor naturligt, at det danske Folk i Modstandskampens Pauser vender Tankerne mod Tiden, der skal komme, og spørger: Hvad vil der ske, naar Tyskerne er ude af Landet? Alle er klar over, at en Tilbagevenden til Forhold, som de var før Krigen, er udelukket. I nedenstaaende Artikel, som er skrevet til en Enquete i Bladet „De frie Danske" om „Den frie Fremtid", opridser vort Partis fungerende Formand, Folketingsmand Alfred Jensen i store Træk Kommunisternes Synspunkter:

Efterkrigstiden stiller vort Land overfor store Opgaver. Krigen og Besættelsen har vist, at Landets hidtidige Politik ikke svarede til Folkets Interesser og Ønsker, og at folkefjendtlige Kræfter indenfor Administrationen og det offentlige Liv i Nationens mest alvorlige Situation, og for at fremme egne Interesser, begik det rene Landsforræderi. De forløbne Aar har tillige vist, at da det saa allerværst ud, var det Folkets Vilje til national Selvhævdelse og Folkets Kampkraft, der paa afgørende Maade sikrede Nationens Renomé og forskaffede os en hæderlig Plads i de frihedselskende Nationers Rækker.

Under Hensyn til disse Erfaringer maa der ske en Ændring af vor Politik og vore Forhold i det hele taget, saa Folket og Folkets Interesser virkelig bliver afgørende. For dette Formaal gælder det at genrejse Demokratiet, rense ud efter Tyskerne og afregne med Landsforræderne. Kort og godt: Gennemførelse til 100 pCt. af DANMARKS FRIHEDSRAADs Program, saaledes som det er udformet i „Naar Danmark atter er frit".

Men dette er ikke tilstrækkeligt. Demokratiet maa sikres og grundigt forankres. Alle Folkefjender og Anti-Demokrater maa ud af Administration og offentligt Liv. Vi skal ikke have nogen 5. Kolonne. Forfatningen maa tages op til Revision og ændres. Først og fremmest maa Valgretsalderen sænkes. Vi kan ikke byde de unge Frihedskæmpere, der har været med til at tilbageerobre Demokratiet og Lan-

dets Selvstændighed, politisk Retsløshed, naar vort Land atter er frit. Bestemmelserne om Tab af Valgret som Følge af Arbejdsløshed og Fattigdom maa ogsaa forsvinde.

Endvidere maa Folket sikres økonomisk. Naar der har kunnet skaffes Penge til Produktion for Krigen, maa og skal der ogsaa kunne skaffes Penge til Produktion for fredelige Formaal. Det kan kun ske ved drastiske Indgreb. Samfundet maa have Kontrol med og Herredømme over Produktionslivet. Produktionen maa dirigeres efter Samfundets Interesser, og Priser og Avancer fastsættes herefter. Monopolagtige Virksomheder skal nationaliseres. Som Eksempler kan nævnes: Forsikringsvæsenet, Spritfabrikkerne, Sukkerfabrikkerne og Bankvæsenet.

Der maa sikres Landbruget taalelige Prioritets- og Produktionsforhold. Priserne skal ikke fastsættes efter Storlandbrugets, men efter det arbejdende Landbrugs Interesser. Eventuelt bør der gennemføres en Puljeordning, saa Husmændene faar en ekstra Stykpris. Der maa sikres Jord til Husmandsbrug, og fornøden Lovhjemmel til Ekspropriation gennemføres.

Udenrigshandelen bør af Hensyn til Helheden foregaa gennem Statscentraler og med Lande, der kan aftage vore Eksportvarer. Blandt Importvarer bør Raastoffer og Halvfabrikata komme i første Række. Hvor Køb af Færdigvarer er nødvendigt, maa Folkets Livsfornødenheder foretrækkes for Luksusvarer til Velhaverne.

Beskatningen maa omlægges. De stærkeste Skuldre skal bære de største Byrder. Indirekte Skatter paa elementære Livsfornødenheder maa afskaffes til Fordel for direkte Skat paa Velhavere og indirekte Skatter paa Luksusvarer. Konfiskation af Krigsgevinster er som bekendt optaget blandt Frihedsraadets Programpunkter. Rederiernes Gevinster i England og Amerika, der i Dag opgøres til ca. 500 Millioner Kr., hører selvsagt her ind under.

Gennemførelsen af alle disse Foranstaltninger maa ledsages af en Udenrigspolitik, der sikrer Folkets politiske og økonomiske Rettigheder mod ydre Fjender og samtidig er med til at opbygge et internationalt Værn mod Fredsforstyrrere. Landets Repræsentanter maa ikke som forhen henfalde til Passivitet, men skal stedse paa det kraftigste understøtte alle progressive Kræfter. Et nordisk Samarbejde kan kun realiseres, for saa vidt det ikke er vendt imod Sovjetunionen. Begivenhederne før og under Krigen har vist, at Sovjetunionen ikke har nogen Interesser, der afviger fra de nordiske Folks Interesser. Derfor skal vi have den mest intime Forbindelse og det bedst tænkelige Samarbejde med Sovjetunionen.

Men det er ikke tilstrækkeligt at føre en rigtig Udenrigspolitik. Vort Forsvar maa ogsaa bringes i Orden. Den ny Militærordning maa bygges paa Folkets Deltagelse. Soldaterne maa have demokratiske Rettigheder under Tjenesten. Der maa aabnes Adgang til, at egnede Personer uden Eksamen kan avancere til de højeste Poster indenfor Officerskorpset. Udrustningen maa moderniseres. Hele Folket maa drages ind i Landets Forsvar.

Dette er i store Træk den Politik, vi Kommunister gaar ind for. Den indeholder ikke noget principielt nyt. Den svarer til vor Indsats under Krigen og Besættelsen. Den er et Led i hele vor Politik for at naa frem til Socialismen. Vi arbejder paa at samle Folket om denne Politik, og vi henvender os til alle fremadstræbende Kræfter her i Landet og maner til Samling om dette Program. I første Række henvender vi os til Arbejderklassen, thi den er ikke alene Demokratiets, men ogsaa Nationens Rygrad, og Frihedskampen har bekræftet, at Arbejderklassen baade kan samle og føre Folket i Kampen for Fremskridtet.

For os er der ingen Tvivl om, at Folkets afgørende Flertal gaar ind for en saadan Politik. Det har Folkestrejkerne bevist. Derfor maa den kommende Regering ogsaa skabes paa Frihedsbevægelsens politiske Grundlag. Det vil vetyde et Ministerium, der aktivt gaar ind for at løse Efterkrigstidens Problemer i Folkets Interesser.

Hvis Mindretallet bøjer sig for Flertallet, vil Udviklingen forløbe roligt. Men hverken Trusler eller Vanskeligheder skal afholde os fra at gennemføre den Politik, Flertallet ønsker, og skulde reaktionære og folkefjendtlige Elementer, som ved Nazismen, forsøge med Magt at hindre Folkets Vilje i at blive Landets Lov, da vil de finde Folket rede til Kamp.

Norges Befrielse er begyndt...

Den norske Konge og Regering hilser den Røde Hær velkommen

Den 25. Okt. meddelte Marskal Stalin i en Dagsbefaling, at den første norske By, Kirkenes, var befriet, og at Sovjettropper nu i stort Tal rykkede frem over norsk Territorium.

I den Anledning har den norske Regering sendt Sovjetregeringen følgende Telegram: „I Anledning af, at Befrielsen af Norge er begyndt, sender den norske Regering sine varmeste Hilsener til den sovjetrussiske Regering og Sovjetfolket. Nordmændene har med Begejstring fulgt Sovjettroppernes heltemodige og sejrrige Kamp under Marskal Stalins Ledelse. Under Krigen har Nordmændene faaet talrige Beviser for Sovjetregeringens Sympati og Venskab for Norge. — Befolkningen i de nordligste Dele af Norge hilser vore russiske Allierede som Befriere."

I et Radiobudskab til det norske Folk udtalte Kong Haakon bl. a.: „Min Regering traf for nogen Tid siden Aftale med den sovjetrussiske Regering om militært Samarbejde for det Tilfælde, at sovjetrussiske Stridskræfter kom til at operere paa norsk Territorium. Denne Situation foreligger nu. Sovjetrussiske Stridskræfter er kommet til Norge for at kæmpe mod den fælles Fjende. Det er mig en særlig Glæde at kunne meddele, at norske Stridskræfter skal deltage i Operationerne i Norge sammen med de sovjetrussiske Tropper. Vor Aftale med Sovjetunionen fastslaar, at saa snart Forholdene tillader det, vil norsk Forvaltning og Retsvæsen blive genoprettet i fuldt Omfang... Vi har med Beundring og Begejstring fulgt Sovjetunionens Kamp mod vor fælles Fjende. Vi hilser de sovjetrussiske Tropper velkommen som vore Vaabenbrødre."

Statsminister Nygaardsvold erklærede i en Tale, at Fødevarer, Klæder og Brændsel var undervejs til det norske Folk. Han lovede, at Forrædere omgaaende vilde blive fængslet og dømt ved norske Domstole, og han opfordrede sluttelig hele det norske Folk til at yde Sovjettropperne enhver tænkelig Støtte.

At det norske Folk er parat til at følge Statsministerens Opfordring viser følgende lille Tildragelse, som er blevet refereret i Moskva Radio: Under Angrebet paa Kirkenes skulde et sovjetrussisk Infanteriregiment sætte over en Fjord. Det havde kun Amfibiebaade til sin Raadighed, men pludselig dukkede to Motorbaade ud af Taagen, ført af norske Skippere. Ved Tegn inviterede de Rødarmisterne ombord. Ingen af Parterne forstod hinandens Sprog, men Forstaaelsen var straks oprettet, og trods heftig tysk Beskydning fra Bjergene fragtede Motorbaadene hele Natten og det meste af den næste Dag Regimentet over Fjorden. Da Rødarmisterne spurgte, hvad de kunde gøre til Gengæld, svarede Skipperne med store Smil og letforstaaelige Tegn, at de ønskede Petroleum — for at kunne fortsætte Transporterne, dersom det skulde være nødvendigt.

Ogsaa herhjemme vil Befrielseshæren, den Dag, den sætter sin Fod paa dansk Grund, finde hele Folket parat til at deltage i Kampen.

Folkestorm og Cykletyveri

Hitlernazisterne har travlt for Øjeblikket. Der gaar ikke en Dag, hvor ikke en af Bandeførerne i Tale eller Skrift forsøger at forklare det tyske Folk, at alting i Virkeligheden er meget bedre end det ser ud til. Forleden proklamerede Himmler saaledes Oprettelsen af den tyske »Folkestorm«, og faa Dage senere bjæffede Goebbels om de nye vidunderlige Vaaben, der snart i uanede Mængder vilde strømme fra Fabrikkerne og sikre Tyskland Sejren. Samtidig med den goebbelske Profeti om Vaabenrigeligheden kom Hr. Panckes mindre fanfareklingende Bekendtgørelse om, at det af »tvingende Grunde« havde været nødvendigt for den tyske Værnemagt at stjæle alt hvad der fandtes af nye Cykler i Danmark. Dette nyeste Skridt fra Hr. Panckes Side er det første Led i

den »totale« Udplyndring af Danmark. Enhver er klar over, at dette alle Tiders største Cykletyveri ikke fandt Sted kun for at genere den danske Befolkning, men fordi den tyske Hær idag befinder sig i den alleralvorligste Situation. Det københavnske Folkevid var ikke længe om at erklære, at Tyskerne tog Cyklerne for at have noget at køre hjem paa, naar Tiden nu snart var inde. Andre vil mene, at de danske Cykler skal benyttes til at »motorisere« den tyske Folkestorm. Men hverken Cykletyverier i Danmark eller Oprettelse af Folkestorm i Tyskland, hverken »totale« eller »supertotale« Mobiliseringer, hverken Goebbels Snakken eller Hitlers Tavshed vil kunne forhindre Nazismens uundgaaelige Nederlag.

Det var i gamle Dage Skik, at døde Hærførere fik deres Heste og deres Slaver med i Graven. Jo større Hærfører, des flere Slaver. Hitler har sat sig for at lade sig begrave med et hidtil ukendt Antal Slaver. Han vil tvinge 70 Millioner Tyskere til at gaa med sig i Graven. Det er ingen Folkestorm, men en Folkedød, han organiserer. Og hans Haandlangeres Cykletyverier i Danmark vidner ikke om Magt men om Afmagt. Og de vil blive husket paa Afregningens Dag.

Der renses ud i Finland...

Det finske Folk idag kan sammenlignes med en Patient, der har været underkastet en langvarig Bedøvelse og nu langsomt er ved at vaagne op. Det begynder at røre paa sig og skabe sig et Billede af alt det, der er sket i de sidste Aar. Helt let er dette dog ikke, thi endnu udkommer der ikke et eneste oppositionelt eller socialistisk Blad i Finland. Pressen er endnu helt og holdent i de gamle Krigspartiers Hænder. De reaktionære Kræfter er stadig stærke, og en vis Tendens til at sabotere Vaabenstilstandsbestemmelserne har kunnet spores. Saaledes har det voldt Hr. Mannerheim og hans Medhjælpere næsten uhørte Vanskeligheder at bringe de Formaliteter i Orden, som skulde sætte de politiske Fanger paa fri Fod, skønt Vaabenstilstandsbetingelserne udtrykkelig forlangte øjeblikkelig Frigivelse. Lidt efter lidt synes det dog, som om det gaar op for de øjeblikkelige Magthavere, at en ny Tid er undervejs til Finland, og at det kun er et Spørgsmaal om Tid, før de bliver nødt til at indordne sig under den nye Tids Vilkaar.

Det holdt haardt at faa paabegyndt Arrestationen af Krigsforbrydere, men nu er den i fuld Gang. Den finske Arbejderklasses Bøddel, Politichefen Antoni, som var flygtet til Sverige, har maattet vende tilbage og er blevet arresteret sammen med et stort Antal nazivenlige Officerer, Generaler, Politikere og Tjenestemænd. Lappopartiet — Fascismens solide Støtte i Finland — og dets Blad er forsvundet fra det offentlige Liv. De seks socialdemokratiske Rigsdagsmænd, som i 1941 protesterede mod Finlands Overfald paa Sovjetunionen og af den Grund blev idømt langvarige Tugthusstraffe er blevet løsladt og vil nu genindtræde i Rigsdagen. Indenfor det socialdemokratiske Partis Medlemsmasser er der en vældig Opposition mod Tanner-Ilakkilas pronazistiske Gruppe, og der har været stillet Krav om Tanners Afgang fra Ledelse af Partiet. I Helsingfors Arbejderkredse er det den almindelige Opfattelse, at Seksmandsgruppen med Wiik i Spidsen vil nægte at vende tilbage til Socialdemokratiet, saa længe Tanner har noget at sige, og Udgangen paa Striden vil muligvis blive, at der dannes et helt nyt Arbejderparti.

Det kommunistiske Parti er blevet legaliseret. Der er oprettet en Forening »Finland-Sovjetunionen« med fhv. Minister Paasikivi som Formand. Foreningens Præsidium har haft Foretræde for Lederen af den sovjetiske Kontrolkommission, Generaloberst Sjdanof, og Foreningen har i Anledning af sin Stiftelse modtaget Telegram fra Stalin, hvori det bl. a. hed: »Jeg er overbevist om, at der mellem Sovjetunionen og Finland vil opstaa venskabelige Forbindelser, hvilende paa gensidig Agtelse og Samarbejde.«

Arrestationer og Mordbrande

Gestapos Razziaer fortsætter over hele Landet. En af de største Razziaer i København fandt Sted Lørdag den 14. Oktober. Paa Gl. Kongevej arresteredes bl. a. Professor dr. med. Mogens Fog, Direktør Mikkelsen, Skandia, Redaktionssekretær Børge Outze, Nationaltidende, Redaktør Kaj Holbæk, Billedbladet, Inspektør Palm Petersen, Brasilko, Skuespiller Hans Henrik Krause og flere andre. Tyskerne aabnede Ild, hvorved flere blev alvorligt saaret. Samme Aften erobrede Tyskerne cand. polit. Strøm Teisens Villa i Jægersborg Allé efter to og en halv Times Ildkamp med en Sabotør Jørgen Schmit, som forsvarede sig alene mod over 100 Tyskere. Som meddelt i Dagspressen lykkedes det Tyskerne at brænde Huset ned over Hovedet paa Jørgen Schmit. En tilsvarende „Sejr" kunde Pancke notere nogle Dage senere gennem den i Dagspressen refererede Storm paa Prokurist Nyegaards Villa paa Strandvejen. Efter halvanden Times Kamp, og efter at Nyegaard var blevet alvorligt saaret, lykkedes det Tyskerne at ødelægge Huset totalt.

Den gaar ikke, Thune Jacobsen!

Den berygtede forhenværende Justitsminister Thune Jacobsen med Familie er flygtet til Stockholm. Overfor svenske Blade erklærer han: „Jeg er absolut ingen Quisling. Jeg har af hele min Evne kæmpet for mit Land og altid haft for Øje at handle dansk". Saa let gaar det dog ikke. Der kommer en Dag, da Thune Jacobsen sammen med en Række ligesindede vil blive stillet for det danske Folks Domstol, og da vil alle de Mennesker, som Thune Jacobsen i sin Ministertid for at tækkes Tyskerne foranledigede indespærret i Vestre Fængsel og Horserød og prisgivet Tyskerne, saaledes at de nu maa henslæbe deres Tilværelse i tyske Koncentrationslejre, have et Ord med at sige om Hr. Thune Jacobsens Evne til at „kæmpe for sit Land" og at „handle dansk". Vi kan love Thune Jacobsen, at som han har raabt, saaledes faar han Svar.

KORT FORTALT

I Aarhus har Tyskerne under en Razzia Natten til den 23. Oktober arresteret 26 Personer, hvoraf Størstedelen tidligere ved dansk Ret har været idømt Straffe for illegal Virksomhed. Det synes desværre, som om det danske Politi end ikke har tilsidesat den Sikkerhedsforanstaltning i Tide at fjerne saadanne kompromitterende Akter fra Politiets Arkiver.

Fra og med Torsdag den 26. Oktober indførtes der normal Gadebelysning paa Hovedgaden i Kolding. De andre Gader vil blive lyslagt i de kommende Dage. Grunden hertil kendes ikke.

En ung Mand fra Randers, Kaj Mathiesen, skulde i Fredags føres fra Randers til Shellhuset. Under Transporten var han ledsaget af to Gestapofolk og lænket til den ene af dem. Paa Turen fra Københavns Banegaard til Shellhuset bad han om Tilladelse til at gaa ind i en Forretning for at købe en Barbermaskine. Saa snart han var kommet indenfor i Forretningen, slog han den tyske Politimand i Gulvet, smøgede Lænken af sig og forsvandt ud af Døren. Der blev skudt efter ham, men han undslap, mens to Arbejdsmænd ud for Vestre Farimagsgade 3 blev saaret i Benene.

Alle Danske vil gerne læse Land og Folk, derfor skal dette Eksemplar videresendes.

LAND OG FOLK

UDSENDT AF DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI

SÆRNUMMER

11. NOVEMBER 1944

Tale holdt af Formanden for Sovjetstatens Forsvars-Komité, Marskal Stalin, paa Moskva-sovjetlens Festmøde, hvori deltog Moskvas Parti- og sociale Organisationer, den 6. November 1944 i Anledning af den 27. Aarsdag for den store socialistiske Oktoberrevolution.

Snart plantes Sejrens Fane over Berlin!

Kammerater! I Dag fejrer Sovjetborgerne 27 Aarsdagen for den socialistiske Oktober-revolutions Sejr i vort Land. For fjerde Gang højtideligholder vort Land denne Aarsdag under de Forhold, som Fædrelandskrigen mod de fascistiske tyske Røvere betinger. Dette betyder naturligvis ikke, at Krigens fjerde Aar ikke i sine Resultater adskiller sig fra de forudgaaende 3 Krigsaar, tværtimod, der bestaar en grundlæggende Forskel.

Krigens to første Aar bragte de tyske Hæres Offensiv og Fremrykning ind i vort Land, mens den Røde Hær var tvunget til at føre defensiv Kamp. Det tredie Aar bragte en grundlæggende Vending for vor Front. Den Røde Hær udfoldede kraftige Offensivkampe, sønderslog de tyske Styrker i en Række afgørende Slag, rensede to Tredjedele af det midlertidigt besatte Sovjetland for tyske Tropper og tvang dem over i Forsvaret. I denne Periode førte den Røde Hær til Stadighed Krigen mod de tyske Hære alene og uden nævneværdig Støtte fra de Allieredes Side.

Det fjerde Krigsaar derimod bragte Sovjethærene og de allierede Hære afgørende Sejre over de tyske Hære, som nu blev tvunget til at føre Krig paa to Fronter og blev kastet tilbage til Tysklands Grænser. Som Følge deraf endte det forløbne Aar med, at de tyske Hære blev fordrevet fra Sovjetunionen, Frankrig, Belgien og Mellemitalien, og Krigshandlingerne blev forlagt til Tysklands Territorium.

1. Tyskland i Skruestikken mellem to Fronter.

Den Røde Hærs afgørende Fremgang i Aar og Fordrivelsen af Tyskerne fra Sovjetlandet var betinget af en Række knusende Slag, som vore Hære begyndte at tilføje Tyskerne allerede i Januar i Aar, og som derefter udvikledes i hele Beretningsaaret.

Det første Slag blev ført i Januar i Aar ved Leningrad og Novgorod. Den Røde Hær gennembrød Tyskernes stabile Forsvarssystem og kastede dem tilbage til Baltikum. Dette Slag medførte Befrielsen af Leningradomraadet.

Det andet Slag førtes i Februar—Marts

i Aar ved Bug, hvor den Røde Hær tilintetgørende slog de tyske Tropper og kastede dem tilbage over Dnestr. Dette Slag medførte, at Ukraine Vest for Dnepr blev befriet for de fascistiske tyske Okkupanter.

Det tredie Slag blev ført i April—Maj i Omraadet ved Krim, hvor de tyske Tropper blev kastet ud i Sortehavet. Som Følge af dette Slag blev Krim og Odessa befriet fra det tyske Aag.

Det fjerde Slag blev ført i Juni i Aar i det karelske Omraade, hvor den Røde Hær sønderslog de finske Tropper, befriede Viborg og Petrosavodsk og kastede Finnerne tilbage til Finland. Som Følge af dette Slag blev Størstedelen af den karelo-finske Sovjetrepublik befriet.

Det femte Slag blev ført i Juni—Juli i Aar i Omraadet ved Vitebsk, Bobruisk og Mogiljof, hvor den Røde Hær tilføjede Tyskerne et knusende Nederlag og kronede sit Fremstød med Indkredsningen af 30 tyske Divisioner ved Minsk. Som Følge heraf blev 1) den hviderussiske Sovjetrepublik fuldstændig befriet, 2) den Røde Hær trængte frem til Weichsel og befriede en stor Del af det med os allierede Polen, 3) den Røde Hær befriede en stor Del af den litauiske Sovjetrepublik og naaede Njemen, 4) den Røde Hær overskred Njemen og rykkede frem til Tysklands Grænse.

Det sjette Slag blev ført i Juli—August i Aar i Omraadet Vestukraine, hvor den Røde Hær slog de tyske Tropper ved Lvof og kastede dem tilbage over San og Weichsel. Som Følge af dette Slag blev 1) Vestukraine befriet, 2) vore Tropper gik over Weichsel og oprettede et stærkt Brohovede paa Weichsels anden Bred Vest for Sandomierz.

Det syvende Slag blev ført i August i Aar i Omraadet ved Kisjinef—Jassy, hvor vor Hær tilføjede de tysk-rumænske Tropper et knusende Nederlag og kronede sit Fremstød med Indkredsningen af 22 tyske Divisioner ved Kisjinef, bortset fra de rumænske Divisioner. Som Følge af dette Slag blev 1) den moldauiske Sovjetrepublik befriet, 2) Tysklands Forbundsfælle Rumænien blev gjort ukampdygtig, og det erklærede Tyskland og Ungarn Krig, 3) Tysklands Forbundsfælle Bulgarien blev gjort ukampdygtig, og det erklærede ligeledes Tyskland Krig, 4) Vejen aabnedes for vore Styrker til Ungarn, Tysklands sidste Forbundsfælle i Europa, 5) der frembød sig en Mulighed for at række det med os allierede Jugoslavien en hjælpende Haand mod de tyske Okkupanter.

Det ottende Slag blev ført i September—Oktober i Aar i Baltikum, hvor den Røde Hær sønderslog de tyske Hære ved Tallin og Riga og fordrev dem fra Baltikum. Som Følge af dette Slag blev 1) den estniske Sovjetrepublik befriet, 2) Størstedelen af den lettiske Sovjetrepublik blev befriet, 3) Tysklands Forbundsfælle Finland blev gjort ukampdygtig, og det erklærede Tyskland Krig, 4) over 30 tyske Divisioner blev afskaaret fra Prøjsen og taget i en Knibtang mellem Tukums og Libau, hvor de nu bliver likvideret af vore Styrker (Bifald).

I Oktober i Aar begyndte vor Hær det niende Slag mellem Theiss og Donau i Ungarn, med det Formaal at gøre Ungarn ukampdygtig og tvinge det til at gøre Front mod Tyskland. Resultatet af dette Slag, som endnu ikke er afsluttet, var 1) vore Tropper kunde yde vor Forbundsfælle Jugoslavien direkte Hjælp til Fordrivelsen af Tyskerne og Befrielsen af Belgrad, 2) vor Hær fik Mulighed for at gaa over Karpaterne og række en hjælpende Haand til vor Forbundsfælle Tjekoslovakiet, af hvis Territorium en Del allerede er befriet fra de tyske Okkupanter.

Endelig blev der i Slutningen af Oktober i Aar rettet et Slag mod de tyske Tropper i Nordfinland. De tyske Tropper blev kastet ud af Petsamoomraadet, og vore Tropper rykkede under Forfølgelsen af Tyskerne ind paa det med os allierede Norges Territorium (Bifald).

Jeg skal ikke anføre Tal vedrørende Fjendens Tab i Faldne og Fanger som Følge af disse Operationer eller vedrørende Mængden af ødelagt og erobret Udrustning, Kanoner, Tanke, Flyvemaskiner, Granater, Maskingeværer o. s. v. Disse Tal er Dem vel bekendt fra Beretningerne fra Sovjetunionens Informationsbureau.

Dette er de vigtigste Operationer, som den Røde Hær har udført i det forløbne Aar, og som har ført til de tyske Troppers Fordrivelse fra vort Land. Som Følge heraf blev ca. 120 tyske Divisioner af tyske og tysk-allierede Tropper knust og gjort ukampdygtige. Mens vi i Fjor havde 257 Divisioner staaende overfor os paa vor Front, hvoraf

de 207 var tyske, staar der nu efter alle totale og supertotale Mobiliseringer ialt 204 tyske og ungarske Divisioner overfor os, hvoraf Antallet af tyske Divisioner kun er 180.

Man maa indrømme, at Hitler-Tyskland og dets fascistiske Hær i denne Krig har vist sig at være en stærkere, lumskere og mere erfaren Modstander end Tyskland og dets Hær har været i nogen tidligere Krig. Det maa dog tilføjes, at det i denne Krig er lykkedes Tyskerne at udnytte næsten hele Europas Produktivkraft og sine Vasalstaters ret betydelige Hære. Naar Tyskland paa Trods af disse for Tyskland gunstige Betingelser alligevel er blevet bragt til Randen af uundgaaelig Undergang, maa det forklares ved, at Tysklands Hovedmodstander Sovjetunionen har overgaaet Hitler-Tyskland i Styrke (Stormende Bifald).

Som et nyt Moment i Krigen mod Hitler-Tyskland i det forløbne Aar maa regnes den Kendsgerning, at den Røde Hær i dette Aar ikke fører sine Operationer mod de tyske Tropper alene, saaledes som tidligere, men i Fællesskab med vore Allieredes Hære. Teherankonferencen har ikke været afholdt forgæves. Dens Beslutning om forenede Slag mod Tyskland fra Øst, Vest og Syd lykkedes det at gennemføre med forbavsende Præcision.

Samtidig med den Røde Hærs Sommeroffensiv paa den sovjetisk-tyske Front begyndte de allierede Hære Invasionen i Frankrig og udviklede kraftige Offensivoperationer, som tvang Hitler-Tyskland til at føre Krig paa to Fronter. Vore Allieredes Hære og Flaade gennemførte paa Frankrigs Kyst en Masselandsætning, der i Organisation og Omfang er uden Sidestykke i Historien, og overvandt paa mesterlig Maade Tyskernes Befæstninger. Paa denne Maade kom Tyskland i Klemme mellem to Fronter. Som det var at vente, holdt Fjenden ikke Stand mod Sovjethæreres og de allierede Hæres forenede Slag. Fjendens Modstand blev brudt, hans Tropper blev paa kort Tid fordrevet fra Mellemitalien, Frankrig, Belgien og Sovjetunionen. Fjenden blev kastet tilbage til Tysklands Grænser.

Det er uomtvisteligt, at vore Tropper ikke havde kunnet bryde de tyske Hæres Modstand paa saa kort Tid og kaste dem ud af Sovjetunionen uden Etableringen af den anden Front i Europa, der binder op til 75 tyske Divisioner, men lige saa uomtvisteligt er det, at vore Allieredes Hære ikke uden den Røde Hærs kraftige Offensivoperationer i Sommer i Aar, som bandt op til 200 tyske Divisioner, saa hurtigt havde kunnet faa Bugt med de tyske Tropper og kaste dem ud af Mellemitalien, Frankrig og Belgien.

Opgaven bestaar i ogsaa i Fremtiden at holde Tyskland i Klemme mellem to Fronter. Deri ligger Nøglen til Sejren.

2. Sovjetfolkets Heltebedrift i Fædrelandskrigen.

Naar den Røde Hær har formaaet med Held at opfylde sin Pligt mod Fædrelandet og fordrive Tyskerne fra Sovjetjorden, saa skyldes det, at hele vort Land, alle vort Lands Folk til Stadighed har staaet bag den og offervilligt støttet den. Alle Sovjetborgernes, Arbejdernes, Bøndernes og Intelligensens selvopofrende Arbejde blev ligesom vore Stats- og Partiorganers ledende Virksomhed i det forløbne Aar udført under den ene Parole: Alt for Fronten!

Det forløbne Aar var kendetegnet ved en ny Fremgang i Industrien, i Landbruget, i Trafikvæsenet, ved et nyt Opsving i Krigsøkonomien. I det fjerde Krigsaar er vore Fabrikers Fremstilling af Tanke, Flyvemaskiner, Kanoner, Granatkastere og Ammunition flere Gange større end Produktionen ved Krigens Begyndelse. Den vanskeligste Fase i Landbrugets Genrejsning ligger bag os. Efter at Don- og Kubanomraadets frugtbare Marker er givet tilbage til vort Land, efter Befrielsen af Ukraine kommer vort Landbrug sig hurtigt af sine svære Tab. Sovjetunionens Transportvæsen har udholdt en Belastning, som næppe noget andet Lands Transportvæsen havde magtet.

Alt dette vidner om, at Sovjetstatens økonomiske Grundlag har vist sig at være langt mere levedygtigt end de fjendtlige Staters Økonomi. Den socialistiske Ordning, der fremgik af Oktoberrevolutionen, har givet vort Folk og vor Hær en stor og uovervindelig Kraft. Paa Trods af Krigens tunge Byrder, paa Trods af Tyskernes midlertidige Okkupation af meget vidtstrakte og økonomisk vigtige Omraader har Sovjetstaten i Krigens Løb ikke ind-

skrænket, men fra Aar til Aar øget Frontens Forsyning med Vaaben og Ammunition. Nu har den Røde Hær ikke færre, men flere Tanke, Kanoner og Flyvemaskiner end den tyske Hær. Hvad Kvaliteten af vort Krigsmateriel angaar, overgaar den langt Fjendens Bevæbning.

Ligesom den Røde Hær i den lange, svære Kamp en mod en har tilkæmpet sig den militære Sejr over de fascistiske Tropper, har Sovjetbaglandets Arbejdere i deres Tvekamp med Hitlertyskland og dets Medskyldige vundet en økonomisk Sejr over Fjenden (Stormende Bifald).

Sovjetborgerne har givet Afkald paa mange nødvendige Ting og har bevidst paataget sig betydelige materielle Savn for at kunne give Fronten mere. Den nuværende Krigs uhørte Vanskeligheder har ikke knækket, men tværtimod yderligere hærdet Sovjetfolkets jernhaarde Vilje og frygtløse Aand. Vort Folk har med Rette vundet Ry som et Heltefolk.

Vor Arbejderklasse sætter alle Kræfter ind for Sejren, den forbedrer uophørligt Produktionsteknikken, forøger Industrivirksomhedernes Ydeevne, bygger nye Fabriker og Værker. Sovjetunionens Arbejderklasse har i denne Krig udført en Arbejdets Stordaad.

Vor Intelligens betræder dristigt Banebrydernes Vej paa Teknikens og Kulturens Omraade, den udvikler med Held den moderne Videnskab og anvender med skabende Initiativ dens Fremskridt til Fremstilling af Vaaben til den Røde Hær. Sovjetintelligensen har med sit skabende Arbejde gjort en uvurderlig Indsats til Fjendens Undertvingelse.

Hæren kan ikke kæmpe og sejre uden moderne Vaaben, men den kan heller ikke kæmpe og sejre uden Brød, uden Proviant. Den Røde Hær lider i det fjerde Krigsaar ingen Mangel paa Proviant, takket være Kollektivbøndernes opofrende Arbejde. Kollektivbønderne forsyner Arbejderne og Intelligensen med Levnedsmidler og Industrien med Raastoffer, de sikrer den normale Drift af Fabriker og Værker, der fremstiller Vaaben og Udrustning til Fronten. I fuld Bevidsthed om deres Pligt mod Fædrelandet hjælper vore Kollektivbønder den Røde Hær med at vinde Sejr over Fjenden.

Sovjetkvindernes og vor prægtige Ungdoms enestaaende Arbejdsbedrifter vil for evigt indgaa i Historien. De har baaret Arbejdets Hovedbyrde i Fabriker, i Kollektivbrug og Sovjetbrug. For at hævde Fædrelandets Ære og Uafhængighed udviser Sovjetlandets Kvinder, unge Mænd og Piger Tapperhed og Heltemod paa Arbejdets Front. De har vist sig deres Fædre og Sønner, Mænd og Brødre værdige, der forsvarer Fædrelandet mod de fascistiske Umennesker.

Kilden til Sovjetborgernes Arbejdsbedrifter i Baglandet ligesom til vore Krigeres udødelige Vaabendaad paa Fronten er den glødende og inspirerende Sovjetpatriotisme. Sovjetpatriotismens Kraft bestaar i, at den ikke har Racefordomme eller nationalistiske Fordomme til Grundlag, men Folkets dybe Hengivenhed og Troskab mod sit Sovjetfædreland, det Broderskab, der forener de Arbejdende i alle vort Lands Nationer. I Sovjetpatriotismen forener Folkenes nationale Traditioner sig harmonisk med alle Sovjetborgeres fælles Livsinteresser. Sovjetpatriotismen skiller ikke vort Lands Nationer og Folk, men binder dem tværtimod sammen i en Familie, i et broderligt Fællesskab. Deri maa man se Grundlaget for det urokkelige Venskab mellem Sovjetfolkene, der bliver stærkere fra Dag til Dag.

Samtidig agter Sovjetunionens Folk de andre Nationers Rettigheder og Uafhængighed og har altid vist sin Beredvilligheden til at leve i Fred og Venskab med Nabostaterne. Deri maa man se Grundlaget for vor Stats voksende og stadig snævrere Forbindelse med de frihedselskende Nationer.

Sovjetmenneskene hader ikke de tyske Okkupanter, fordi de tilhører en fremmed Nation, men fordi de har tilføjet vort Folk og alle frihedselskende Folk umaadelige Ulykker og Lidelser. Et gammelt russisk Ordsprog lyder: „Man dræber ikke Ulven, fordi han er graa, men fordi han aad Faarene" (Munterhed, Bifald).

De tyske Fascister valgte den menneskefjendske Raceteori til deres ideologiske Vaaben, idet de regnede med, at Udfoldelsen af en dyrisk Nationalisme vilde skabe de moralske og politiske Forudsætninger for de tyske Erobreres Herredømme over de undertrykte Nationer. I Virkeligheden er Racehadspolitiken, som Hitler-

isterne har drevet, blevet Kilden til den tyske fascistiske Stats indre Svaghed og udenrigspolitiske Sammenbrud.

Racehadets Ideologi og Politik er Faktorer, der har bidraget til den hitlerske Røverbloks Sammenbrud. Man kan ikke betragte det som en ren Tilfældighed, at ikke blot Frankrigs, Jugoslaviens, Polens, Tjekoslovakiets, Grækenlands, Belgiens, Danmarks, Norges og Hollands undertrykte Folk har rejst sig mod de tyske Imperialister, men ogsaa Hitlertysklands forhenværende Vasaller, Italienerne, Rumænerne, Finnerne og Bulgarerne. Hitler-Kliken har med sin Kannibalpolitik gjort alle Verdens Nationer til Tysklands Fjender, og den saakaldte udvalgte tyske Race er blevet Genstand for alles Had.

Under Krigen har Hitleristerne ikke alene lidt et militært, men ogsaa et moralsk og politisk Nederlag. Alle Racers og Nationers Ligeberettigelse, Nationernes Venskab, det er den Ideologi, der har slaaet Rod i vort Land, og den har vundet fuldstændig Sejr over Hitlerfascisternes dyriske Nationalisme og Racehad.

Nu da Fædrelandskrigen nærmer sig sin sejrrige Afslutning, træder Sovjetfolkets historiske Rolle frem i al sin Storhed. Nu anerkender alle, at Sovjetfolket ved sin offervillige Kamp har frelst Europas Civilisation fra de fascistiske Pogromhelte. Deri bestaar Sovjetfolkets store Fortjeneste i Menneskehedens Historie.

3. Konsolideringen og Udvidelsen af den anti-tyske Koalitions Front, Spørgsmaalet om Fred og Sikkerhed

Det forløbne Aar bragte Triumf for den anti-tyske Koalitions fælles Sag, den Sag for hvilken Sovjetunionens, Storbritanniens og USAs Folk har forenet sig i en Kampalliance. Dette Aar bragte en Konsolidering af Enigheden og Koordinationen i de tre Hovedmagters Aktion mod Hitlertyskland. Teherankonferencens Beslutning vedrørende forenede Aktioner mod Tyskland og den glimrende Gennemførelse af denne Beslutning er et af de mest straalende Beviser for Konsolideringen af Anti-Hitler Koalitionens Front.

Historien viser kun faa Eksempler paa, at store militære Operationsplaner for forenede Aktioner mod en fælles Fjende, er blevet gennemført med en saadan Fuldkommenhed og Præcision som den Plan for forenede Slag mod Tyskland, der blev udarbejdet paa Teherankonferencen.

Der kan ikke være nogen Tvivl om, at Teheranbeslutningen ikke kunde være gennemført med en saadan Fuldkommenhed og Præcision, hvis de tre Hovedmagter ikke havde udvist Enstemmighed i Synspunkter og Koordinering af Aktioner. Paa den anden Side er det utvivlsomt, at den vellykkede Gennemførelse af Teherankonferencens Beslutning ubetinget maatte have en Konsolidering af de forenede Nationers Front til Følge.

Som et lige saa klart Bevis for Fastheden i de forenede Nationers Front maa anses Beslutningerne paa Konferencen i Dumbarton Oaks vedrørende Organiseringen af Sikkerheden efter Krigen.

Man taler om Uenighed mellem de tre Stormagter i nogle Sikkerhedsspørgsmaal. Der hersker naturligvis Uenighed i forskellige Spørgsmaal, og det vil der ogsaa herske i en Række andre Spørgsmaal. Selv blandt Mennesker i det samme Parti forekommer Meningsforskel. Saa meget mere maa det forekomme blandt Repræsentanter for forskellige Stater og forskellige Partier. Man maa ikke undre sig over, at der findes Stridsspørgsmaal, men over, at disse er saa faatallige, og at de som Regel løses af de tre Stormagter paa en saadan Maade, at der hersker Enighed og Overensstemmelse i Aktionerne. Det væsentlige er ikke, at der findes Stridsspørgsmaal, men den Kendsgerning, at disse Stridsspørgsmaal ikke gaar ud over de Rammer, der er forenelige med Fremme af de tre Stormagters Enighed, og at de til syvende og sidst løses i Overensstemmelse med denne Enigheds Fremme.

Som bekendt bestod der alvorlige Stridsspørgsmaal mellem os angaaende Aabningen af den anden Front, men det er ogsaa bekendt, at disse Stridsspørgsmaal til syvende og sidst blev løst i den fuldstændige Enigheds Aand. Det samme kan man sige om Meningsforskellene paa Konferencen i Dumbarton Oaks. Karakteristisk for denne Konference er ikke, at nogle Stridsspørgsmaal kom for Dagen, men at ni Tiendedele af Spørgsmaalene om Sik-

kerhed blev løst paa denne Konference i den fulde Enigheds Aand. Det er derfor jeg tror, at de Beslutninger, der blev taget paa Konferencen i Dumbarton Oaks maa betragtes som et af de klare Beviser for Fastheden i den anti-tyske Koalitions Front.

Som et endnu klarere Bevis for Fastheden i de forenede Nationers Front maa man betragte de nylig stedfundne Forhandlinger i Moskva med Storbritanniens Premierminister Mr. Churchill og den britiske Udenrigsminister Mr. Eden. De blev ført i en venskabelig Atmosfære og i den fuldstændige Enigheds Aand.

Under hele Krigen har Hitleristerne gjort fortvivlede Forsøg paa at fremkalde Splid og Modsætninger mellem de forenede Nationer, at saa Mistro og Fjendskab mellem dem, at afsvække deres militære Bestræbelser gennem indbyrdes Mistro og, hvis det skulde lykkes, endog gennem indbyrdes Kamp. Hitlerpolitikernes Bestræbelser i denne Retning er meget vel forstaaelige. For dem gives der ingen større Fare end de forenede Nationers Samdrægtighed i Kampen mod Hitlerimperialismen, og for dem kunde der ikke tænkes nogen større militærpolitisk Sukces end en Isolering af de enkelte allierede Magter i deres Kamp mod den fælles Fjende.

Det er imidlertid bekendt, hvor frugtesløse de fascistiske Politikeres krampagtige Forsøg paa at undergrave Stormagternes Alliance viste sig at være. Dette betyder, at Alliancen mellem Sovjetunionen, Storbritannien og USA ikke er bygget paa tilfældige og flygtige Motiver, men paa livsvigtige og varige Interesser. Man kan ikke nære Tvivl om, at eftersom Kampforbundet mellem de demokratiske Stormagter har bestaaet over tre Krigsaars Prøvelser, og eftersom det er besèglet med Blodet af de Nationer, der har rejst sig til Forsvar for deres Frihed og Ære, vil dette Forbund ogsaa bestaa Prøvelserne i den afsluttende Krigsfase (Langvarigt Bifald).

Det forløbne Aar bragte imidlertid ikke blot en Konsolidering af de allierede Stormagters antityske Front, men ogsaa en Udvidelse af denne Front. Man kan ikke betragte den Kendsgerning som en Tilfældighed, at efter Italien ogsaa Tysklands andre Forbundsfæller, Finland, Rumænien og Bulgarien, blev gjort ukampdygtige. Det bør paapeges, at disse Stater ikke blot gik ud af Krigen, men ogsaa brød med Tyskland og erklærede Tyskland Krig, og at de saaledes sluttede sig til de forenede Nationers Front. Dette betyder uden Tvivl en Udvidelse af de forenede Nationers Front mod Hitler-Tyskland. Der kan ikke være nogen Tvivl om, at Tysklands sidste Forbundsfælle i Europa, Ungarn, ligeledes vil blive gjort ukampdygtig i den nærmeste Tid. Dette vil betyde Hitler-Tysklands totale Isolering i Europa og dets uundgaaelige Sammenbrud. De forenede Nationer staar foran den sejrrige Afslutning af Krigen mod Hitler-Tyskland. Krigen mod Tyskland vil blive vundet af de forenede Nationer. Derom kan der i Dag ikke herske nogen som helst Tvivl.

At vinde Krigen mod Tyskland betyder at fuldføre en stor historisk Gerning, men at vinde Krigen betyder endnu ikke at sikre Folkene en varig Fred og en støt Sikkerhed i Fremtiden. Opgaven bestaar ikke blot i at vinde Krigen, men tillige i at umuliggøre nye Aggressioner, at forhindre Krig, om ikke for evigt, saa dog i det mindste for et længere Tidsrum.

Efter Nederlaget vil Hitler-Tyskland naturligvis blive afvæbnet, saavel i økonomisk som i militær og politisk Henseende. Det vilde selvfølgelig være naivt at tro, at det ikke vil forsøge at genoprette sin Magt og begynde en ny Aggression. Alle ved, at de tyske Magthavere allerede nu forbereder sig til en ny Krig. Historien viser, at en kort Periode paa 20—30 Aar er tilstrækkelig for Tyskland til at komme sig efter et Nederlag og genoprette sin Magt. Hvilke Midler findes der til at forebygge en ny Aggression fra Tysklands Side? Og til, hvis Krigen trods alt skulde bryde ud, da at undertrykke den straks i Begyndelsen og ikke lade den udvikle sig til en Storkrig?

Dette Spørgsmaal er saa meget mere paa sin Plads som Historien viser, at de aggressive Nationer i Kraft af at være Angribere sædvanligvis er bedre forberedt til Krig end de fredselskende Nationer, som ikke er interesseret i en ny Krig og derfor sædvanligvis forbereder sig for sent paa den. Det er en Kendsgerning, at de aggressive Nationer i den nuværende Krig allerede før Krigens Udbrud havde

en færdig Invasionshær, mens de fredselskende Nationer ikke engang havde en tilstrækkelig Hær til Dækning. Den Slags ubehagelige Kendsgerninger som Episoden i Pearl Harbor, Tabet af Filippinerne og andre Øer i Stillehavet, Tabet af Hongkong og Singapore, hvor Japan som aggressiv Nation viste sig bedre forberedt til Krig end Storbritannien og USA, der forfulgte en fredselskende Politik, kan ikke betragtes som Tilfældigheder. Man kan heller ikke betragte en saadan ubehagelig Kendsgerning som Tabet af Ukraine, Hviderusland og Baltikum allerede i det første Krigsaar, da Tyskland som aggressiv Nation viste sig bedre forberedt til Krig end den fredselskende Sovjetunion, som en Tilfældighed.

Det vilde være naivt at forklare disse Kendsgerninger ud fra personlige Egenskaber hos Japanerne og Tyskerne, ud fra deres Overlegenhed over Englænderne, Amerikanerne og Russerne, deres Forudseenhed o. s. v. Det drejer sig ikke om personlige Egenskaber o. s. v., men om, at Aggressornationer, der er interesserede i en ny Krig i lang Tid forbereder sig til Krigen, samler Kræfter til Krigen, og derfor sædvanligvis er og maa være bedre forberedt end de fredselskende Nationer, der ikke er interesseret i en ny Krig. Dette er naturligt og forstaaeligt. Dette er, om De vil, en historisk Lovmæssighed, som det vilde være farligt at overse.

Følgelig kan man ikke nægte, at de fredselskende Nationer i Fremtiden paany vil kunne blive overrumplet af Aggression, hvis de ikke allerede nu udarbejder særlige Forholdsregler, der sætter dem i Stand til at forebygge Aggression.

Hvilke Midler gives der altsaa for at forebygge en ny Aggression fra Tysklands Side eller til, hvis Krigen dog bryder ud, at kvæle den i Starten og umuliggøre dens Udvikling til en Storkrig? Dertil gives der udover den fuldstændige Afvæbning af de aggressive Nationer kun et Middel: at danne en speciel Organisation af Repræsentanter for de fredselskende Nationer til Beskyttelse af Freden og Garanti for Sikkerheden, at stille det nødvendige Minimum af Stridskræfter der behøves til Forebyggelse af Aggression, til Raadighed for denne Organisations ledende Organ, og at forpligte denne Organisation til, hvis det bliver nødvendigt, ufortøvet at anvende disse Stridskræfter til Forebyggelse eller Likvidering af Aggressionen og til Afstraffelse af dem, som er skyldige i Aggressionen.

Det maa ikke blive en Gentagelse af Folkeforbundet, usalig Ihukommelse, der hverken raadede over Ret eller Midler til at forebygge Aggression. Det skal blive en ny, særlig betuldmægtiget, mellemfolkelig Organisation, som har alt nødvendigt til Raadighed til at beskytte Freden og forhindre en ny Aggression.

Kan man regne med, at denne mellemfolkelige Organisations Aktioner vil blive tilstrækkelig effektive? De vil blive effektive, hvis Stormagterne, som har baaret Hovedbyrderne af Krigen mod Tyskland paa deres Skuldre, ogsaa fremdeles vil handle i Enighedens og Samdrægtighedens Aand. De vil ikke blive effektive, hvis denne nødvendige Forudsætning ikke overholdes.

Kammerater! Sovjetfolket og den Røde Hær løser med Held de Opgaver, som de stilles over for under Fædrelandskrigen. Den Røde Hær har, som det var at vente, opfyldt sin patriotiske Pligt med Ære, og befriet vort Fædreland for Fjenden. Nu og i Evighed er vor Jord fri for den Hitlerske Bærme. Nu staar den Røde Hær foran Opfyldelsen af sin sidste, afsluttende Mission: sammen med vore Allieredes Hære at fuldende den tyske fascistiske Hærs Likvidering, at slaa det fascistiske Rovdyr ihjel i dets egen Hule og at plante Sejrens Fane over Berlin! (Stormende, vedholdende Bifald). Der er Grund til at antage, at den Røde Hær vil opfylde denne Opgave i en nær Fremtid! (Langvarigt, stormende Bifald).

Leve vor sejrrige Røde Hær! (Bifald.)

Leve vor berømmelige Krigsflaade! (Bifald.)

Leve det mægtige Sovjetfolk! (Bifald.)

Leve vort store Fædreland! (Stormende Bifald, alle rejser sig.)

Død over de tysk-fascistiske Okkupanter! (Stormende Bifald, der gaar over i langvarige Ovationer, Tilraab og Leveraab for Marskal *Stalin*.)

LAND OG FOLK

UDSENDT AF DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI

NUMMER 55
27. NOVEMBER 1944

Biblioteksdirektør Th. Døssing, Modstandsbevægelsens Repræsentant hos Sovjetregeringen, fortæller i et Interview til svenske Blade om sine første Indtryk af Moskva og Sovjetfolket.

Moskva nærer Venskab og Respekt for det kæmpende Danmark...

Moskva i Oktober.

Det lille Hus, hvor det kæmpende Danmarks Repræsentant bor, ligger i et lille Stræde i Nærheden af Universitetets medicinske Institut. Haven omkring Huset og Stilheden i Omgivelserne gør, at det hele minder meget om et Hus paa Landet i Danmark.

Hr. Døssing, der er ret høj af Vækst, i moden Alder, virker overordentlig ligevægtig. Allerede efter nogle Minutters Samtale fascineres man uvilkaarligt af hans udpræget danske Ligefremhed og af hans klare Fremstilling af sine Tanker. Indtrykket af grundig Tænkning understreges af hans beherskede Stemmeføring og af hans langsomme Maade at tale paa, og hele hans Optræden præges af dyb Kærlighed til Fædrelandet og Friheden.

Døssing svarer villigt paa Journalistens Spørgsmaal.

— Lige siden den Dag, jeg kom til Moskva, har jeg ikke kunnet lade være at undre mig over, hvor lidt Krigen paavirker Gadebilledet. Ganske vist bærer de fleste Mænd militære Uniformer, men det er kun naturligt. Jeg vil særligt fremhæve, at jeg sjældent i nogen Storby har set saa faa fattige. Selvfølgelig er Paaklædningen ikke altid elegant og moderne, men nu, da Kulden kommer, ser jeg, at alle uden Undtagelse er forsynet med varme Klæder. Mit Indtryk af Moskvas Befolkning er dette: Alle forstaar til Fulde, hvad Krig betyder, men dette paavirker ikke Stemningen. Menneskene er rolige og synes at være energiske. Moskva — fortsætter Hr. Døssing — er en forbavsende ren By. Gaderne rengøres flere Gange om Dagen, og der er nærmest utroligt rent baade i Sporvognene og Metroen.

— Jeg vil understrege, at Moskvas Metro er den bedste i Verden, ikke alene paa Grund af sin Skønhed og sit luksuriøse Udstyr men ogsaa, fordi der altid er saa rent. Det er tydeligt, at Renhed er et Træk i den russiske Nationalkarakter. I Moskva findes der et overvældende Antal offentlige

Badeanstalter, og de er altid overfyldt. Det har ikke kunnet undgaas, at Moskvas Beboelseshuse er blevet medtaget i Krigsaarene, men man ser dog overalt nye Huse blive bygget og de gamle blive repareret, og det er ganske imponerende, i hvor stort Omfang Nybygninger foretages netop under de nuværende Forhold.

Man lever billigt og godt i Moskva.

— Jeg er meget interesseret i Levnedsmiddelrationeringen. Det skal bemærkes, at Kortsystemet kun omfatter de vigtigste Varer, og Tildelingerne er fuldt tilstrækkelige til at dække Normalforbruget. Jeg har regnet ud, at Ernæringsomkostningerne kun udgør 150 Kr. maanedlig, hvilket er meget lidt i Forhold til Arbejdslønnen. Man lægger ogsaa Mærke til, at Huslejeafgifterne er meget lave. En progressiv Skala anvendes alt efter Indkomst i hele den kommunale Forvaltning. Jo mere et Menneske arbejder, des større bliver Indkomsten. Tilsyneladende faar de, der slet ikke arbejder, forholdsvis lidt, men dette har ikke større praktisk Betydning, da Familiehusholdningerne dominerer, hvorved Differencerne udlignes. Desuden skal det bemærkes, at alle Foretagender og Institutioner sørger for Ekstratildelinger til deres Personale. Desuden har hvert Foretagende en stor Hjælpehusholdning for sit Personale i Form af store Kolonihaver, som dyrkes af Arbejderne og deres Familier i Fritiden, og paa denne Maade sikres Forsyningen af Grønsager for hele Vinteren.

— For Udlændinge er det overraskende at se det store Antal Studenter og Gymnasiaster. Selv under den store Krig har de unge Mennesker Mulighed til baade at fortsætte og afslutte deres Uddannelse samtidig med, at de forberedes til Militærtjeneste paa selve Læreanstalterne.

— I Moskva læser Folk utrolig meget. I Sporvogne, i Metroen, overalt ser man Mennesker fordybet i Læsningen af Aviser eller Bøger. Alle Aviser er udsolgt allerede et Kvarter efter, at de er kommet i Handelen. „Boulevardliteratur" trykkes overhovedet ikke i Sovjetunionen. I de Dage, da jeg boede paa Hotellet, har jeg kunnet iagttage, hvad Folk købte i Bogudsalget der. Efterspørgslen var størst efter alvorlige Bøger, videnskabelige Værker og klassisk Literatur.

Alle arbejder for Sejren.

Men selv om man faar et ydre Indtryk af, at Livet i Moskva gaar sin normale og rolige Gang, er der noget, man ikke maa glemme. Ligemeget, hvem man taler med, lægger man altid Mærke til, at enhver Familie savner Paarørende eller gode Venner. Hele den store By arbejder intensivt, og dette Arbejde sigter til et eneste Maal: *Sejren*. For Moskvas Indbyggere kommer alle personlige Hensyn i anden Række, alle mener, at det er nødvendigt først og fremmest at vinde den Landet paatvungne Krig, saaledes at man kan sikre Sovjetunionens fremtidige Opbygningsværk.

— Russerne har en meget udpræget Retfærdighedssans. Dette er Grunden til, at de saa opmærksomt og med saa megen Medfølelse følger med i, hvorledes de undertrykte Folk kæmper for deres Frihed. Ingenting fremkalder saa stor Sympati i Russerens Hjerte som Kampen mod Erobrere, som stolt, beslutsom, tapper, klog og stadig Modstand. Paa den anden Side kræver de russiske Forestillinger om Retfærdighed, at Fjenden paalægges saadanne Vilkaar, at enhver Mulighed for Gentagelse af Overfaldet berøves ham. Russerne længes efter Fred, men det skal være en varig, sikker og retfærdig Fred. Hævninstinkter ligger ikke til Russerne, men deres Samvittighed raaber paa Straf over Forbryderne, og det er givet, at der paa dette Punkt raader fuldstændig Enighed mellem alle Russere.

Interessen for Danmark er stor.

Enhver Repræsentant for det kæmpende Danmark maa trives i denne Atmosfære. Russerne er meget høflige og gæstfri. I den korte Tid, jeg har opholdt mig her, har jeg faaet det Indtryk, at man i Moskva interesserer sig meget indgaaende for vort Land. Jeg har samlet Udklip om Danmark fra de to sidste Maaneder. Der er ikke blevet skrevet saa meget om noget andet Land, som om os. Overskriften „Begivenhederne i Danmark" forekommer saa godt som hver Dag i de russiske Blade, og Russerne benytter enhver Lejlighed til at stille Spørgsmaal om Danmark. De vil særlig vide noget om vor Befrielseskamp og om vore Landbrugsproblemer. Desværre er jeg ikke altid i Stand til at tilfredsstille deres Videbegær-

lighed, da jeg selv faar Nyhederne fra Danmark med stor Forsinkelse.

Sovjetstatens Demokrati.

Sovjetstaten er demokratisk og giver alle Lov til Kritik i et Omfang som i intet andet Land. Enhver Forsømmelse paatales i Pressen, og man nævner uden videre Navnene paa de Foretagender og de Ledere, som rammes af Kritikken. Man anser det ikke for nødvendigt at skjule Vanskeligheder eller dække over Mangler. Dog er Russerne forbavsende enthusiastiske og opfyldt af Tro paa deres Fremtid, og alle er sikre paa, at den Stats- og Livsform, Landet og Folket har valgt, er den rette. Det forekommer mig, at den Sikkerhed ikke mindst bunder i Folkets Ret til at øve Kritik og til direkte Deltagelse i de offentlige Anliggender. Dette mærker enhver Udlænding, ligemeget hvem han er.

— Jeg personlig interesserer mig meget for Landbruget i Sovjetunionen, der økonomisk og teknisk er helt lagt paa videnskabelig Basis. Jeg er først for kort Tid siden ankommet til Moskva, men jeg konstaterer, at man i Sovjetunionen har fundet en Metode til at fremstille Brød af Byg, som i Kvalitet kan maale sig med andre Brødsorter.

— Jeg er lykkelig over, at jeg i Moskva har fundet en Atmosfære, der præges af virkeligt Venskab og Respekt for Danmark. Jeg er stolt over, at vort Folks Kamp her fremkalder Beundring og Medfølelse, og jeg er overbevist om, at disse Følelser vil vokse i Fremtiden.

De finske Magthavere Tanner, Ryti og Witting valgte allerede i 1938 Krigen fremfor Freden

Sensationelle Oplysninger paa et socialdemokratisk Møde i Helsingfors

Vi gengiver nedenstaaende det svenske Blad „Trots Allt"s Referat af et socialdemokratisk Møde i Helsingfors. Artiklen bekræfter den kommunistiske Presses gentagne Konstateringer af, hvem det var, der bar Ansvaret for at Finland blev inddraget i de to Krige mod Sovjetunionen. Artiklen lyder i Oversættelse:

„Paa et offentligt socialdemokratisk Møde i Helsingfors d. 21. September 1944 gav forhenværende Finansminister i den finske Regering Mauno Pekkala — Tanners Forgænger i Embedet — en udførlig Regegørelse for, hvorledes det gik til, at Finland blev draget ind i de to Krige. Fremstillingen støttedes af talrige Dokumenter. Bl. a. citeredes en Del Optegnelser af forhenværende Statsminister Kajander. Af disse fremgik det, at den russiske Regering i 1938 havde henvendt sig til den finske Regering og diskuteret Finlands Stilling i Tilfælde af en Krig mellem Tyskland og Sovjetunionen. Den sovjetrussiske Regering foreslog den finske Regering, at den skulde love at holde Finland neutralt. Til Gengæld tilbød Sovjetunionen at ville hjælpe Finland med at befæste Hogland. Sovjetunionen skulde bekoste Befæstningsanlæggene og stille Udrustning til Raadighed, men Finland skulde selv beholde Øen. Endvidere tilbød man Finland en særlig fordelagtig Handelsaftale med Sovjetunionen. *Tilbudet blev afvist.* Dette Tilbud hemmeligholdtes af den finske Regering, og det blev aldrig kendt af det finske Folk. Man kan herefter ikke undre sig over, at den sovjetrussiske Regering efter denne Erfaring ikke nærede nogen større Tillid til de herskende i Finland, navnlig ikke, da det allerede paa dette Tidspunkt stod klart, at Tyskerne forberedte et Overfald paa Sovjetunionen.

Finansminister Pekkala oplyste end-

videre, at Finland fik flere saadanne Tilbud, uden at der opnaaedes et Resultat.

I samme Foredrag meddelte Pekkala ogsaa, at USAs Udenrigsminister Cordell Hull allerede i August 1941 tilbød den finske Regering at formidle Fred med Sovjetunionen, hvorved Finland ikke blot vilde faa sine gamle Grænser fra før 1940, men derudover tillige vilde opnaa visse territoriale Gevinster. *Dette Tilbud blev afvist, og end ikke den samlede Regering blev gjort bekendt med Tilbudet. Ryti, Tanner og Witting afslog Tilbudet uden at konferere med de øvrige Regeringsmedlemmer.* At det finske Folk aldrig fik det mindste Nys derom, ligger i Sagens Natur, thi saaledes var Aanden.

Den Mand, som gav disse Oplysninger, er ikke nogen helt tilfældig Person. Mauno Pekkala var Finansminister helt frem til 1943. Han er Medlem af det finske Socialdemokratis Hovedbestyrelse og er for Tiden Generaldirektør i det finske Skovbrugsdirektorat. Han tilhører den Fløj indenfor Socialdemokratiet, som er i Opposition mod Tanner."

Artiklen vil være god at faa Forstand af for vore hjemlige forblindede Finlandsvenner. Mon ikke det efterhaanden vil gaa op for dem, at Finlands Ulykke bestod deri, at Magten var i Hænderne paa en lille Klike hemningsløse Forbrydere, som for at fremme deres egne og Hitlers Planer lod haant om, hvad der tjente det finske Folk. I Dag, da der atter er Mulighed for at sige sin Mening i Finland, kommer Sandheden frem — og denne Sandhed vil for bestandig gøre det af med det finske Folks værste Fjender, Tanner, Ryti, Witting og hele deres Klike.

Dagens Replik

— Der siges, at Tyskerne vil levere de stjaalne Cykler tilbage.
— ?
— Jo, for nu kører de paa Pumperne!

— Det er urolige Forhold, vi lever under — nu bli'r osse Langebro holdt op!

1200 Maskinpistoler til Frihedsbevægelsen:

Enestaaende dristigt Vaabenkup paa Arsenalet

Fredag den 17. November udførte en Skare snarraadige Frihedskæmpere et storslaaet Vaabenkup, der tilførte Modstandsbevægelsens Depoter 1200 gode Maskinpistoler.

Denne glimrende Aktion, som ogsaa den frie Verden har berømmet, blev udført lige for Næsen af Tyskerne, uden at de opdagede noget. Den tog sin Begyndelse ved Halv ittiden om Formiddagen, da et Par uskyldigt udseende Lastvogne med korte Mellemrum lod Hornene lyde udenfor Arsenalets Port for at tilkendegive, at man ønskede at komme ind paa Terrænet med — som det hed sig — Materialer til nogle Murere og for at afhente Varer til et nærmere angivent Firma.

Under den ene Vogns Presenning laa en halv Snes Patrioter med Maskinpistoler i Skudstilling parate til at give Fjenden en varm Bekomst, hvis det skulde gaa galt. Men Porten blev aabnet, ingen af Vagtmandskabet anede Uraad, Tyskerne saa uinteresserede til, og da Formaliteterne med Passersedlerne var ordnet, kørte Vognene eskorteret af Vagter videre ind paa Arsenalets Grund med Retning mod Magasin C, hvor det store Bytte ventede. Her meldte Vagterne Vognens Ærinde og trak sig derefter igen tilbage til Porten.

Som ventet faar Chaufførerne Besked om, at Ekspeditionen først vil ske efter Frokostpausen. Udmærket, de har Tid at vente. Uset brækker de Porten op til Magasinet og kører begge Vogne ind. Frem under Presenningerne myldrer nu de „blinde Passagerer", og i et forrygende Arbejdstempo tages der fat paa at slæbe det kostbare Materiale ned fra 1. Sal og læsse det paa Vognene. I Løbet af en halv Times Tid var man igen klar til Afgang. Indtil nu var alt gaaet godt. Men ligesom de sidste svedige Kæmpere var ved at forsvinde ind under Presenningen,

lyder Lederens Stemme: „Rolig, Tyskerne kommer!"

Igennem Vinduet saas en Deling tyske Soldater, bevæbnet med Maskinpistoler, paa stærk March direkte hen imod Magasinet. I nogle korte, men spændende Øjeblikke var Frihedskæmpernes Nerver spændt til det yderste. Hver Mand vidste, at i Tilfælde af Opdagelse var der praktisk talt ingen Chancer for at slippe ud fra det afspærrede Terræn, der var spækket med tyske Vagtposter, men ingen mistede Fatningen, alle beredte sig paa at møde enhver Eventualitet.

Den tyske Deling holdt Marchretningen helt hen til Magasinet, men svingede saa uden om Bygningen. Spændingen var udløst. Vognene blev startet, og Udkørslen forløb glat. Forbi de tyske Vagtposter, der maabede noget over de mægtige Læs, gled 1200 gode Maskinpistoler ud til Frihedsbevægelsen.

Vognene tog Kurs over Langebro. Saa snart de var passeret, blev Broen beordret op af ventende Patrioter for at holde eventuelle Forfølgere tilbage. Men ingen havde opdaget noget. Efter 11 Minutters Forløb kunde Broen atter sænkes. Det hidtil største og mest dristige Vaabenkup udført af danske Patrioter var lykkeligt fuldført

Fuld Dækning for Prisstigning og Vareforringelse

Normalt udløber Fristen for Indlevering af Forslag til Ændring af de fleste gældende Lønoverenskomster den 30. Novb., men Hovedorganisationerne har i Aar efter Aftale forrykket dette Tidspunkt til 4. Januar. Endvidere er man enedes om, at D. s. F. paa Underorganisationernes Vegne i Februar, naar Pristallet foreligger, kan rejse Krav om Ændring af Dyrtidstillægget.

Da disse Linjer skrives, er det ikke Offentligheden bekendt, hvilke konkrete Krav der fremsættes fra D. s. F.s Side. I store Træk kan der imidlertid ikke herske Tvivl om deres Indhold. Her maa Kongressernes Udtalelser være afgørende og *bindende.* De fornødne Ændringer maa foretages i Priskuranter og Tariffer, og der maa skaffes *fuld Dækning* for Prisstigningerne, herunder medregnet Varernes Kvalitetsforringelse.

Augustoverenskomsten gav ikke fuld Dækning, selvom den betød Forbedring af Kaarene for mange. Den betød en stor Skuffelse for Murere, Smede, Typografer m. fl., der ikke har faaet Andel i Konjunkturstigningen og praktisk talt intet fik af Juleforligets utilstrækkelige Tillæg.

Alle Kræfter fra Arbejdsplads over Fagforening til Fagbevægelsens Top maa nu sættes ind for, at denne Urettærdighed bringes ud af Verden. Det danske Samfund er ikke saa fattigt, at det ikke kan give fuld Dækning for Prisstigningerne. Det er alene Viljen, det kommer an paa. For hele den kommende Udvikling vilde det være et godt Tegn, om Arbejderne ved Krigens Slutning fik Oprejsning for Besættelsestidens lønmæssige Uret.

Nationalisering af Landsforræderes Ejendom

Før Krigen var det aabenlyst, at den tyske Nazisme havde Forbundsfæller i de forskellige Lande. I nogle Tilfælde optraadte de under en eller anden Betegnelse som organiserede Fascister, i andre som Nazisympatisører. Ved deres Virksomhed undergravede de Folkestyret og Nationernes Selvstændighed. De har derved et stort Medansvar for Krigen og Besættelsen, og ved deres Hjælp til Nazisterne og deres Samarbejde med dem har de klassificeret sig selv som Krigsforbrydere.

Ogsaa i Danmark havde vi en saadan „5. Kolonne". Kommunisterne gjorde saaledes i 30.erne gentagne Gange opmærksom paa, hvorledes f. Eks. en Del Godser hvis Ejere bar tyskklingende Navne, var Udklækningsanstalter for nazistisk og folkefjendtlig Virksomhed. Kendt er bl. a. Greve Knuth, Grevenkop Castenskjold og

Rosenørn-Lehn, Hofjægermester Sehested, Løjtnant Juel til Willestrup m. fl. Skønt der kunde føres Bevis for, at adskillige af dem paa deres Godser lod foretage militær Uddannelse af Nazibander, skete der dem ikke noget. Da Krigen kom her til Landet, gik Herrerne med deres Følgesvende selvfølgelig omgaaende i Samarbejde med Tyskerne. Mens de første ydede Nazisterne politisk Hjælp, som de iøvrigt fik rigeligt betalt, indrulleredes de sidstnævnte i tysk Militærtjeneste.

Det er klart, at der ved Oprensningen efter Nazisterne maa tages særlig Stilling til disse Herrer, der saa utvetydigt har optraadt mod Folket og Landet. De vil naturligvis blive dømt for Landsforræderi, men dette er ikke tilstrækkeligt. Der maa ogsaa drages Omsorg for, at deres Godser og Formuer ikke fremtidig kan anvendes til folkefjendtlig Virksomhed. Derfor maa de paagældendes Formuer konfiskeres og deres Godser nationaliseres og stilles til Raadighed for Landarbejdere og Husmænd. De af dem, der overlever Krigen og Afstraffelsen, og som har aflagt Ed til Hitler, skal udvises af Landet.

Udrensningen af folkefjendtlige og unationale Elementer skal naturligvis ikke indskrænkes til Nazister og Tyskernes Medarbejdere indenfor Landbruget. Overalt, hvor lignende Kræfter har anvendt Virksomhed og Formue til at modarbejde Folkestyret og Nationen, skal der foretages Oprydning, dvs. Virksomheder og Formuer skal nationaliseres.

Det danske Folk har lige saa lidt som det franske og belgiske Raad til at lade Forræderne sidde urørt. Al Reaktion er ikke udryddet, fordi Hitlerismen bliver slaaet ned. Nye Anslag mod Folket, Freden og Friheden kan hurtigt melde sig med al deres Grusomhed, dersom ikke Folkets Fjender afvæbnes, militært og økonomisk.

Arbejderklassens Enhed paa Dagsordenen overalt i Europa ...

I September kunde vi her i »Land og Folk« oplyse, at der mellem Italiens kommunistiske Parti og det socialdemokratiske Parti var sluttet Aftale om et fælles Kampprogram, som ikke alene omfattede de Opgaver, Krigen paalagde den italienske Arbejderbevægelse, men som ydermere tog Sigte paa at sikre Arbejderklassen dens førende Position i Tiden efter Krigen, til Betryggelse af Freden, Friheden og Demokratiet.

Den 12. Nov. meddelte »Socialdemokraten« i København i et kort Telegram fra Geneve, at det franske socialistiske Partis Formand, Vincent Auriol iflg. Paris Radio havde oplyst, at det socialdemokratiske Parti var sluttet sammen med det kommunistiske Parti. Vi er ikke i Dag i Stand til hverken at bekræfte eller afkræfte denne Oplysning, men alene dens Fremkomst viser, at der ogsaa indenfor den franske Arbejderbevægelse gør sig stærke Kræfter gældende for at skabe den Arbejderklassens Enhed, som alene kan sikre en rolig, tryg og progressiv Udvikling for det arbejdende Folk.

Fra andre Lande foreligger bekræftede Oplysninger, som viser, at Arbejderklassens Enhed er paa March. Pladsen tillader os i Dag kun at omtale to Lande, nemlig Schweiz og Slovakiet.

ARBEJDETS PARTI I SCHWEIZ

Allerede før Krigen var Kommunistisk Parti i Kantonen Basel et Masseparti, og dannede lokal Regering sammen med Socialdemokratiet. Før Krigen blev imidlertid Basels kommunistiske Parti forbudt af Landets ærkereaktionære Regeringspartier i Geneve, og dets Medlemmer sluttede sig til det socialdemokratiske Parti, som her stod under Førerskab af Leon Nicole, en af den schweiziske Arbejderbevægelses Ve-

teraner. Da Nicole under Vinterkrigen i Finland nægtede at deltage i Hetsen mod Sovjetunionen, fratog det socialdemokratiske Parti ham hans Mandat i Parlamentet, hvorefter hans Parti og dets Blade blev forbudt. Det socialdemokratiske Ungdomsforbund, som offentligt tog Stilling for Nicole, blev ligeledes forbudt af Regeringen. Et nyt Ungdomsforbund blev dannet, men ogsaa det har nu brudt med Partiet.

Efter lange Forberedelser med Afholdelse af Distriktskonferencer og store Møder vedtoges det fornylig paa en Kongres i Zürich at skabe ARBEJDETS PARTI. 357 Delegerede og 313 Gæster deltog i Forhandlingerne. Til Formand valgtes Leon Nicole, til Partisekretær valgtes Karl Hofmeier, en gammel, prøvet Klassekæmper, som for politisk Virksomhed bl. a. har siddet 8 Aar i Mussolinis Tugthuse og ca. 1 Aar i schweiziske Fængsler.

I Forbindelse med Arbejdet for at skabe det nye Enhedsparti kom det i Foraaret til heftige Kampe indenfor Socialdemokratiet. Efter Afholdelsen af et Massemøde ekskluderedes saaledes hele Venstrefløjen, som omfattede flere Hundrede ledende Funktionærer, der i Aartier har tilhørt Socialdemokratiet; nævnes kan bl. a. Dr. F. Heeb, som i mange Aar havde været Redaktør for Volksstimme i Biel, P. Fell, som tillige var Borgmester, Minister i Zürich, som blev fulgt af samtlige Tillidsmænd for Partiet i Kantonen, Formanden for Byraadsgruppen i Bäretswill samt hele Partiapparatet i Kantonen Appenzell. Alle disse ekskluderede Ledere, Tillidsmænd og Grupper har nu tilsluttet sig Arbejdets Parti. De har alle gennem mange Aar hævdet Nødvendigheden af Enhed i Kampen for Arbejderklassens Interesser og har ikke kunnet se noget Formaal i at bekæmpe Kommunisterne, bare fordi de er Kommunister.

SLOVAKIETS KOMMUNISTISKE PARTI — ARBEJDERKLASSENS PARTI

I Slovakiet har Kampen mod Nazisterne svejset Folket sammen i to store Partier. Mens der før Krigen næppe var et Land, hvor Folket var saa politisk splittet — der fandtes en Snes smaa Partier og lige saa mange faglige Organisationer — findes der i Dag to Partier: Det kommunistiske Parti og det demokratiske Parti.

Den 17. September afholdt Tjekoslovakiets socialdemokratiske Parti og det kommunistiske Parti en fælles Kongres, hvor man besluttede at slaa Partierne sammen til eet stort Arbejderklassens Parti. Paa udtrykkelig Anmodning fra Socialdemokraterne vedtoges det, at det nye Parti skulde bære Navnet: Slovakiets kommunistiske Parti. Dette er Resultatet af to Aars fælles Kamp mod Undertrykkerne.

Alle de andre ikke socialistiske, men antinazistiske Partier holdt paa samme Tid Kongres og vedtog at skabe eet stort Parti, det demokratiske Parti.

Sammenholdet mellem de to Partier i Kampen mod Nazisterne er absolut. Overalt er det saaledes, at en kommunistisk Leder har en Demokrat som Næstkommanderende og omvendt.

Præsidenten i det slovakiske Nationalraad er den 77-aarige Dr. Vavro Srobar, som var Leder af den slovakiske Frihedsbevægelse i 1918 og dengang arbejdede intimt sammen med Dr. Massaryk. Raadets Vicepræsident er Kommunisten Carol Smidke, Formand for det kommunistiske Parti og tidligere Medlem af det tjekoslovakiske Parlament. Nationalraadet bestaar af 48 Medlemmer med et Eksekutivudvalg paa 11 Medlemmer. Raadet har udnævnt 11 Kommissærer, som leder Forvaltningen i de befriede Omraader. Man kalder dem med Hensigt Kommissionærer og ikke Ministre, idet Raadet ønsker klart at understrege, at man ikke tænker paa at danne uafhængig slovakisk Stat, men at skabe en Republik omfattende Tjeker, Slovaker og Karpato-Ukrainer.

Enheden marcherer. Krig, Undertrykkelse og Udbytning har vist Arbejderklassen i Europas forskellige Lande Nødvendigheden af at staa samlet. Ogsaa herhjemme er Arbejderklassens Enhed en bydende Nødvendighed for at sikre Folket en rolig, tryg og fredelig Fremtid.

Kampen gaar videre med uformindsket Styrke

Al Hæder og Ære til de aktive, danske Patrioter! Lad det aldrig blive glemt, at dem skylder Nationen sin Ære, sin Anseelse og sin Berømmelse i Dag. Trods uhørte Vanskeligheder, skønt Gestapo indsætter større og større Styrker, efterhaanden som disse fordrives fra andre undertrykte Lande, gaar Kampen i Danmark ubønhørligt videre. I Paris, i London, i Washington og Moskva er „Begivenhederne i Danmark" næsten hver Dag Forsidestof i alle Blade.

Andetsteds er omtalt det dristige Vaabenkup mod Arsenalet i København. Havde vi ubegrænset Plads til vor Raadighed, skulde vi her opregne de talløse Jernbanesabotager, der er foretaget i Jylland siden sidste Nummer af Land og Folk udkom, og som driver Tyskerne til Raseri og Fortvivlelse. Vældige Godsmængder ophobes nu rundt om i Landet uden Mulighed for i den nærmeste Fremtid at komme videre, og Militærtransporterne kommer kun igennem med store Forsinkelser. Den tyske Værnemagts Jernbanevagter løber forvildede fra den ene Eksplosion til den anden. Det er gaaet saa vidt, at mens tyske Bombeeksperter var ved at undersøge en Eksplosionsskade i den ene Ende af en Station, røg Sporskifterne i Luften i den anden Ende. I Øjeblikket er ikke en eneste af de store jyske Gennemgangslinjer ubeskadiget. Blandt de sidste Jernbanesabotager kan nævnes den næsten totale Ødelæggelse af Sporanlægget paa Viborg Station, der har været Knudepunktet for meget omfattende Militærtransporter. Ogsaa Drejeskiven foran Remisen blev sprængt i Luften, hvorved 8 Lokomotiver spærredes inde. Da tillige store Dele af Baneleg met udenfor det egentlige Stationsomraade er ødelagt, vil Viborg være ude af Spillet for lang Tid.

★

Den 15. gennemførtes en omfattende Skibssabotage mod 3 store Nybygninger, der laa hos B&W paa Refshaleøen. Først paa Formiddagen rystede flere voldsomme Eksplosioner Værftet, og umiddelbart efter krængede den ene Nybygning, der havde faaet Navnet „Asnæs" over, mens den anden, der havde Nr. 78 sank i Løbet af faa Minutter. De to Skibe var paa henholdsvis 5000 og 3000 Tons. Ved 15-Tiden lød en ny Eksplosion. Denne Gang fra den tredje Nybygning, der ogsaa sank i Løbet af meget kort Tid. For alle tre Baades Vedkommende var Arbejdet saa langt fremme, at de snart kunde afleveres. De indgik som Led i det tyske saakaldte „Hanse"-Program, der skulde sikre tysk Skibsfart en lang Række Nybygninger fra danske Værfter. Endnu er det ikke lykkedes Tyskerne at faa en eneste Nybygning gjort færdig.

★

Den 21. gennemførtes en lige saa dristig Sabotageaktion mod to nybyggede tyske Hurtigbaade, der laa ved Fords Fabrikker i Sydhavnen. Ved 10-Tiden trængte en Del bevæbnede Mænd ind paa Fabrikken, tvang Arbejderne til at køre nogle transportable Svejseanlæg hen til de to Hurtigbaade og satte dem derefter i Gang med at „skære" Baadenes Skrog i Stykker. Mens dette foregik, ødelagde Patrioterne Maskiner og andre vitale Dele om Bord. Midt under Aktionen anmeldte den tyske Marines Skønsmænd deres Ankomst. De skulde tilse Baadene, som skulde afleveres Dagen efter. De Herrer blev budt Velkommen af 3 4 Maskinpistolskytter, som fratog dem deres Vaaben. Derefter førtes de ned til Baadene, for at de kunde overbevise sig om, at ialtfald disse to Hurtigbaade ikke kommer i Søen, før Tyskland forlængst har tabt Krigen.

★

Tirsdag den 9. standsede nogle Patrioter en Bil fra Rekylriffelsyndikatet der var paa Vej til Mosede Batteri med 6 Stk. 20 mm Kanoner. Sabotørerne spurgte, om „Skyde-Søren", den Tekniker, der skulde indskyde Kanonerne for Tyskerne, var med, og da de fik at vide, at han kom bagefter i en anden Bil, satte de sig roligt til at vente. Tre Kvarter senere kom Bilen med „Skyde-Søren" og to tyske Officerer. Tyskerne blev sat af, hvorefter Patrioterne fjernede sig med samt „Skyde-Søren" og de specielle Dele, han medførte, begge Biler og alle Kanoner.

Storbønder vil have Tyskerne til at gennemføre Forhøjelse af Smørprisen!

I de seneste Forhandlinger mellem danske og tyske Myndigheder om Vareudvekslingen gjorde Tyskerne opmærksom paa, at nogle danske Landbrugere, der har Forbindelse med tyske Kredse, gentagne Gange har rejst Spørgsmaalet om en Forhøjelse af Smørprisen.

Tyskernes Repræsentant, Dr. Walther vilde ikke gerne bestride, at der kunde fremføres visse Argumenter for en Prisforhøjelse. Saaledes skulde den danske Smørpris være den laveste i Europa, og endvidere var den ikke ændret siden 1942, mens paa den anden Side Landbrugets Produktionsomkostninger, særlig Lønningsudgifterne var steget temmelig stærkt!

Rent bortset fra, at en Prisforhøjelse for Smør og andre Landbrugsprodukter ikke er paakrævet, hvilket med al ønskelig Tydelighed fremgaar af Landbrugets Rekordfortjenester i 1943-44, saa er det en Skændighed uden Lige, at danske Landbrugere render til Tyskerne for at faa dem til at gennemtvinge Prisforhøjelser. Mens Tusinder af Landsmænd vansmægter i tyske Fængsler, maa friste en kummerlig Skæbne som Emigranter eller leve en illegals haarde Liv her i Landet, er disse Stympere alene optaget af deres eget Pengebegær. De har hørt og set saa meget til det danske Folks Kamp, at de maa vide, at de med denne Handling falder Nationen i Ryggen. Idag kender vi ikke Navnene paa de skyldige, selv om man kan have sine Formodninger, men de skal nok blive fundet frem, og den retfærdige Straf skal ramme dem.

6 danske Provinsbyer hærget af de tyske Mordbrændere

I Løbet af Ugen, der sluttede den 15. November, lykkedes det de tyske Mordbrændere og deres danske Medhjælpere i Schalburgkorpset at ødelægge for mange Millioner Kroner Værdier i danske Provinsbyer.

Natten til den 10. bragede Bomberne i Svendborg, hvor Møllergade og Brogade i Byens Centrum hærgedes af Spræng- og Brandbomber. Som ved et Mirakel omkom kun to Kvinder.

Samme Nat ødelagdes talrige store Forretninger paa Odenses Strøggader, Kongensgade og Vestergade. »Fyns Venstreblads« Bygning beskadigedes, hvorimod et Attentat mod »Fyns Tidende« mislykkedes.

Natten til den 11. var Schalburgfolkene naaet til Aalborg, hvor de anrettede meget store Ødelæggelser i Forretningskvarteret Nytorv-Bispegade. Det vides, at ialtfald 1 Mand dræbtes ved Eksplosionerne.

Den følgende Nat kom Turen til det i Forvejen saa haardt ramte Aarhus, hvor nogle vældige Eksplosioner i Søndergade ødelagde bl. a. den store Ejendom »Ankerhus« og talrige andre Ejendomme.

Natten til den 13. ødelagdes Forretningsejendomme i Torvegade og Nørregade i

Vejle. Adskillige Mennesker kom her alvorlig til Skade.

Natten til den 14. var Mordbrænderne naaet til Esbjerg, hvor 3 vældige Eksplosioner i Byens Centrum ødelagde mange Ejendomme, bl. a. den, hvor „Esbjergbladet" har Kontor.

I Esbjerg nøjedes Banditterne imidlertid ikke med at sprænge Beboelseshuse i Luften — her ledsagedes Ugerningen af Mord paa danske Mænd, idet Redaktør V. Lauridsen, »Esbjergbladet«, og det socialdemokratiske Byraadsmedlem, Læge Poul Carstensen blev myrdet. Da Esbjergs Befolkning i retfærdig Harme og under Ledelse af Frihedsraadets Lokalkomite nedlagde Arbejdet i 24 Timer, kom Panckes og hans Medhjælperes »teutoniske Raseri« til fuld Udfoldelse. I den af den højere Pancke udsendte officielle Meddelelse om Folkestrejken hed det, at der straks ved Strejkens Begyndelse var indført Undtagelsestilstand, men dette er ikke rigtigt. Sandheden er, at Esbjergs Befolkning besluttede og paa værdig Maade gennemførte en 24 Timers Proteststrejke. Først, da Arbejdet om Torsdagen var genoptaget, da Butikkerne paany havde lukket op, indførte Tyskerne Undtagelsestilstanden — som Straffeforanstaltning. Gas-, Lys- og Vandforsyningen lukkedes i 3 Døgn. Komunaldirektøren, Borgmesteren, Formanden for Fællesorganisationen, en Del Fagforeningsformænd og enkelte Byraadsmedlemmer blev arresteret, men atter ret hurtigt løsladt, nogle efter et Par Timers Forløb, andre først i Løbet af et Par Dage.

Den voldsomme Maade, hvorpaa den tyske SS- og Politifører reagerede overfor Befolkningens forstaaelige Harme og værdige Demonstration, beviser med al ønskelig Tydelighed, hvem der staar bagved Terrormordene og Ødelæggelserne. Den Morder- og Terrorbande, der for Tiden drager gennem de jyske og fynske Byer, handler efter Berlins og General Hannekens Ordre og med Bests og Panckes Velsignelse.

Dersom de Herrer tror, at de ved Trusler og Undtagelsetilstand kan kujonere det danske Folk til roligt at finde sig i denne Form for »glorværdig« Krigsførelse, da tager de fejl. For hvert Mord og for hver gemen Ødelæggelse vokser Hadet tifold i Styrke og den danske Modstandsbevægelses enige og ubrudte Front garanterer, at intet vil blive glemt, alt vil blive husket, og de skyldige draget til Ansvar.

Tyve og Røvere maa betragtes som Landsforrædere

Da Pancke den 19. September afsatte det danske Politi — for at skaffe „Ro og Orden" i Landet — gav han i Virkeligheden Retsløsheden frit Løb. Overfald, Mord, Tyveri og Røveri har siden bredt sig, saa vort Folk aldrig har været ude for noget lignende. Efter al Sandsynlighed er det fuldt ud efter Nazisternes Beregning. Hvad de ikke hidtil har kunnet opnaa med Terror og militær Indsats, det haaber de nu at kunne gennemføre ved Hjælp af Forbryderverdenen. Men de vil atter en Gang forregne sig. Det danske Folks Enighed vil ikke blive brudt. Samlet har de vendt sig mod Nazismen, og det vil trods alle Prøvelser holde sammen, til Befrielsen er en Kendsgerning.

Hvad den nu herskende Retsløshed angaar, saa har Tyskerne paa mere end een Maade deres store Andel heri. Allerede før Politiets Opløsning, huserede de Landet over med Snigmord og Bombeattentater, og dette har de fortsat med, men ogsaa en meget stor Del af den seneste Tids Røverier og Tyverier kan skrives paa deres Konto. Saaledes har de maattet vedgaa, at Røveriet i Helsinge Bank udførtes af 3 Marinevægtere, og talrige smaa Enkeltheder i de strengt censurerede Bladmeddelelser om stedfundne Røverier afslører ogsaa Ophavsmændene. (Røveriet i Frederiksberg Teater, hvor Røveren kun kunde et „dansk" Ord, nemlig »Kasse", hvilket han troede var det gængse danske

Ord for Penge. Eller det store Røveri paa Raadhuspladsen, hvor de Herrer Røvere indfandt sig i en af de berygtede benzindrevne Gestapobiler o. s. v., o. s. v.)

Det lyder ikke usandsynligt, at ogsaa ubemidlede ved et rask Kup kunde tænkes at ville sikre sig nogle Kontanter til at imødegaa den vanskelige Tid, der kommer, og det tør betragtes som afgjort, at adskillige svage Sjæle falder for Fristelsen. Det vil imidlertid være en grov Fejlregning, dersom de tror, at de kan regne med almindelig Behandling i Tilfælde af Opdagelse. Enten de bliver fanget nu eller først efter Befrielsen, maa de gøre Regning paa en ualmindelig streng Behandling, thi med deres Handlinger er de med til at fremme Nazisternes Ønske om at hidføre Kaos i Landet. De optræder altsaa i Realiteten som Hitlernazisternes Haandlangere, og de vil blive behandlet derefter. Den Straf, som til sin Tid vil overgaa Landsforrædere, vil ogsaa blive dem til Del.

Afregning med Stikkere

Den Portier Mogensen, Hotel Metropol i Viktoriagade, der i Dagspressen omtaltes som skudt af ukendte Mænd, var Stikker. Han var forhenværende Politibetjent og solgte nu sine tidligere Kolleger til en Pris af 1200 Kr. pr. Stk.

Fotohandler Harald Hagen Jespersen, nu Aarhus, tidliger Horsens, blev den 8. skudt i Aarhus. Han har angivet en Række illegalt arbejdende Personer i Horsens og var medvirkende til, at Horsens paa et vist Tidspunkt var een af de haardest ramte Byer i Landet.

Sadelmager Ejnar Petersen og Slagtermester Harald Maust, der den 9. blev dræbt i Svendborg, var begge Medlemmer af DNSAP og arbejdede ivrigt for det tyske Politi.

Ejvind Madsen, som den 10. dræbtes i Esbjerg, var ansat hos Gestapo.

En af Tyskernes farligste Hjælpere i Jylland blev likvideret den 13., da Ingeniør Oluf Schmidt, Aarhus, blev skudt ned af Patrioter. Han var Nazist, Værnemager i stor Stil, Leder af Schalburgtagen i Aarhus, og der foreligger Beviser for, at det var ham, der stod bag Ødelæggelsen af Sporvognene i Aarhus, Aarhushallen m. v.

Ritmester Johan Edv. Stahr, som den 19. dræbtes ved Svanemøllen var Major i Shellhuset. Han er tidligere Ritmester i den danske Hær og har været Propagandaleder for DNSAP paa Lolland. Senere avancerede han til en ledende Stilling indenfor Schalburgkorpset.

Fru Kirstine Rungager, Fredericia, som den 17. blev skudt i sin Seng paa Radiumstationen i Aarhus, var tysk Stikker.

Om Inspektør Holger Johansen fra Hovedbanegaardens Restaurant, der Søndag den 5. efter Restaurantens Lukketid ikke ankom til sit Hjem og ikke senere har vist sig, vides, at han indtog en ledende Stilling indenfor Resterne af DNSAP, idet han var Medlem af Tremandsraadet, som efterfulgte Fritz Clausen. Det maa derfor formodes, at han er faldet som Offer for de indre Partistridigheder. Frihedsbevægelsen kan kun med Tilfredshed konstatere, at Svinene saaledes æder hinanden — der er nok endda at anvende Krudtet til.

Thune Jacobsen er — selvfølgelig — ikke blevet anerkendt som Flygtning af det danske Anerkendelsesudvalg i Stockholm, og han har nu trukket sig tilbage til Ensomheden et Sted langt borte i Sverige. Der kan han jo passende sidde og tænke over, hvordan han behandlede danske Frihedskæmperes Hustruer, naar de opsøgte ham for at tale deres indespærrede Mænds Sag. Som Regel havde han kun en haanlig Bemærkning tilovers for disse Kvinder, gaaende ud paa, at Manden jo selv havde været ude om det, dersom han blev et Hoved kortere. Meget har forandret sig siden da — men intet er glemt, vær vis paa det, Thune Jacobsen!

Folkestorm og Frihedskamp

I Anledning af den tyske Folkestorms Oprettelse lod Tyskerne indrykke en Artikel i danske Aviser, hvori de hævdede, at Folkestormens Medlemmer i Modsætning til danske Frihedskæmpere maatte betragtes som regulære Soldater i Henhold til Folkerettens Bestemmelser.

Det forundrer aldeles ikke Danskerne, at de kanibalske Nazister i Farens Stund paaberaaber sig Humanitet og Folkeret. Forholdet var et andet, mens de endnu følte sig sejrssikre. Da ulejlige de sig ikke med Grublerier over folkeretslige Spørgsmaal. Da hvilede deres Retsbeføjelser alene paa »Herrefolket«s Magt. Byer blev røvet og afbrændt, Kvinder skændet, og hele Befolkningen bortransporteret til Tvangsarbejde. Kunstsamlinger og historiske Mindesmærker blev ødelagt eller plyndret. Kirker anvendtes som Hestestalde, Skoler som Kaserner, Fanger underkastedes umenneskelig Tortur.

Denne Herrefolkets Foragt for de undertrykte Landes Befolkning har vi ogsaa i rigeligt Maal faaet at føle: Deportation af Jøder og andre Statsborgere til Tyskland, Beslaglæggelse af Skoler og offentlige Bygninger til militære Formaal samt Indgreb i dansk Administration strider altsammen mod alle internationale Retsregler.

Staaende overfor en saadan Bande Retsbrydere har det danske Folk derfor ligesom alle andre undertrykte Nationer baade Ret og Pligt til at rejse sig og benytte ethvert tænkeligt Middel i Kampen. Naar det gælder at sætte Lovbrydere paa Plads, kan det ikke være Lovens Bogstav, men dens Aand, der er afgørende.

Derfor er den danske Frihedskæmper og Saboteur fuldt saa meget i Overensstemmelse med Folkeretten som den tyske Folkestorm med »Armbind, Hagekorsmærke og andre synlige Kendetegn«. Det er Forholdene, der tvinger de danske Frihedsstyrker til at arbejde illegalt. Men de gør det med god Samvittighed, thi de ved, at de paa fremskudte Poster i Overensstemmelse med Folkerettens Aand kæmper for, at Kultur og Fremskridt paany kan blive sat i Højsædet — og den Dag er iøvrigt ikke fjern, da Danmarks Undergrundshær vil træde frem i Dagen med synlige Kendetegn, og Vaabnene baaret frit fremme. Den Dag vil de tyske Propagandamagere erfare, at hverken Ord eller Folkestorm, hverken Grøftegravning eller Totalmobilisering vil kunne frelse dem fra det uundgaaelige Nederlag og den haarde og ubønhørlige Afregning.

Nazi-Direktør Juncker

Aarhus Oliefabrik

Gæst i Fagforening

Visse Mennesker synes uanfægtet af, hvad der end sker. I Aarhus har Olie- og Sæbeindustriarbejdernes Fagforening saaleeds indbudt den for sit Maskepi med Tyskerne berygtede Direktør Juncker til Organisationens 25 Aars Jubilæumsfest. Det er en national Uanstændighed, der paa det skarpeste maa fordømmes. Vi ved ikke, hvem Initiativtageren er, men skulde det vise sig, at den tidligere Formand, Hjalmar Kjær, har haft en Finger med i Spillet, er det en grov Misforstaaelse, at Arbejdsmandsforbundets Kongres valgte ham til Viceforretningsfører — men denne Misforstaaelse vil kunne ændres. Tyskerlakajer og deres Medhjælpere vil faa en krank Skæbne.

Hvad Direktør Juncker angaar, kan hans Fjernelse fra Oliefabrikens Ledelse formentlig kun være et Spørgsmaal om kort Tid. I modsat Fald maa Fabrikens Ejere finde sig i at blive slaaet i Hartkorn med ham og derved udsætte sig for, at deres Virksomhed bliver nationaliseret, saaleeds som det er sket med talrige store franske og belgiske Virksomheder, der havde været for ivrige efter at tækkes Undertrykkerne.

LAND OG FOLK

UDSENDT AF DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI

NUMMER 56
10. DECEMBER 1944

Indhold

Stalin 65 Aar. — Modstandsbevægelsen i de befriede Lande staar Vagt om Demokratiet. — Fra de forreste Linjer. — Kartoffelordningen, en Narresut. — Vaaben og Demokrati. Bedriftskomiteer i Frankrig. — 30 Procent Lønforhøjelse i Frankrig. — Polens Arbejdere og Bønder ønsker Frihed og Demokrati. — Nydelig Funktionær. — Forskellige Nyheder.

Stalin - 65 Aar

Staaende midt i Kampen for sit Land og sit Folk fylder Marskal STALIN den 21. December 65 Aar. Et langt Livs utrættelige Arbejde for Socialismen og det russiske Folk kan han se tilbage paa — fra han som 20-aarig ung Mand organiserede Strejker i Georgiens Oljedistrikter til han i Dag staar som Leder og Organisator af Sovjetfolkets sejrrige Kamp mod det Hitlerfascistiske Rovdyr.

Som sit Folks politiske og militære Leder er Stalin elsket af det russiske Folk. Denne Hengivenhed skyldes ikke en kunstig Fører-Ideologi, men oprigtig Beundring og Taknemlighed overfor den Mand, hvis Liv spænder over den mest betydningsfulde Periode i det russiske Folks Historie, hvis Navn er Symbolet paa det russiske Folks Fremmarch fra zaristisk Slaveri til socialistisk Frihed, fra kapitalistisk Udplyndring og national Undertrykkelse til idag, da Folket er Ejere af Jord og Produktionsmidler og selv er Herre over sin Skæbne.

Som Lenins mest trofaste Discipel, bedste Medarbejder og fremragende Arvtager har Stalin fra sine unge Dage deltaget aktivt i det russiske Folks Kamp mod Zarismen. Han ledede den revolutionære Opstand i 1917 og organiserede i Interventionsaarene den militære Modstand mod de indtrængende fremmede Tropper. Han har beriget og uddybet den marxistisk-leninistiske Teori. Efter Lenins Død har Stalin videreført hans Arbejde og gennem Femaarsplanernes gigantiske Resultater sikret Socialismens Opbygning i Sovjetunionen. Mens Fascismen tog Magten i det ene Land efter det andet og forgiftede de demokratiske Staters indre Liv og Sikkerhed, skabte Stalin en ny Forfatning for Sovjetfolket, Socialismens Forfatning, bygget op paa Grundlag af det fuldt udviklede socialistiske Demokrati, en Forfatning uden Sidestykke i Historien — og en Forfatning, der ikke kun fik Betydning for det russiske Folk, men som ogsaa for Folkeslagene udenfor Sovjetunionen blev et Lyspunkt i en Mørketid og et Slag mod den internationale Fascisme. Med Rette kunde Stalin i sin Tale ved Forfatningens Forelæggelse for den 8. ekstraordinære Sovjetkongres den 25. November 1936 erklære:

> »Paa en Tid, da Fascismens grumsede Bølge tilslører Arbejderklassens socialistiske Bevægelse og kaster Snavs paa de demokratiske Bestræbelser hos den civiliserede Verdens bedste Mænd, vil Sovjetunionens nye Forfatning blive et Anklageskrift mod Fascismen og vidne om, at Socialisme og Demokrati er uovervindelige. Sovjetunionens nye Forfatning vil blive

en moralsk Støtte og virkelig Hjælp for alle dem, der nu fører Kampen mod det fascistiske Barbari«.

Som det russiske Folks nationale Fører er Stalins Betydning stor. Som international Statsmand og Fører i Kampen mod Fascismen og for Demokrati er hans Betydning ikke mindre.

Ligesom den nye Forfatning ikke kun blev til Gavn for det russiske Folk, men ogsaa et Banner for den øvrige Verdens frihedselskende Folkeslag i deres Kamp mod den fascistiske Reaktion — saaledes har hele hans Indsats for det russiske Folk og for Styrkelse af Landets Forsvarskraft ikke kun haft til Formaal at gavne Sovjetunionen, men ogssa at understøtte hele den demokratiske Verden i dens Kamp mod Fascismen. Netop derfor er de Resultater, der er naaet i Sovjetunionen under Stalins og det bolsjevikiske Partis Ledelse, ogsaa af den allerstørste Betydning for Folkeslagene udenfor Sovjetunionen.

Mange Aar før den nuværende Krigs Udbrud forudsaa Stalin Faren for denne Krigs Opstaaen. Derfor søgte Sovjet-Regeringen i Folkeforbundet og paa internationale Konferencer at skabe den demokratiske Verdens Enhedsfront imod de fascistiske Agressorer, men uden Resultat — først Østrig og Tjekoslovakiet skulde ofres og en ny Krig udbryde, før denne Enhedsfront blev en Kendsgerning. For at sikre sit eget Land og Folk forudsaa Stalin klart Nødvendigheden af, at Sovjetunionen i Tide skabte sig en Industri, der kunde forsyne Landet med Forsvarsmidler. Gennem Femaarsplanerne blev denne Opgave løst. Deres Virkeliggørelse betød store Ofre og Afsavn for det russiske Folk, men ogsaa Garantien for Fascismens Nederlag i Dag. Uden disse Ofre, uden Femaarsplanerne, uden Industrialisering og Landbrugets Kollektivisering vilde ikke alene Sovjetunionens Eksistens, men ogsaa hele det europæiske Demokratis Eksistens have været i den dødeligste Fare.

Paa den 17. Partikongres den 26. Januar 1934 udtalte Stalin bl. a.:

»Vor Udenrigspolitik er klar. Den er en Politik til Fredens Bevarelse og til Styrkelse af Handelsforbindelsen med alle andre Lande. Sovjetunionen tænker ikke paa at true nogensomhelst og end mindre paa at overfalde nogen. Vi er for Freden og forsvarer Fredens Sag. Men vi lader os ikke skræmme af Trusler, og hvis Krigsanstifterne slaar løs paa os, er vi klar til at slaa igen. Den, som vil Fred, og som søger Forretningsforbindelse med os, vil altid finde Støtte hos os. Men de, der vil forsøge at overfalde vort Land, vil blive vist saa eftertrykkeligt tilbage, at de for Fremtiden taber Lysten til at stikke deres Svinetryne i vor Sovjethave«.

Disse Ord af Stalin er nu ved at gaa i Opfyldelse. Demokratiernes Sejr og Fascismens Nederlag er i Syne. Sovjetjorden er renset for Fjender. Hitlers Vasaller, Finland, Rumænien og Bulgarien har kapituleret. Paa tysk og ungarsk Jord jager den Røde Hær Resterne af Hitler-Banderne paa Vej mod Tilintetgørelsen. Snart vil Stalins Ord fra Talen den 6. November i Aar være en Kendsgerning, snart vil den Røde Hær »slaa de fascistiske Rovdyr ihjel i deres egen Hule og plante Sejrens Fane over Berlin«.

Alt dette skyldes først og fremmest det russiske Folks eksempelløse Mod og Opofrelse og Stalins geniale, politiske og militære Ledelse. Derfor har ikke alene det russiske Folk Grund til at takke Stalin for hans Indsats. Ogsaa den øvrige Verdens Folkeslag vil med Taknemlighed bringe ham deres Hyldest og Lykønskning i Haab om, at han i endnu mange Aar maa staa i Spidsen for det russiske Folk og ogsaa i de kommende Fredens Aar blive i Stand til at yde en Indsats til Gavn for saavel det russiske Folk, som for alle Verdens Folkeslag.

Som Kommunister hylder vi Stalin som vor Tids største nulevende socialistiske Fører, som den, der gennem sit Arbejde har vist hele Verdens Arbejderklasse Vejen frem til Socialismen og til en lykkeligere Tilværelse.

Som Danskere hilser vi Stalin, fordi han gennem sin politiske og militære Ledelse af Sovjetunionen og Kampen mod Hitler-Tyskland er med til at bringe vort Land Friheden.

Modstandsbevægelsen i de befriede Lande staar Vagt om Demokratiet

GRÆKENLAND

Ved Underhusdebatten Fredag den 8. December erklærede et af det engelske Arbeiderpartis Medlemmer, at den græske Krise var Kulminationen af en mangeaarig politisk Udvikling, som kendetegnedes ved Navnene Darlan, Victor Emanuel, Badoglio og Michailovitsj. Det kan ogsaa siges saaledes, at det, der sker i Grækenland i disse Dage, er Folkets Krav om Indfrielse af de Veksler paa Frihed og Demokrati, som længe har været forfaldne. Udviklingen i Grækenland er ligesom Udviklingen i alle andre besatte Lande et Vidnesbyrd om, at Folkenes Frihedskrig mod Nazismen tillige er blevet en Kamp mod de reaktionære politiske Systemer, som før Krigen holdt Landene nede i Ufrihed og Nød.

I Grækenland havde Kong Georg — der ikke ejer en Draabe græsk Blod i sine Aarer — og Metaxas før Krigen gennemført et Diktatur, der i et og alt var skaaret efter tysk Mønster. Metaxas er død, men Kongen har under sit Eksil efter Evne modarbeidet den store virkelige græske Frihedsbevægelse.

»Svenska Dagbladets« Korrespondent skrev den 13.-10. fra Grækenland, at han havde haft en Samtale med Chefen for et stort Omraade i den nordlige Del af Landet. Denne Chef rettede de alvorligste Anklager mod Kong Georg. Han erklærede, at Kongen lige siden Frihedskampen for Alvor begyndte, med alle Midler har søgt at hindre EAMs Visksomhed. »Jeg taler,« fortsatte Præfekten, »som Repræsentant for EAH i hele Nordgrækenland, og vi repræsenterer en Tiendedel af Grækenlands Befolkning, naar jeg erklærer, at vi energisk vil modsætte os Kong Georgs Tilbagevenden, saalænge det græske Folk ikke gennem Folkeafstemning har vedtaget, at det ønsker, han skal vende tilbage. Hidtil har Kong Georg ikke ytret et eneste anerkendende Ord om EAMs selvopofrende Befrielseskamp, og han har heller ikke med et eneste Ord fordømt Quislingregeringen og dens SS-Tropper, som har myrdet det græske Folk. Tværtimod har Kong Georg sendt sine Agenter til Grækenland for at forstærke SS med det ene Formaal at forhindre den Sammenslutning af hele det græske Folk, som kunde bringe Kongens personlige Stilling i Fare. Gennem sine Agenter lod han udsprede falske Rygter om EAM især gaaende ud paa, at denne efterstræbte kommunistiske Maal og sigtede efter at styrte Grækenland ud i Borgerkrig.«

I en senere Korrespondance den 19.-11. forklarer samme Korrespondent, at hele Tracien og Makedonien nu staar under Forvaltning af den græske Frihedsbevægese EAM, hvis militære Organisation ELAS saa godt som udelukkende er sammensat af tidligere Partisaner. EAM er en Koalition af de vigtigste antifascistiske Partier, blandt hvilke Kommunisterne er stærkest repræsenteret — som de har været det overalt, hvor der er kæmpet mod Nazismen. Korrespondenten fortsætter »Om den faktiske politiske Partifordeling indenfor det græske Folk er det vanskeligt at dømme, saalænge Valg endnu ikke har fundet Sted, men fra paalidelig Kilde er det sagt mig, at EAM i Nordgrækenland repræsenterer mindst 80 pCt. af Befolkningen, og at Kommunisterne ved frie Valg maa forventes at faa absolut Majoritet overfor alle andre Partier. EAM er antidynastisk og gør ingen Hemmelighed af sin fjendtlige Indstilling overfor Kongen. Dens Beredvillighed til at lade Spørgsmaalet om Monarki eller Republik afgøre ved Folkeafstemning er Udtryk for dens faste Overbevisning om, at der vil blive en overvældende Majoritet for Republiken.

Alene disse to Citater viser, at Problemstillingen i Grækenland er mere kompliceret end f. ex. i Belgien. Frihedsbevægelsen i Grækenland har under hele Besættelsen været splittet. Foruden EAM, der repræsenterer den overvejende Fol-

kestemning, bestod en mindre Organisation EDES under General Zerva, væsentlig rekrutteret blandt Officerer, der tidligere støttede Metaxas-Diktaturet. Denne Gruppe har under hele Besættelsen opretholdt intim Kontakt med Eksilregeringen, der er sammensat af overveiende udemokratiske Politikere, og den har stadig set det som sin Opgave at bekæmpe EAM fremfor at bekæmpe Tyskerne. EDES-Folkene var i Grækenland hvad Michailovitsi-Folkene var i Jugoslavien: Forrædere mod Frihedskampen, Forkæmpere for det fascistiske Diktatur.

Da Regeringen Papandreou ankom til Grækenland fra Cairo udnævntes 6 Repræsentanter for EAM som Ministre, og dermed mente de reaktionære Diktaturfolk formentlig at have lukket Munden paa Modstandsbevægelsen. Men et Folk, der har kæmpet og lidt og i aarevis kun haft det ene Maal for Øie: Frihed, Demokrati, Tryghed ønsker Handling og ikke Ord, ønsker Realiteter og ikke tomme Gestus. Det varede ikke mange Dage, før Papandreou afslørede sine inderste Hensigter. I Ministerier og andre offentlige Kontorer ansatte han fortrinsvis Folk fra Metaxas-Diktaturets Tid, altsaa svorne Fiender af Demokratiet, han indrullerede den reaktionære Officersbevægelse EDES, som under hele Besættelsen havde bekæmpet Patrioterne, i den græske Nationalgarde, samtidig med at han fik den engelske Øverstkommanderende Scobie til at udstede en Dagsbefaling til alle Modstandsbevægelsens Medlemmer om, at deres Kamp var forbi, og lod det græske Krigsministerium udstede Ordre til Opløsning af samtlige Modstandsgrupper indenfor EAH (mens EDES som nævnt skulde danne Kernen i Regeringens nye Hær). Dermed var Bægeret løbet fuldt, og den 2.-12. indgav de 6 EAM-Ministre deres Afskedsbegæring til Papandreou. I et Manifest fra EAM, hvis fulde Ordlyd endnu ikke er kendt, hed det bl. a. som Motiveringen for Ministrenes Tilbagetræden, at Papandrou havde nægtet at arrestere Quislinger og Samarbeidsfolk, at han tværtimod i mange Tilfælde havde ophøjet dem til de mest ansvarsfulde Stillinger, at de græske Frihedskæmpere, som Tyskerne havde smidt i Fængsel, ikke blev løsladt og endelig, at Papandreou gav Fascisterne Vaaben og krævede Folket afvæbnet.

Det er disse Synspunkter, visse engelske Kredse nu erklærer for uforenelige med Demokrati!

Om Kampene i Athen og det øvrige Grækenland foreligger indtil nu kun engelske Telegrammer, og det er derfor ikke muligt at danne sig et virkeligt Billede af Begivenhedernes Udvikling, men lad os sluttelig citere et Par af de Udtalelser, der faldt under Underhusdebatten om Grækenland. Cox, Arbeiderpartiet, udtalte bl. a.: »Den nuværende græske Regering er ikke baseret paa almindelige Valg. EAM er ikke nogen kommunistisk Organisation, men en venstreorienteret, republikansk Folkebevægelse, der støttes af 90 pCt. af det græske Folk. EAMs Krav var rimelige og gik kun ud paa, at saafremt deres Styrker skulde afvæbnes, saa skulde ogsaa de andres Styrker afvæbnes. Dette rimelige Forlangende blev afslaaet enten af Papandreou eller af den engelske Ambassadør i Athen, der er almindelig berygtet som »det nye Grækenlands onde Aand«.« Taleren sluttede med at spørge, »om Churchill havde til Hensigt at udnævne Statsministre i de befriede Lande paa samme Maade som Hitler i sin Tid udnævnte Gauleitere«.

Churchill krævede et Tillidsvotum fra Underhuset, og han fik det. Men de mange skarpe Ord, der lød mod Premierministeren, viser, at det først og fremmest var af Hensyn til den fortsatte Krigsførelse mod Tyskland og ikke for sin Stilling til de græske Frihedskæmpere.

BELGIEN

Udviklingen her viser stort set samme Kendetegn som i Grækenland. Den reaktionære Højremand, Pierlot, som har tilbragt alle Kampaarene i London, vendte efter Landets Befrielse tilbage med en Eksilregering, hvori Modstandsbevægelsen overhovedet ikke var repræsenteret. Den holdt i 11 Dage, saa optoges 2 Kommunister og en Mand fra den øvrige Modstandsbevægelse i Regeringen. Ogsaa Pierlot var formentlig af den Mening, at hermed var Munden lukket paa Folket. Disse Førkrigspolitikere har stadig ikke begrebet, at der nu skal synges rent ud

og tones Flag. Halvheder gør det ikke mere. Pierlot opfyldte ikke de Aftaler, han havde truffet med Modstandsbevægelsens Folk om Arrestation af Krigsofrbrydere, Løsladelse af Patrioter og Udrensning indenfor Administrationen.

New Yorkerbladet »PM«s Korrespondent i Belgien telegraferede saaledes hjem, at Krisen i Belgien skyldtes Regeringens Forsøg paa at tage Herredømmet uden Hensyn til, hvad der er sket i disse Krigsaar, og at det belgiske Folk er højst foruroliget over Tilsynekomsten af alle de gamle reaktionære Politikere. En engelsk Korrespondent, som har opholdt sig 3 Maaneder i Belgien, udtaler, at kun en Del smaa Kollaborationister er fængslet, mens de store stadig gaar frit omkring.

Den 15.-11. udsendte Pierlot Ordre til, at Modstandsbevægelsen skulde afvæbnes, skønt der ikke herskede Enighed herom indenfor Regeringen. Den 16.-11. forlod Modstandsbevægelsens Folk i Protest Regeringen, idet de henviste til det uanstændige og farlige i, at denne konservative Statsminister, hvis Mandat forlængst var udløbet, og som under hele Krigen havde siddet trygt i London, nu havde saa travlt med at afvæbne de Partisaner, som med Vaaben i Haand havde kæmpet mod Tyskerne og gennem deres Kamp muliggjort hans og Spaaks Tilbagevenden. Samtidig henviste man til, at Quislinger og Samarbejdsfolk ikke blev afvæbnet og at Regeringen ikke havde taget en eneste Forholdsregel for at rense Samarbejdsfolkene ud af Administrationsapparatet. Senere har Pierlot fortsat sin reaktionære Kurs og har ladet sig bemyndige til at forbyde Afholdelse af Møder, til at forflytte Personer fra Byer eller Egne, hvor Regeringen finder deres Nærværelse uønsket og til at gennemføre Forholdsregler til at hindre Omdeling af Blade eller Tryksager, som kan »skade Folkets Moral«.

Med denne Form for »Demokrati« paa Programmet vil Pierlots Dage snart være talte.

HOLLAND

Endnu er hele den hollandske Regering ikke vendt tilbage til Landet , men allerede i Dag spores der stærk Misfornøjelse med den.

Korrespondenten til »New York Times« skriver saaledes fra Maastricht, at Befolkningen i dette Omraade ikke paa nogen Maade viser Begejstring for den hollandske Regering, som er vendt tilbage til Fædrelandet og for Størsteparten bestaar af gamle Ministre.

Regeringens Popularitet er yderligere blevet svækket derved, at den Krigsguvernør, som repræsenterer Regeringen, har afsat Borgmestre, der har deltaget i Modstandsbevægelsen, og erstattet dem med Borgmestre, som beklædte Embederne før Krigen, blandt disse ogsaa adskillige som har beklædt Embederne under den tyske Okkupation. Denne Begyndelse lover ikke godt, og saafremt Regeringen ikke lægger Kursen haardt om, vil det komme til blodige Uroligheder ogsaa i Holland.

Deltagerne i Modstandsbevægelsen, slutter Korrespondenten, kræver større Demokratisering ogsaa af det økonomiske Liv end før Krigen.

Billedet er saaledes overalt det samme. Det er forbi med de lunkne Kompromisers Tid. Folkene kræver Realiteter De vil have Tøj paa Kroppen, de vil have Mad i Munden og de vil først og fremmest sikres imod, at en Flok reaktionære. pro-fascistiske Elementer endnu en Gang sætter sig til Rette i Regerings- og Administrationssæderne og paany styrter Landene ud i Krigens Barbari og Ødelæggelse. Derfor kræves der Udrensning til Bunds af alle Quislinger og Samarbejdsmænd, derfor nægter Folkene at aflevere sine Vaaben før dette Krav er opfyldt. Det har ofte nok paa sin Krop følt, hvor lidet man kan stole paa de reaktionæres Løfter og Tilsagn. Det lader sig ikke længere holde hen med Snak. Har det sejrrigt kunnet staa Kampen igennem mod Tyskerne, vil det ogsaa kunne besejre sit eget Lands lille Klike af Mørkemænd og Udsugere. Folkene har kæmpet under Parolen Frihed, Fred og Demokrati. Nu, da deres Lande er befriet, ønsker de Ordene omsat i Handling. Dette er, hvad Udviklingen fortæller i de indtil nu befriede Lande.

Spørger man dernæst: Hvorledes vil det gaa i Danmark, da falder Svaret let: Saafremt den første Regering tager tilbørligt Hensyn til Modstandsbevægelsen,

saafremt den skaanselsløst og uden Betænkning gennemfører de af Frihedsraadet formulerede Krav om Arrestation af Landsforrædere, om Udrensning af Samarbejdsmænd, om Konfiskation af Krigsgevinster o. s. v., da vil Udviklingen forløbe i Ro, det viser bl. a. Eksemplet i Finland, hvor Regeringen gaar frem med haard Haand overfor Tyskervenner og fascistiske Organisationer. Det staar saaledes fuld ud til de Folk, der faar i Opdrag at danne den første Regering, at afgøre, hvorledes Friheden skal holde sit Indtog i Danmark, thi saameget er vist, det danske Folk vil ikke med mindre Energi end det belgiske, det franske og det græske staa Vagt om Demokratiet og med Sejrens Ret forlange sine Krav opfyldt.

Fra de forreste Linjer

Jernbanesabotagen, der i November Maaned indtog en ubestridt Førerplads i Kampen mod de tyske Undertrykkere, har i de første 14 Dage af December været ret begrænset, men de tidligere udførte Aktioner har sat saa følelige Spor, at Statsbanernes Kapacitet er blevet meget stærkt nedsat. DSB kan i Øjeblikket ikke overkomme de tyske Militærtransporter og har bl. a. af denne Grund — men ogsaa fordi de tyske Kulleverancer helt er udebleven siden 24.-11. — maattet foretage drastiske Indskrænkninger i Juletrafiken.

Ellers har det ikke skortet paa dristige Aktioner fra den danske Sabotørers Side. Saaledes blev Aktionen mod Stndard Electric den 2.-12 udført med en Dristighed og Grundighed, der tjener hele Modstandsbevægelsen til Ære. Pistolbevæbnede Mænd holdt Lørdag Morgen en Mælkevogn op i Nærheden af Fabriken, der ligger i Raadmandsgade i København. I Mælkevognen anbragtes derefter 4 Smørdritler, indeholdende Sprængstof, hvorefter Kusken blev tvunget til at køre ind i Fabrikens strengt afspærrede Gaard. Han var vant til at komme der daglig, og ingen skænkede ham derfor særlig Opmærksomhed. Straks Portene blev aabnet for Mælkevognen strømmede Frihedskæmperne til, holdt Portvagten op, anbragte »Smørdritlerne« passende Steder i Stueetagen paa den store Fabriksbygning, advarede Arbejderne og anbragte dem i Beskyttelsesrum — og faa Minutter senere rystede et Par voldsomme Eksplosioner hele Kvarteret. »Standard Electric«, der stod blandt de øverste paa Listen over Leverandører til Tyskerne, eksisterede ikke mere, og den bliver ikke til Fabrik paa denne Side Freden.

Torsdag den 30. November fandt et usædvanligt dristigt Vaabenkup Sted paa Godsbanegaarden i København, hvor 12-14 Frihedskæmpere tømte en Jernbanevogn for Vaaben. Det drejede sig om Maskinpistoler og Magasinrifler med tilhørende Ammunition samt et stort Parti Haandgranater og Haandbomber. Hele Herligheden var beregnet til »Folkestormen« i Kastrup Lufthavn.

Alt aandede Fred og Idyl paa Godsbnegaarden. Vognen med den kostbare Last var netop kørt til Rampe, da Værnemagten i Løbet af Eftermiddagen vilde afhente Vaabnene. I Vagtlokalet, en halv Snes Meter fra Vognen, sad det tyske Mandskab og spillede Kort, da en stor Lastbil rullede op foran Pakhuset. Chaufføren og hans Medhjælpere gik ind i Pakhuset, hvor de med Maskinpistoler tvang Mandskabet til at tømme den tyske Vogn for Indholdet og transportere det ud paa Lastbilen. Imens holdt Frihedskæmpere Vagt ude paa Pladsen, et Par umiddelbart foran Døren til det tyske Vagtlokale, hvor Kortspillet stadig gik lystelig. Hele Aktionen varede 3 Kvarter, saa kunde Chaufføren og hans Medhjælpere atter tage Plads i Lastbilen, de rullede ud gennem Porten, fortsatte over Polititorvet, hvor Sommers sorte Banditter holdt Vagt og forsvandt i den almindelige Trafik — med en Række agtpaagivende Cyklister kredsende om den dyrebre Ladning.

Den 29. November bragede Eksplosionerne over Skanderborg By og Omegn.

Tyskerne har her — meget karakteristisk — beslaglagt Aandssvageanstalten »Sølund«, der ligger i Skanderborg Dyrehave umiddelbart udenfor Byen. Anstalten var meget stærkt beskyttet og kaldtes almindeligvis »Fæstningen Skanderborg«. Den har gennem længere Tid fungeret som Hovedkvarter for de tyske Styrker i Jylland og General Hanneken havde bl. a. en Villa indenfor Afspærringen. Festlighederne tog deres Begyndelse tidligt om Morgenen, og hele Dagen igennem bragede Bomberne. De sidste 3 Eksplosioner indtraf først ved 19-Tiden og ialt menes der at være eksploderet mere end 30 store Bomber. Der blev ødelagt 4 Ingeniørkontorer, 20-30 Biler og den store Transformatorstation. Det mest bemærkelsesværdige var, at Eksplosionerne indtraf overalt paa det store Terræn, saaledes at Tyskerne tilsidst blev helt forvirrede og ikke anede deres levende Raad. Ud paa Aftenen tilkaldte de Byens Borgmester og et Byraadsmedlem og krævede, at man enten skulde fremskaffe Sabotørerne eller en ny Transformator, saaledes at der ater kunde komme Lys paa »Sølund«. Intet af Kravene kunde dog opfyldes.

Den 25. November skaffede Frihedskæmpene sig Adgang til Kedelsmedien paa B & W, hvor man netop havde fuldført to store Kedler for tysk Regning Begge Kedler blev sprængt i Luften.

Bjelke Rasmussens Konfektionsfabrik, der udelukkende syer Uniformer til Tyskerne, fik den 30. Besøg af Frihedskæmpere, som efter Skudveksling med Sabotagevagterne trængte ind paa Fabrikken og tvang saavel Vagterne som Fabrikens øvrige Personale til at se paa, hvorledes der blev hældt Petroleum ud over alle Stoffer og Uniformer, hvorefter der blev sat Ild paa det hele.

Den 30. November knaldede det ogsaa livligt i Aarhus. Paa Godsbanegaarden ødelagdes 3 Biler af Bomber og paa Galgebakken sprængtes nogle elektriske Anlæg i Luften, og som om det ikke var tilstrækkeligt, jog en Hund ved 18.30 Tiden ind gennem Minefelterne i Marselisborg Skov og fremkaldte en hel Serie af voldsomme Eksplosioner. Hunden er i god Behold.

1. December skulde to Fræsemaskiner, som Tyskerne havde stjaalet paa Maskinfabrikken paa Blegdamsvej 60-62, føres til Godsbanegaarden for derfra at transporteres til Tyskland. Tyskerne havde gjort alt for at holde saavel Tyveri som Transporten hemmelig, men en Time før Afhentningen og endnu før Arbejderne var mødt paa Arbejde, blev begge Maskiner ødelagt ved Bombeeksplosioner.

Til Trods for at Frichs Fabrikker i Aarhus holdes under meget stærk Bevogtning, lykkedes det den 3.-12. at sprænge en Samleskinne til Virksomhedens Elektricitetsværk.

Den 4.-12. sprængtes en tysk Benzinvogn i Luften paa Aarhus Hovedbanegaard og den 2.-12. ødelagdes Værnemageren Carl E. Thuemands elektromekaniske Fabrik. Thuemand har sidst gjort sig bemærket ved at reparere de ødelagte Transformatorstationer, som Tyskerne skal sprænge Havnen i Luften med inden deres Afrejse.

Efter det i sidste Nummer af *Land og Folk* udførligt omtalte dristige Vaabenkup mod Hærens Geværfabrik nedsatte Tyskerne en særlig Kommission til at undersøge Forholdene. Den kom til det Resultat, at to østrigske Soldater, som havde haft Vagt udenfor det Pakhus, hvor Vaabnene blev taget, var de egentlig skyldige, og de dømtes omgaaende til Deportation — til Fronten, men før man fik dem eksporteret, gjorde de sig usynlige, saa nu har Hr. Best ogsaa dem at lede efter.

Livets Risiko

I en Linje 10 kunde man forleden se Sporvejenes nye Plakat — den med de to Engle, der sejler paa en Sky — forsynet med en aktuel Tilføjelse, saaledes at Teksten fik følgende Ordlyd:

1. Engel: Og du?
2. Engel: Jeg sprang af en Sporvogn i Fart. Og du?
1. Engel: Jeg gik forbi Shell-Huset.

Vaaben og Demokrati

En svensk Forfatter skrev efter et Besøg i Moskva:

»Moskva-Regeringen er den eneste Regering i Verden, som tør give de arbejdende Masser Vaaben«.

Han havde set den endeløse, brede og bølgende Demonstration, som paa en 1. Maj eller 7. November rullede over den Røde Plads. Først Soldaterne og Matroserne, det motoriserede Artilleri, Tanks og Flyvemaskiner. Derefter Moskvas Arbeidere, et tilsyneladende endeløst, broget og syngende Folkehav. Vesteuropæeren maatte gnide Øinene ved dette Syn: Her kom hele Fabrikskollektiver, hvor Arbeiderne marcherede med Gevær paa Skulder.

Den, som har giort sig den Umage at læse bare lidt om Sovietunionens Forhold, vil vide, hvor konsekvent denne Folkets Bevæbning er gennemført. Paa hver eneste Fabrik, i hver eneste Skole anvender Arbejderne eller Eleverne en stor Del af deres Fritid til at opøve sig i Brugen af Vaaben. Ikke kun Mændene i den bedste Alder, ogsaa Kvinderne, Drengene og de helt gamle deltager i Undervisningen. De har gennem Aarene lært at omgaas Geværer, Maskinpistoler og meget andet. Tyskerne har under Krigen faaet at føle, at ikke alene Rødarmisterne, men hele Soviets Civilbefolkning tilfulde forstod at bruge de Vaaben, som Regeringen havde overladt dem.

Forklaringen paa denne almindelige Bevæbning af hele Folket er ganske ligetil: Landets Forsvarskraft forstærkes, naar man hænger et Gevær eller en Maskinpistol ind i hvert eneste Arbejderhjem. I et virkeligt Demokrati behøver Myndighederne ikke frygte for, at det arbejdende Folk, som udgør det store Folkeflertal, skal vende Vaabnene mod Regeringen.

Omvendt kan man stille Spørgsmaalet: Hvorledes staar det til med Demokratiet i de Lande, hvor Regeringerne vil gøre Besiddelsen af Vaaben til et Monopol, ofte endda et Klassemonopol?

Hvorfor er Højreelementerne indenfor den belgiske, franske og græske Regering saa ivrige efter at afvæbne de bedste Patrioter, Partisanerne og Sabotørerne, Arbejderklassens Sønner, som hele den demokratiske Verden gennem Aar har hyldet for deres heroiske Indsats i Kampen mod Tyskerne? Det er næppe, fordi disse Folk tilstræber Gennemførelsen af et virkeligt Demokrati, men det er Demokrati, Folkene ønsker efter denne forbandede Krig, og derfor vil de ikke lade sig afvæbne, saalænge Fascister og reaktionære Elementer stadig bærer Vaaben.

Kartoffelordningen - en Narresut

Dersom Myndighederne har troet, at der med Rabatordningen vilde blive Ro om Kartoffelsituationen, har de forregent sig. De 5 Kroner pr. Forbruger forslaar jo — populært sagt — som en Skræder i Helvede overfor de taarnhøje Priser, og der er ikke givet nogensomhelst Sikkerhed for, at Priserne ikke gaar yderligere op. Saavel den sjællandske som den jydske Notering viser da ogsaa fortsat Stigning. Derfor er der stadig Røre om denne Sag, og det vil der vedblive at være, indtil der skabes Garanti for, at Kartoflerne sikres til rimelige Priser.

Rabatordningen er kun en Narresut. Tilsyneladende faar Forbrugerne en Lettelse, men det maa erindres, at de selv skal være med til at udrede Udgifterne. Det reelle i Ordningen er, at der af Statskassen øses 12 Millioner Kr. i Lommerne paa Kartoffelavlerne, fordi de samme Krese, der har søgt Tyskernes Bistand til en Forhøjelse af Smørprisen, raaber op og truer. Myndighederne burde i Stedet for denne Million-Julegave have haandhævet Prislovens Bestemmelser, der i Paragraf 8 udtrykkeligt fastslaar, at urimelige Priser og urimelige Forretningsforbindelser er forbudt.

Fra forskellig Side er der krævet en Redegørelse fra Handelsministeriet om

denne Sag for at faa de ansvarlige frem i Dagens Lys. Dette Krav maa understøttes, men herved kan det ikke blive. Der maa skrides ind mod Jobberiet fra saavel Avlernes som Mellemhandlernes Side. Der maa fastsættes Maksimalpriser, men ikke paa Grundlag af de af Avlerne opstillede Regnskaber, thi det er det rene Bluff, naar der, som anført i et Dagblad, beregnes 28 Kr. pr. Tønde Læggekartofler. Det staar de ihvertfald ikke Avlerne i.

Forbrugernes Krav er derfor stadig: Klækkelig Nedsættelse af Maksimalpris og Indførelse af Fodringsforbud samt Afleveringspligt.

Bedriftskomiteer i Frankrig -

I det franske Ministerraads Møde den 31. Oktober 1944 vedtoges det at oprette Bedriftskomiteer. Alle Foretagender, der beskæftiger mindst 100 Løntagere, skal have en Bedriftskomite, hvis Formandsplads ifølge Bestemmelserne beklædes af Foretagendets Chef. Medlemmerne skal vælges af Arbejderne, Funktionærerne og Arbejdslederne. Personalets Delegeretantal skal være mindst 4 og højst 8, alt efter Foretagendets Betydning. Paa det sociale Omraade skal Komiteerne samarbejde med Direktionen for at forbedre Arbejds- og Livsvilkaarene. Paa det økonomiske Omraade vil Komiteerne til at begynde med spille en raadgivende Rolle og senere blive knyttet til Forretningsledelsen. De skal stadig holdes inderrettet om Foretagendets Gang og økonomiske Udvikling. Er Foretagendet et Aktieselskab, skal det stille alle Regnskabsdokumenter til Raadighed for Komiteen tillige med alle Beretninger, der tilstilles Aktionærernes Generalforsamling. Komiteerne kan øve Kritik og fremsætte Ønsker. De kan formulere Forslag, og Driftsherren har Pligt til at besvare saadanne. Enhver Komite kan appellere til de »konsultative Komiteer«, der er oprettet i Forbindelse med Regeringens Kommissærer, og som har afløst Organisationskomiteerne.

30 Procent Lønforhøjelse i Frankrig -

Den franske Arbejdsminister udtalte i Oktober 1944 i et Interview bl. a.:

»Forhøjelsen af Arbejdslønnen er sket i den Form, at alle Arbejdere faar samme Forhøjelse, og denne er udregnet paa Basis af de laveste Lønninger. Regeringen har opnaaet det tilsigtede Resultat: Levnedsmiddelforsyningen er blevet langt bedre, Priserne har holdt sig stabile, og den sorte Børs er paa retur.

Forhøjelsen af Arbejdslønnen andrager i Gennemsnit paa 30 pCt.«

Nydelig B&W. Funktionær

Ikke alle Funktionærer paa de store Arbejdspladser har forstaaet under Besættelsen at optræde som Danskere. Ogsaa paa Refshaleøen er der enkelte, som vil blive husket. En af dem er Frederik Jensen med Tilnavnet »Sorte Henrik«. Da Tyskerne kom blev han Nazisvin om en Hals — hersede med Arbejderne og fortalte pralende, at nu havde »vi snart vundet Krigen«. Hr. Jensen saa sig allerede i Aanden som Nazipave i et fedt Embede. Men de skønne Drømme fik Ende. Nu hænger Skuffen paa »Sorte Henrik«, og han er begyndt at lefle for sine Omgivelser. Dog — alle ist verloren — ogsaa »Sorte Henriks« Chancer for at løbe fra sin Fortid.

En Del af de deporterede danske Politifolk vil i den nærmeste Tid blive sendt tilbage til Danmark — dog ikke for at frigives, men for at interneres i Frøslevlejren. Nogle af Statsbanernes store Rutebiler, den sydjyskæ L. B.-Kolonnes Ambulancer samt nogle Arbejdsvogne er i den Anledning startet til Buchenwalde for at hente Politifolkene. Ialt 22 Politifolk skal være døde i Lejren i Løbet af de 2 Maaneder, Opholdet har varet.

Polens Arbejdere og Bønder ønsker Frihed og Demokrati

Mens hele Verdens Interesse er samlet om Fronterne, hvor det afgørende Slag mod Tyskerne udkæmpes, har visse Folk, der har trukket sig tilbage i Sikkerhed i London, uhyre travlt med at henlede Verdens Opmærksomhed paa deres egne, smaa egoistiske Interesser, som de mener er vigtigere end alt andet. Det er den saakaldte polske Eksilregering, som under store Reklamebrøl har skiftet Statsminister to Gange i Løbet af kort Tid — først Kwapinski, saa Attisjefski. Hvem er disse Herrer i de skiftende Regeringer«? En Bande reaktionære, som kun plejer deres egne snævre Interesser. Nogle af dem kalder sig »Socialister«, andre »Nationalister«, men det er kun Etiketter, som skjuler deres sande Karakter. Deres Maal er de sædvanlige: at ophidse det polske Folk til Fjendskab mod Sovjetunionen og at saa Splid i Antihitlerlejren. Det nye ved dem er kun, at de nu endelig viser sig ukamufleret [illegible] længere skjuler sig bag Mikolajczyk.

»New York Times« Londonkorrespondent har erklæret, at den almindelige Mening er, at disse »Regeringsmedlemmer« ikke vil komme til at spille nogen Rolle i det fremtidige Polen. Nej, det vil de ikke, og ved deres Ivrighed fremskynder de ovenikøbet selv deres Vej til Historiens Mødding! De har intet til Fælles med det polske Folk. Det er tilstrækkeligt karakteriserende for denne »Londonregering«, at Lederne af en af dens Militærorganisationer i Polen paa Gestapos Ordre er i fuld Gang med at bekæmpe Partisanerne. Saadan er de! De hører til Darlans, Michailovisj' og de øvrige rektionære Landsforræderes Brigade. Deres Dage er talte.

Imens haster Udviklingen i den befriede Del af Polen frem forbi dem og uden Hensyntagen til dem. Den af den nationale Befrielseskomite gennemførte Jordreform berører nu alle Dele af det polske Folk i de befriede Omraader. Indtil Begyndelsen af November havde ialt 40.000 Bønder og Landarbejdere faaet tildelt Jord. Alle Forsøg fra fjendtlige Elementer, udsendt af eller hørende til »Londonregeringen«, paa at forhindre Reformens Gennemførelse er totalt strandede. Det nationale Befrielsesraads Autoritet vokser fra Dag til Dag, det er sammensat af Mænd og Kvinder, som forstaar Polakkernes Ønsker og Haab, og som ved, at det polske Folk ikke vil finde sig i en Tilbagevenden til Førkrigstidens utaalelige Undertrykkelse og Udbytning. Overalt i de befriede Omraader er der derfor i denne Tid en Massebevægelse i Gang for at faa Raadet omdannet til en provisorisk demokratisk Regering. Paa talrige Møder er dette Krav blevet fremsat. Det polske Folk ved, at en Tilbagevenden af de reaktionære Elementer fra London uvægerlig vil kaste Landet ud i en ødelæggende Borgerkrig, mens Skabelsen af en fri, demokratisk Regering udgaaet af det brede Folks Modstandsbevægelse vil sikre Landet en rolig og lykkebringende Fremtid.

Den kendte amerikanske Journalist Eddi Gilmore ramte præcis Stemningen hos det polske Folk i som udenfor de befriede Omraader, da han forleden skrev hjem til sit Blad: »Folk, som har udholdt 5 Aars Krig i Polen, vil aldrig lade de reaktionære komme til Magten igen!«

Som et nyt, raffineret Led i Nervekrigen mod den danske Befolkning, har Tyskerne i Aarhus udarbejdet en »Gidsel-Liste«. Den kom første Gang i Anvendelse Natten til 3. December, da en anonym Opringning havde meddelt, at Hotel »Royal« vilde blive sprængt i Luften. Øjeblikkelig kørte Gestapobiler ud i By og hentede 10 kendte Aarhusborgere, som blev bragt til Hotellet, hvor de fik at vide, at de var taget som Gidsler. De blev derefter anbragt tre og tre paa hver Etage og placeret paa Stole paa Gangene. Fru Borgmester Stecher Christensen anbragtes dog alene i Halen. De bevogtedes Natten igennem af Militærpatruljer. I Aarhus er den almindelige Opfattelse, at Bombetruslerne er fabrikeret af Tyskerne selv for at faa Lejlighed til at terrorisere Befolkningen.

Folkets Vilje
Landets Lov...

LAND OG FOLKS FORLAG • 1944

Vort Parti har tidligere gennem Pjecer og Artikler trukket Linjerne op for den Politik, det gør sig til Talsmand for. Men jo nærmere man kommer Krigens Afslutning, jo mere optages Tanker og Diskussioner af Efterkrigstidens Problemer. Derfor vil vi i det følgende give en mere fyldig og samlet Redegørelse for den Politik, som vort Parti arbejder paa at samle det danske Folk om.

Kapitalismen havde før Krigen forlængst vist sin Utilstrækkelighed, og dens Mangler har under Krig og Besættelse vist sig endnu mere ødelæggende for Folket. De Rige blev rigere og bredte sig i Overflod og Luksus, mens Folket, der intet havde at undvære, blev fattigere og fattigere med det Resultat, at Underernæring, Nød og Elendighed bredte sig, saa man skal mange Aar tilbage i Tiden for at finde noget tilsvarende. Det er derfor velbegrundet, at Arbejderne — der véd, at deres Klasse udgør Nationens Flertal — overfor Samfundets svigtende Indsats ved Rationeringen, ved Priskontrollen og ved Indkomsternes Fordeling vender Tankerne mod et socialistisk Samfund, hvor Udbytning og Undertrykkelse af det arbejdende Folk er afskaffet, og hvor Produktionsmidlerne ejes og administreres af Samfundet i Overensstemmelse med Folkets Tarv.

For Arbejderklassen er det store Problem derfor, om der efter Krigen skal ske en Ændring i dens Forhold, om den sammen med andre fremadstræbende Kræfter er i Stand til at holde Reaktion og Bagstræb nede og gennemføre en Politik, der fører bort fra Elendighed, Underkuelse og Krig og frem til Socialisme.

Et Blik paa de internationale Forhold giver straks Klarhed over, at saadanne Muligheder er til Stede. Fascismens Hærgen og Terror har overalt fremkaldt en kompakt Front af de bredeste Folkelag, der kæmper for Frihed og Fremskridt. Imod den staar paa den ene Side Fascisterne med profithungrende Reaktionære og noget Udskud, der alle i Troen paa Hitlersejr vejrede Fortjeneste, og paa den anden Side i enkelte Lande visse Grupper, der under Indtryk af Folkenes politiske Udvikling i demokratisk Retning

foretrækker at bekæmpe deres egne Landsmænd fremfor de fascistiske Undertrykkere. Paa de første er Frankrigs 200 Familjer, Laval og Quisling velkendte Eksempler, mens Mihailowitch i Jugoslavien og den polske Emigrantregering i London er lige saa typiske Repræsentanter for den anden Gruppe.

Den tyske Nazisme kan lige saa lidt som den ene eller den anden af de folkefjendtlige Grupper stække Folkets Magt. Denne vokser fra Dag til Dag og vil i Forbindelse med de Allierede Hære snart gøre det af med Hitlerismen. Det kæmpende Folk vil da møde op med sine Krav. Allerede nu kan man se Konturerne af det kommende. De franske Kvinder faar for første Gang Valgret, og det kæmpende Jugoslavien har afholdt Valg til Folkeforsamlinger, hvor enhver Mand og Kvinde, der var fyldt 18 Aar, samt ethvert Medlem af Frihedsstyrkerne, uanset om det var fyldt 18 Aar, havde Valgret og Valgbarhed. Saaledes genindføres overalt i de befriede Lande Demokratiet og i udvidet Maalestok. Landsforrædere og Demokratiets Fjender drages til Ansvar. I Frankrig udtaler Partierne, der staar bag den provisoriske Regering, sig for Nationalisering af Monopolerne og de store Virksomheder, der har samarbejdet med Fjenden. De tidligere Undergrundsbevægelser er ogsaa Tilhængere af, at der skal sættes alvorligt ind for Arbejdsløshedens Afskaffelse og i det hele taget for en Betryggelse af de brede Befolkningslags Tilværelse.

Overalt sporer man Arbejderklassens Indflydelse. Og naar der sidder Kommunister og Socialdemokrater Side om Side de befriede Landes Regeringer, er det ikke alene et Udtryk for deres store Betydning i Frihedskampen — det er ogsaa et Løfte om, at der vil blive ført en virkelig Arbejderpolitik, der er saa bred, at den i sig favner hele det arbejdende Folk. Hvis de Kræfter, der har tilkæmpet sig Friheden, fortsat holder sammen, vil de ikke alene være i Stand til at holde Reaktion og Fascisme nede og sikre en folkelig Løsning af Efterkrigstidsproblemerne, men ogsaa en Udvikling af Demokratiet, hvorved Socialismen fra at være noget fjernt vil rykke indenfor Rækkevidde.

Det er udfra disse Perspektiver vort Parti har fastlagt sin Politik.

FOLKEREGERING NØDVENDIG

Straks efter Besættelsens Ophør skal der dannes en Regering, der maa repræsentere de mest fremadstræbende Kræfter indenfor Folket og de forskellige Partier. Saasnart frie Valg til Rigsdagen har fundet Sted, bør Regeringen selvsagt udgaa af Folketinget.

4

Mest betryggende vil det være, at det bliver de Krese — dvs. Frihedsbevægelsen —, der stærkest og kraftigst har bekæmpet Samarbejdspolitiken, som kommer til at præge den kommende Regering. Under alle Omstændigheder maa Personer, der i Forholdet til Tyskerne er kompromitterede, ikke fremtidig kunde indtage nogen Ministerpost. Det turde desuden være en Selvfølgelighed, at Arbejderklassen skal være stærkest repræsenteret i Regeringen. Men iøvrigt kan den ogsaa omfatte Personer fra Overklassen, blot maa det kræves, at disse gaar ind for at bryde med Besættelsestidens Politik. Det vil sige, at de for den første Periode gaar ind for Frihedsraadets Program om Udrensning og Afstraffelse af landsforræderiske Elementer, Afskaffelse af alle naziinspirerede Love og og Forordninger samt Konfiskation af Krigsfortjenester, som er Regeringens første og vigtigste Opgave og som hurtigt og ufortøvet maa gennemføres.

Regeringen skal være en Folkeregering i Lighed med Regeringerne i de befriede Lande. Forskellen paa disse og vore egne Samlingsregeringer fra Besættelsestiden er meget stor. Mens de første sigter efter at sikre Folkets daglige Liv og Rettigheder ved at bryde Monopolisters og Udbytteres Magt, saa førte de sidste en Politik, der lod Udbyttere og Spekulanter skære sig en bred Rem af Folkets Hud. Det var Grosserersocietetet, Industriraadet, Handelsorganisationerne, Landbrugsraadet, Tolvmandsforeningerne m. fl., der dominerede Politiken, mens man tilsidesatte det arbejdende Folks Organisationer. Resultatet blev da ogsaa derefter. Gennem taarnhøje Priser paa Landbrugsprodukter, Milliontilskud til Tørvebaroner, utilfredsstillende og mangelfuld Varefordeling, omfattende Spekulation og Vareaager, Socialnedskæring og Lønstop forarmedes Arbejdere, Husmænd og andre arbejdende Befolkningsgrupper samtidig med, at Udbytterne fik mangefold forøgede Indtægter.

En Folkeregering maa bygge sin Virksomhed paa et intimt Samarbejde med Arbejdernes, Husmændenes, Fiskernes og andre af det arbejdende Folks Organisationer, der repræsenterer det altovervejende Flertal. Det betyder dog ikke, at Regeringen ikke skal høre de store Arbejdsgiver- og Erhvervsorganisationers Mening, men kun, at der lægges mest Vægt paa de føromtalte Organisationers Anskuelser, der altid har vist sig at være i Overensstemmelse med Samfundets sande Interesser.

Folkeregeringen maa løse alle de Problemer, der melder sig, i Overensstemmelse med Folkets Vilje, og føre en Politik, der sikrer Landets Selvstændighed og Fred og fører frem til en bedre Samfundsordning. Denne Politik maa paa de forskellige Omraader give sig Udtryk i følgende:

SAMARBEJDE MED ANDRE LANDE TIL SIKRING AF SELVSTÆNDIGHED OG FRED

Danmark maa være med i Arbejdet paa at opbygge en Organisation til Sikring af Freden og Nationernes Selvstændighed og maa paatage sig de Forpligtelser, der følger heraf. Vort Forhold til andre Lande maa have Bevarelsen af Freden og vor Selvstændighed for Øje, hvorfor de mest intime Forbindelser maa optages med de Lande, der har haft og fremtidig vil faa Betydning for Landets Bestaaen og hvis Politik svarer til Folkenes Interesser. Danmark maa endvidere deltage i de forskellige Organer til Fremme af det indbyrdes Samkvem mellem Nationerne og til Sikring af Fremskridtet. Det er saaledes af Interesse for Danmark med dets forholdsvis store Udenrigshandel, at det internationale Varebytte ordnes til Gavn for Folket og ikke efter Profitinteresser.

Landet har, saavel politisk som økonomisk, den største Interesse i, at Forholdet til Sovjetunionen bliver det bedste og hjerteligste. Men det hviler paa Danmark at tage Initiativet og gøre en Indsats herfor. Gennem Frihedsraadet er der allerede oprettet diplomatisk Forbindelse, men det er ikke nok. Erhvervsorganisationer og Myndigheder maa fordomsfrit træde i Forbindelse med Sovjetunionen og være besjælet af en ærlig Vilje til at faa noget ud af Samarbejdet. For at lette denne Indsats maa al Mistænkeliggørelse af Sovjetunionen ophøre. Den er skadelig og har desuden altid været grundløs. Perioden forud for Krigen og selve Krigen har vist, at de nordiske Landes Folk og Sovjetunionen ikke har modstridende Interesser. Tværtimod. Sovjetunionens Bestræbelser for ved kollektiv Optræden at sikre Freden og de smaa Nationers Eksistens var i nøjeste Overensstemmelse med Nordens og dermed Danmarks Interesser. Ogsaa Sovjetunionens Forsvarsforanstaltninger umiddelbart efter Krigsudbrudet i 1939 og dens Indsats efter den 22. Juni 1941 falder sammen med det nordiske Folks Tarv. Finlands Krig og Propagandaen her i Landet for denne understreger blot, at der i Finland som her er Krese, der sætter deres egen Sag over Folkets og Nationens. Nu, da Finland forlængst har taget Afstand fra denne folkefjendtlige Æventyrpolitik, maa det vel ogsaa gaa op for vildledte Danske, at den sovjetfjendtlige Form for Nordisme maa banlyses, da den er uforenelig med Nordens sande Interesser.

Sovjetunionen har gennem Aarene været Folkenes bedste Forbundsfælle mod Agressorer og Undertrykkere, og det vil den ogsaa være i Fremtiden. Det maa Danmark gøre sig klart og handle efter i udenrigspolitisk Henseende.

FOLKET SKAL FORSVARE LANDET

Med Hitler vil ikke enhver Krigsfare eller Trusel for vort Land forsvinde. Derfor maa, mens der iøvrigt arbejdes paa at komme Krigens Aarsager til Livs, vort Land sættes i Stand til at forsvare sig. Den kommende Forsvarsordning maa bygge paa Krigens Erfaringer med Hensyn til Folkets overordentlige vigtige Betydning for Forsvaret.

Militærordningen af 1937 var aldeles utilstrækkelig overfor Landets Forsvarsopgaver. Men hvad endnu værre var: Forsvaret var under Ledelse af et Officerskorps, der stod Folket fjernt og som ikke nærede alt for store Tanker om Demokratiet, hvilket skyldtes, at Korpset hovedsagelig rekruteres fra Overklassen. Et stort Tal af dets Medlemmer var befængt med Nazisympatier og højst uvillige til at kæmpe mod den tyske Hær, men fra Myndighedernes Side blev der intet gjort for at rense ud. Typisk for disse Officerskreses Indstilling var saaledes den Optræden, som Kaptajnløjtnant B ü l o w A n d e r s e n, Vordingborg, udviste. I Udtalelser til Mandskabet hævdede han, at hvis Tyskerne kom, vilde han stille hele Afdelingen og sig selv til Raadighed for dem med følgende Ord: »Zur Befehl, Hrr. Kapitän«. Bülow Andersen fik kun en latterlig ringe Straf og blev ikke udstødt af Hæren. I andre Tilfælde var det de Personer, der rejste Klage over landsforræderiske Udtalelser og Optræden, der blev dømt, mens de Anklagede frifandtes.

Ved Udarbejdelse af en ny Forsvarsordning maa følgende Krav absolut opfyldes:

1. I Hær og Flaade maa alle fra laveste Menige til øverste Officer med Liv og Sjæl gaa ind for Folkets og Nationens Sag. Derfor maa Hæren demokratiseres. De menige Soldater maa gennem et Tillidsmandssystem have Indflydelse paa Kost-, Bolig- m. fl. Forhold. Lønningerne skal forhøjes og Genantagelse efter Indkaldelse sikres. Reaktionære Elementer skal renses ud af Befalingsmandskorpsene, og ved Udvælgelse til Officerskorpset skal der ikke stilles større Krav, end Folkets Sønner kan komme i Betragtning. Eksamensbetingelserne og Uddannelsen maa tilrettelægges, saa den egnede Menig uden Foruddannelse kan stige til de højeste Poster. Adelig Herkomst og Formue maa ikke give Fortrinsstilling, men snarere virke som et Minus ved Stillingers Besættelse.
2. Militærordningen maa tage Sigte paa et betryggende Forsvar mod Landets Fjender og opbygges paa Grundlag af de Erfaringer, der er gjort under denne Krig.

7

3. Al Vaaben- og Ammunitionsfabrikation, der ikke allerede befinder sig paa Statens Hænder, skal nationaliseres. Det samme gælder andre Virksomheder, der i stort Omfang yder Leverancer til Hæren.

4. Hele Folket skal drages med ind i Forsvaret, og have Besked om dets politiske Grundlag. Alle skal have Adgang til at blive opøvede i Vaabenbrug, da Folkets Medvirken i Civilbeskyttelsestjenesten og som Partisaner har den største Betydning.

Kun disse Foranstaltninger kan sikre et virkeligt folkeligt Forsvar. Forudsætningerne er naturligvis, at Landet fører den rette Politik, og som foran omtalt staar i intimt Samarbejde med andre Folk og Stater, der vil være med i Kampen mod Agressorer.

DEMOKRATIET SKAL SIKRES OG UDVIDES

Frihedsraadets Program for Udrensning efter Tyskerne og Afstraffelse af Landsforrædere og Forsømmelige er ikke nok til Sikring af Demokratiet. Der maa træffes yderligere Foranstaltninger.

Enhver stats- eller kommunalansat Person, der har udtalt sig ringeagtende eller nedsættenle om Folket og Demokratiet skal ikke kunne avancere. Drejer det sig om Personer i højt betroede Stillinger, skal Degradation finde Sted. I alvorlige Tilfælde kommer Afskedigelse i Anvendelse.

Organisatorisk eller individuel Modarbejdning af Folkestyret kan heller ikke tolereres. Organisationer, der gør sig Skyld heri, skal opløses og deres Ejendele konfiskeres. Hvor enkelt Person udnytter sin Formue for saadanne Formaal, skal denne ogsaa kunne konfiskeres. Al Modarbejdning af Folkestyret skal være strafbart.

For at Administrationen af Samfundet kan blive udøvet ved Folkets Døtre og Sønner, maa der aabnes Mulighed for ubemidlede, der har Evner, til at faa den fornødne Uddannelse. Midlerne hertil maa ydes som Legater eller Tilskud i tilstrækkeligt Omfang.

Forfatningen maa tages op til Revision. De vigtigste Ændringer er følgende: Nedsættelse af Valgretsalderen til 21 Aar. Afskaffelse af Landstinget. Regeringen skal vælges af Rigsdagen. Afskaffelse af alle Mindretalsrettigheder, der kan udnyttes mod Folket (1/3 af Folketingets Medlemmer standsede Ekspropriationsloven angaaende Jord til Husmændene). Afskaffelse af alle Indskrænkninger i Valgret og Valgbarhed som Følge af sociale Aarsager.

Ogsaa den kommunale Valglov skal ændres. Valgretsalderen skal

ansættes til 21 Aar og Skattebetaling som Valgretsbetingelse skal ophæves.

Folkets Deltagelse i Samfundets Lovgivning, Administration og Domfældelse skal sikres. Derfor maa Arbejdet tilrettelægges og Honorarer afpasses, saa den fattigste Landarbejder har Mulighed for at paatage sig offentlige Hverv. Love og Forordninger maa affattes i et Sprog, som enhver Arbejder og Arbejderkvinde kan forstaa.

SIKRING AF BESKÆFTIGELSE OG ØKONOMISK TRYGHED

Bestræbelserne for at sikre Landets Selvstændighed, Freden og Folkets politiske Rettigheder maa samtidig underbygges med en Indsats for at sikre Folket ordentlige økonomiske Kaar.

Paa dette Omraade er Beskæftigelsen det vigtigste Spørgsmaal. Før Krigen svingede Arbejdsløshedstallet i Aarets bedste og daarligste Tider mellem 60.000 og 200.000. Man søgte at bilde Folket ind, at det ikke kunde være anderledes. Krigen har imidlertid vist, at det i givne Situationer kan lade sig gøre at skaffe Arbejde til alle. Naar der kan skaffes Penge til at producere for Krigen, maa der ogsaa kunne skaffes Penge til at producere Varer for fredelige Formaal til Fordel for Folkets Forbrug. Det vil sige, at Samfundet skal have Kontrol med og Indflydelse paa Erhvervslivet, og at hele Landets Politik indstilles paa Fremme af Beskæftigelsen.

I den første Tid efter Krigen maa Arbejdsløsheden bekæmpes ved forskellige særlige Foranstaltninger. Offentlige Foretagender maa ikke alene undlade Afskedigelser, men ogsaa antage mere Arbejdskraft. Der maa overfor private Virksomheder udstedes Forbud mod Afskedigelser den første Maaned efter Krigen. Dette er økonomisk overkommelig, da Firmaerne svømmer i Penge.

Dernæst maa der iværksættes offentlige Arbejder. Det vil dreje sig om nødvendige Vej-, Gade- og Havneanlæg, Boligbyggeri til Imødegaaelse af Bolignøden, Sanering af gamle og usunde Kvarterer. Desuden maa Staten yde Tilskud til Boligbyggeri og til Reparation af Lejligheder og Huse, ligesom Bosættelseslaan bør gennemføres

Samfundet kan ogsaa ved at stimulere Folkets Købekraft gøre en Indsats for at øge Beskæftigelsen, idet øget Efterspørgsel medfører større Produktion. Forøgelsen af Købekraften maa ske gennem: 1) Forhøjelse af Alders- og Invaliderenten, 2) Forhøjelse af Arbejdsløshedsunderstøttelsen, 3) Skattelettelse for de brede Be-

9

folkningslag, 4) Kontingentlettelse til Arbejdsløsheds- og Sygekasser samt Invalideforsikringen ved Ydelse af større Tilskud.

Forøgelsen af Folkets Købekraft ved Indsats fra Samfundets Side vil dog, hvis den ikke ledsages af erhvervspolitiske Foranstaltninger, let kunne udarte til øget Fortjeneste for en lille Samling Monopolister og ikke føre til lettere Kaar for Folket og øget Beskæftigelse.

UDENRIGSHANDELEN MAA NATIONALISERES

Det er indlysende, at den forøgede Købekraft virker forskelligt paa Beskæftigelsen alt efter som den benyttes til Indkøb af færdige Importvarer eller ved Køb af danske Varer.

Derfor kan Udenrigshandelen ikke gives fri. Det er forøvrigt ikke alene ét Beskæftigelses- og Forsyningsspørgsmaal, men tillige et Spørgsmaal om hvilken Valuta, der staar til Raadighed for vort Land. Vort Tilgodehavende i Tyskland giver os sikkert ikke store Muligheder for Køb, hverken der eller andre Steder. Og de 500 Millioner Kroner, som der regnes med, Rederierne har staaende i England og Amerika, rækker ikke langt. Tilbage er der saa Laanevejen, men det turde være indlysende, at den skal betrædes med den største Varsomhed.

Naar vor Udenrigshandel saaledes bliver stærkt begrænset, maa den Import, vi skal have, ikke dirigeres efter private Importørers, men efter Folkets Interesser. Der maa ved denne tages Hensyn baade til Folkets Forsyninger med elementære Livsfornødenheder og til Beskæftigelsens Fremme. Det betyder samtidig, at vore Indkøb maa gøres i Lande, der er i Stand til at aftage vor Eksport af Industri- og Landbrugsprodukter, derfor kan det muligvis blive nødvendigt at aftage Varer, som der ellers først i anden Række er Brug for. Denne Politik maa ikke forveksles med en isolerende Selvforsyningspolitik.

Af Forbrugsvarer skal vi have Kaffe, The, Kakao og Tobak. Af Hensyn til Beskæftigelsen maa Bestræbelserne dernæst gaa ud paa at hjemkøbe Raastoffer og Halvfabrikata. Det vil i første Række sige, at der skaffes Raastoffer til Industrien samt Foder- og Gødningsstoffer til Landbruget.

Hvor Køb af Færdigvarer er nødvendige, maa der gaas udenom Luksusvarer. Daglige Beklædningsgenstande, Arbejdstøj og Børnetøj er mere nødvendigt end Skrud og Pelsværk. Cykledæk og Dæk til Lastbiler mere nødvendige end Dæk til Luksusbiler osv.

Udenrigshandelen kan dirigeres gennem Valutacentralen. Men det er ikke tilfredsstillende. De private Importører faar her alt

for stort Spillerum. I Ly af Valutacentralen skabtes saaledes en Række Monopolister, der hensynsløst udnyttede det danske Markeds Afspærring til ren Prisaager. Mange af dem var rene »Sofaimportører«, der for store Penge overlod deres Importtilladelse til andre. Monopolgevinsterne blev ikke inddraget gennem Beskatning, hvilket ogsaa vilde være yderst vanskeligt for ikke at sige umuligt. Derfor maa Udenrigshandelen nationaliseres.

Importørernes vigtigste Indvending mod Nationaliseringen er, at Landet ikke vil faa de rette Varekvaliteter til de rette Priser. Denne Indvending er ikke reel. Lad være at de »varekyndige Importører« ikke vil stille deres Indsigt og Kendskab til Raadighed for Samfundet, men det betyder langtfra at ukyndige skal ordne Handelen. De kooperative Foretagenders Folk vil ikke være uvillige, og saa bør d'Hrr. Importører erindre sig, at de gennem Aarene har haft en Del »Kontorslaver«, der i Fagkundskab staar paa Højde med deres Arbejdsgivere og sikkert hellere gaar i Samfundets Tjeneste end løs og ledig paa Gaden.

Risikoen for Korruption og Bureaukrati kan vel næppe undgaas, men naar Foretagendet ledes af en eller flere Personer, der har Befolkningens Tarv for Øje, vil denne kunne begrænses til det minimale, og den vil aldrig komme paa Højde med Ulemperne ved private Importørers Udenrigshandel.

KONTROL MED PRODUKTION OG PRISER

Det er ikke Befolkningen ligegyldigt, om de indførte Raastoffer bruges til Fremstilling af Luksusvarer eller Varer til den jævne Mands Behov, navnlig ikke da der i den første Periode kan regnes med utilstrækkelige Tilførsler. Derfor er det nødvendigt, at der gribes regulerende ind overfor Produktionen, saa det først og fremmest bliver Folkets daglige Behov, der tilfredsstilles.

For at sikre at Materialerne anvendes i Overensstemmelse hermed, maa der skabes de nødvendige Organer. Under Krigen har der været forskellige Nævn, der greb regulerende ind i Produktionen. Disse maa opretholdes og nye oprettes, hvor det er nødvendigt. Det folkelige Element maa have Hovedindflydelsen, saa det bliver Folkets og ikke Udbytternes Interesser, der varetages.

Priskontrollen maa ogsaa opretholdes, men dens Virksomhed maa være af en anden Karakter end under Krigen, hvor den ikke forhindrede Folkets Udplyndring gennem Aagerpriser. Som DsF.s Formand E i l e r J e n s e n dokumenterede, har Arbejdsgiverne udover den almindelige Indtægtsstigning tilvendt sig ca. 50 Millioner

Kroner aarlig. Fremtidens Priskontrol skal ikke være en saadan Karikatur. Den skal haardhændet holde Avancer og Priser fast. Bedragerier overfor Kontrollen skal straffes haardt og Overtrædernes Formuer inddrages i Statskassen.

RETFÆRDIG VAREFORDELING

I den Grad Vareforraadet nødvendiggør det, maa der foretages Rationering. Denne maa foretages efter de mest hensigtsmæssige Former og ikke efter det Halfdan Hendriksenske Princip, der betød at Velhaverne først og fremmest kunde forsyne sig.

Det kan blive nødvendigt at rationere Varer, der nu kan købes i fri Handel. Men det maa være saadan, at det arbejdende Folks Forbrug først og fremmest sikres. Princippet med Ekstratildeling som ved Brød og Sæbe skal tilstræbes overalt. Det arbejdende Folk skal baade have først og mest.

NATIONALISERING AF MONOPOLER m. v.

Kontrol med Produktion, Priser og Fordeling af Varer har deres store Betydning, men den afskaffer ikke Udbytningen og giver ikke, selvom der udvises aldrig saa megen Aarvaagenhed, Samfundet den rette Indflydelse paa Produktionslivet. Hertil naar man først, naar Produktionsmidlerne bliver Folkets Eje. Dette kan ikke ske fra den ene Dag til den anden, men de første Skridt kan allerede foretages nu.

En Række Virksomheder, der har Monopolets Karakter, maa nationaliseres nu. Det drejer sig om Spritfabriker, Sukkerfabriker, Telefonselskaber, Cement- og Teglværksindustrien. Ogsaa Trafikmidlerne (Luftfart, Rutebiler, Baner og indenrigs Sejlruter), Forsikringsselskaber, Bryggerier, Tobaksindustrien, Biografteatre og Banker maa overtages af Samfundet.

Der behøves ikke mange Ord for at vise Samfundsdriftens Fortrin. Kommunale Foretagender som Hospitalsvæsen og Sporveje har givet Befolkningen Fordele, som Privatdrift ikke vil kunne give.

Nationaliseringen af de nævnte Virksomheder betyder, at Spekulanter og Kuponklippere bliver unddraget nogle Udbytningsobjekter, der aarligt har kastet Millioner af sig. Foruden at disse mange Penge vil tilflyde Folket, faar Samfundet mere Indflydelse paa de økonomiske Forhold. Forsikringsselskaberne og Bankerne paa Sta-

tens Hænder giver en her i Landet hidtil ukendt samfundsmæssig Indflydelse paa Kreditgivningen og det økonomiske Liv. Der vil herigennem kunne ydes Lempelser for mindre Erhvervsdrivende og Husmænd, der har maattet betale deres Smaalaan betydelig dyrere end Storvirksomhederne deres Kæmpelaan. Ved Løsning af Landbrugets kommende Vanskeligheder vil det ogsaa have sin Betydning, at Kreditgivningen ikke dirigeres af Privatkapitalister.

De nødvendige Midler til Nationaliseringen maa fremskaffes ved Beskatning af de store Formuer og de store Indtægter, hvilket ikke maa forveksles med den almindelige Konfiskation af Krigsgevinster.

ORDENTLIGE KAAR FOR DYRKERNE AF LANDETS JORD

Alt tyder paa, at Landbruget i den nærmeste Periode efter Krigen vil kunne afsætte sin fulde Produktion til lønnende Priser. Men denne Tilstand vil kun vare en kort Tid. Afsætningsvanskeligheder og Prisfald maa forudses. Dermed melder de gammelkendte Problemer sig, og der maa derfor i Tide træffes Foranstaltninger herimod. Gældsnedskrivning, Rentelettelse og Produktionsomlægning maa forberedes. Det maa dog betragtes som givet, at Hovedproduktionen i en overskuelig Fremtid vil være de forædlede Landbrugsvarer, mens Omlægning til Avl af Industriplanter kun kommer til at spille en underordnet Rolle.

Hensynet til Folket skal ogsaa være afgørende for Landbrugets Forhold. Perspektivet maa stedse være, at Dyrkerne af Landets Jord skal sikres et ordentlig Udkomme, og alle Foranstaltninger skal tage Sigte paa, at de, der arbejder med Landets Jord, ogsaa faar Raadighed over denne.

Priserne paa Landbrugsprodukterne kommer naturligvis her i første Række. Ingen kan have noget imod, at Landbruget faar en lønnende Pris for dets Produkter, og ingen er Modstander af, at Landbruget under normale Forhold arbejder paa at faa højere Priser. Det skal blot ikke være den jævne Befolkning, der skal punge ud. Priserne skal heller ikke som i tidligere Smør-, Mælke-, Svin-, Kød- og Kornordninger baseres paa Storlandbrugets Interesse, mens de, der virkelig udførte Landbrugsarbejdet, kun havde yderst ringe eller slet ingen Gavn af dem. Krigskornordningen betyder saaledes, at Forbrugerne aarligt maa yde et Ekstrabeløb paa 500 Millioner Kroner til Storlandbruget. Husmændene, der gennem Kornkøb betaler deres Part deraf, har saa godt som ingen Fordel

haft af den. Og Landarbejderne har først, efter at Efterspørgslen af Arbejdskraft til Landbruget var stærkt stigende, opnaaet en følelig Forhøjelse af Lønningerne.

Fremtidige Landbrugsordninger skal ikke hvile paa en Plyndring af Forbrugerne, og de skal ikke afpasses efter Storbøndernes Interesser. Priserne maa fastsættes under Hensyn til det, Befolkningen kan betale. For at sikre Husmænd og mindre Gaardmænd med ringe Produktionsmuligheder en tilstrækkelig Indtægt, maa der subsidiært oprettes et Puljesystem, saa de faar en større Stykpris end Storlandbruget. Som Betingelse for at faa Andel i Ordningens Goder skal Landbrugere, der beskæftiger fremmed Arbejdskraft, være pligtig til at betale overenskomstmæssige Lønninger.

Husmandsbruget og de mindre Gaardmandsbrug kan ogsaa hjælpes ved, at de sikres en tilstrækkelig og lønnende Produktion. Der kan saaledes gives dem en vis Forret til Flæske- og Mælkeproduktionen.

Uafhængig heraf maa der gives Tillægsjord til smaa og indeklemte Husmandsbrug, og der maa skaffes Jord til Oprettelse af nye Husmandsbrug. De nødvendige Arealer kan skaffes tilveje fra: 1) Jord i offentlig Eje, 2) Gaarde, der ikke ejes af Landmænd, 3) Gaarde over en bestemt Størrelse, 4) Konfiskation af Landsforræderes og nazistiske Godsejeres Jord. For dette Formaal maa Staten have Forkøbsret til alle store Ejendomme, men Hjemmel til Ekspropriation er absolut nødvendig og maa tilvejebringes omgaaende.

Ved Udvidelse af Husmandsbrug og Oprettelse af nye maa det iagttages, at der bydes Husmanden lempelige Kaar. Laanevilkaarene maa være fordelagtige og de nødvendige Tilskud maa ydes. Anskaffelsessum og Gældsbyrder kan begrænses ved Oprettelse af Redskabscentraler, hvorved den enkelte Ejndoms Udgifter til Maskiner kan holdes betydeligt nede. Redskaberne skal udlejes til Priser, der højst skal dække Omkostningerne til Vedligholdelse og Fornyelse.

Andelstanken bør videreudvikles. Man bør ikke blive staaende ved Andelsmejerier, Andelsslagterier og Fællesindkøb, men ogsaa tage fat paa fælles Jordbrug. Det kan man begynde med, hvor det paa Grund af Ejendommenes Beliggenhed vil blive vanskeligt at give Tillægsjord til Husmandsbrugene. I saa Fald kan Jorden tages fra en stor Gaard, selvom den ogsaa er afsides beliggende, og Husmændene kan selv møde frem og udføre Arbejdet og faa deres Andel i Forhold til Indsatsen. De bibeholder derved Uafhængigheden og Glæden ved at arbejde paa deres eget, faar ikke Arbejdsgiverinteresser og opnaar samtidig at kunne drage alle Fordele af de bedste tekniske Hjælpemidler.

OPHJÆLPNING AF FISKERIET

Fiskeriet vil ogsaa faa Brug for ophjælpende Foranstaltninger. Det bliver nødvendig at give Tilskud til Fornyelse og Forbedring af Fiskerflaaden, herunder Net og Redskaber. Men dette maa ske paa en saadan Maade, at det bliver de fattige Fiskere, der bliver hjulpet. Derfor maa Tilskudene gives til Sammenslutninger af Fiskere, saa de ikke bliver til Berigelse for den enkelte og en Kilde til Udbytning af andre.

LETTELSE AF SKATTETRYKKET PAA FOLKET

Skattebyrden maa lægges paa dem, der har størst Evne til at bære den, det vil sige paa dem med de største Indtægter og Formuer. Derfor maa der ske en Omlægning af hele vort Skattesystem.

Den indirekte Beskatning af Folkenes elementære Livsfornødenheder skal afskaffes. I første Omgang maa Tøjskatten og andre ekstraordinære Afgifter bortfalde. Derefter kommer Turen til Beskatningen paa Sukker, Kaffeerstatning, Tøj, Tobak, Kaffe m. v. Afgifter som Omsætningsskatten paa Perler og Diamanter, Skat paa Spil osv. skal opretholdes. Beskatningen af Velhavernes Luksusforbrug skal ikke indskrænkes.

Hvad det offentlige giver Afkald paa i indirekte Beskatning, maa skaffes tilveje ved Forhøjelse af den direkte Beskatning, hvis Regler derfor maa ændres. En almindelig Arbejdsindtægt skal kun svare en minimal Skat, mens Alders- og Invaliderentenydere bør være helt fri. Skatteskalaen maa gøres stærkt stigende, og Selskabsskatten skal forhøjes, saa der bliver mindre til Kuponklipperne.

Der skal ogsaa frem Fremtiden paalignes Skat af den betalte Skat. For at forhindre at store Formuer unddrages Skattepligten skal ogsaa Formueanbringelse i Bogsamlinger, Kunstværker og Smykker m. v. beskattes. Alle Skattesnydere skal opspores, deres Navne skal offentliggøres, og de skal idømmes haard Straf. For at undgaa at Selskaber, Forretninger o. lign. ansætter deres Værdier for lavt, skal Staten have Adgang til at overtage Vædierne til de bogførte Beløb.

FORBEDRING AF ALDERS- O INVALIDERENTENYDERNES FORHOLD

Folkeforsikringsloven skal revideres. Alders- og Invaliderentens Grundtakster skal forhøjes føleligt. Renten skal være ens for Mænd og Kvinder, og da Kontingentet til Invalideforsikringen er ens

Landet over, bør Alders og Invaliderenten være af samme Størrelse i Hovedstad, Byer og Landkommuner. Aldersklassificeringen skal afskaffes. Personer, der paa Grund af Svækkelse eller ugunstige Forhold har været nødt til at tage Aldersrente i Begyndelsen af Tresaarsalderen, skal ikke straffes Resten af Livet ved at faa mindre end dem, der har kunnet vente med at hæve Rente, til de blev halvfjerds Aar. Tillæg som Følge af Forsorgspligter, Hjælpeløshed eller Blindhed skal forhøjes, saa de under alle Omstændigheder dækker de virkelige Udgifter. Fradragsbestemmelserne maa ophæves.

Forhøjelsen skal ikke kombineres med nogen Art af Forsikring. Den maa være saa omfattende, at Befolkningen ikke hverken paa den ene eller den anden Maade skal belastes med yderligere Kontingentbyrder.

BEDRE BEHANDLING AF DE ARBEJDSLØSE

Trods alle Bestræbelser paa at afskaffe Arbejdsløsheden maa der regnes med nogen Ledighed, og man kommer derfor ikke udenom Understøttelse til de Arbejdsløse.

Lad os straks slaa fast, at disse ikke kan være Genstand for samme Behandling som forhen. Tidligere blev den Arbejdsløse betragtet som en mindreværdig, som en Slags Forbryder. Han blev spist af med en Hjælp, der ikke strakte til de daglige Udgifter. Jo længere hans Arbejdsløshed varede, des ringere blev han behandlet. Understøttelsen blev mindre og fik Retsvirkninger i Form af Tab af Valgret og Valgbarhed. Dertil kom Tilbagebetalingspligten for modtagen Kommunehjælp.

For Fremtiden maa Personer uden Beskæftigelse betragtes som Folk, der er paa Ventetid til Samfundet atter faar Brug for deres Arbejdskraft. Derfor har de moralsk Krav paa at oppebære en Understøttelse, der svarer til fuld Løn. Dette Princip bliver vel næppe knæsat i første Omgang, men under alle Omstændigheder maa de værste Urimeligheder bortfalde.

Arbejdskortene skal afskaffes. Den forlængede Karenstid maa bortfalde. Tilbagebetaling af Kommunehjælp skal ikke kunne kræves, og alle valgretsfortabende Bestemmelser skal, som tidligere omtalt, slettes.

Arbejdsløshedsunderstøttelsen skal væsentlig forhøjes og al Understøttelse ydes gennem Arbejdsløshedskasserne, saa den Arbejdsløse kun under yderst ekstraordinære Forhold skal henvende sig paa Socialkontoret. Kassernes forøgede Udgifter skal i fuldt Omfang afholdes af det offentlige.

GENOPRETTELSE AF REALLØNNEN AF 1939

Lønningerne skal omgaaende bringes op paa det før Krigen gældende Reallønniveau, og en yderligere Lønforbedring skal tilstræbes. De laveste Lønninger skal have en særlig Forhøjelse, og Forskellen paa Mænds og Kvinders Lønning skal bringes ud af Verden. Princippet lige Løn for lige Arbejde skal respekteres overalt. For Landarbejdere maa der ogsaa ske en Forhøjelse af Lønningerne, saa de svarer til andre Arbejderes.

FRI STREJKERET

Loven om Arbejdsforhold skal ophæves, men ikke afløses af Lov om Mægling i Arbejdsstridigheder med dens Sammenkædning. Skal der være nogen Mæglingsinstitution, maa den kun have til Opgave at finde et Grundlag, hvorpaa Enighed mellem Parterne kan tilvejebringes.

Ingen Overenskomst eller Regler om Arbejdsforhold kan træde i Kraft, før de er godkendt af de paagældende Arbejdere. Statsindgreb mod Arbejderne og Fagbevægelsen maa ikke finde Sted. Staten maa derimod støtte Arbejdernes Bestræbelser paa at opnaa rimelige Kaar.

Heller ikke DsF.s Afstemningsregler kan opretholdes. Hvis de faglige Ledere ikke ved Argumentationens Hjælp kan faa Medlemmerne til at gaa ind for de af dem anbefalede Forslag, maa de stille sig i Spidsen for Medlemmerne og forfægte disses Anskuelser eller vige deres Plads.

MERE OMSORG FOR UNGDOMMEN

En almindelig Forbedring af Samfundets Forhold vil ogsaa faa Indflydelse paa en Del af Ungdommens Problemer. Men dog bliver særlige Foranstaltninger nødvendige for dem.

Lærlingene skal have en Løn, der staar i rimeligt Forhold til deres Arbejde, og den skal fastsættes i de almindelige Overenskomster. Der skal være Dagskoleundervisning.

Medhjælperloven skal ændres, saa den bliver en Beskyttelseslov. Ungdommen, som kommer ind under denne Lov, skal have samme Ferie som andre.

For at lette Adgangen til Videreuddannelse maa Samfundet til ubemidlede yde Tilskud, der dækker samtlige Udgifter. Som tidligere omtalt, skal der stilles de nødvendige Midler til Raadighed for Universitetsuddannelse.

Der maa opføres Ungdomsboliger, saa Ungdommen kan faa sunde og tidssvarende Boligforhold. Til Fremme af god og sund Udnyttelse af Fritiden maa der overalt i Byerne og paa Landet oprettes Kulturhuse, ligesom det offentliges Tilskud til Sporten skal forøges.

FULD LIGESTILLING FOR KVINDERNE

Samfundets Forhold til Kvinderne trænger i høj Grad til at ændres. Trods Forfatningens Bestemmelser om Kvinders politiske Ligestilling med Mændene mangler der dog meget inden der i samfundsmæssig Henseende er Lighed mellem Kvinder og Mænd.

Kvinderne maa paa lige Fod med Mændene have Ret til at søge Erhverv udenfor Hjemmene. De skal have samme Lønninger og samme Avancementsmuligheder som Mændene. Stat og Kommune maa gaa i Spidsen. Afskedigelse paa Grund af Ægteskab maa ikke finde Sted. Under Svangerskab maa Kvinderne sikres den samme Indtægt som ved deres normale Arbejde. Det fornødne Antal Vuggestuer og Børnehaver maa oprettes, saa den gifte Kvinde trygt kan paatage sig Arbejde.

FOLKETS INDSATS ER AFGØRENDE

Denne Politik svarer til Folkets Ønsker, og den er gennemførlig. Men det vil være en Fejl at regne med dens automatiske Realisering efter Landets Befrielse. Det afhænger helt og fuldt af Folkets Indsats. Det er den, der skal afgøre, om Fremskridt eller Reaktion skal være raadende. Derfor maa alle fremadstræbende Kræfter fra Frihedsbevægelsen fortsat holde sammen og sikre, at Sejren bliver fuldstændig.

Hvor Arbejderne staar, er der ingen Tvivl om. Deres Deltagelse i Folkestrejkerne og Udtalelserne fra Arbejdspladser og Generalforsamlinger taler deres tydelige Sprog. De vil have Realiteter, og for dem er de parat til at skride til Handling.

De faglige Kongresser er gaaet ind for Arbejdernes Synspunkter, men det er ikke nok til at sikre en fremgangsrig Politik. Hertil kræves der, at Ordene omsættes i Handling. Den nødvendige Enhed og Kraft staar bag Lederne, blot de vil benytte den. Svigter de, vil Arbejderklassens Indsats alligevel blive ydet, men Tidspunktet kan da blive forhalet og kan da blive benyttet af Reaktionen til nye demagogiske Forsøg paa at føre Folket bag Lyset. Det maa ikke ske! Derfor maa og skal Arbejderklassen samle sig

om en aktiv Indsats. Dens Rolle som Fører af Folket vil da være givet, og med Folkeflertallet bag sig kan den slaa alle reaktionære Anslag ned og sikre, at Folkets Vilje sker Fyldest.

HOVEDOPGAVERNE

De her fremførte Anskuelser kan sammenfattes i følgende:

1. Dannelse af en Folkeregering for Gennemførelse af Frihedsraadets Program.
2. Internationalt Samarbejde for Fred og Selvstændighed.
3. Demokratisering af Forsvaret.
4. Sikring og Udvidelse af Demokratiet.
5. Arbejde og økonomisk Tryghed til alle.
6. Nationalisering af Udenrigshandel, Monopoler og Banker.
7. Retfærdig Varefordeling og effektiv Kontrol med Produktion og Priser.
8. Ekspropriation af Jord til indeklemte Husmænd og Landarbejdere.
9. Ophjælpning af Fiskeriet.
10. Afskaffelse af indirekte Skatter.
11. Bedre Kaar for Gamle, Invalider og Arbejdsløse.
12. Ophævelse af Socialnedskæringen og Afskaffelse af Arbejdskortene.
13. Genoprettelse af Reallønnen af 1939.
14. Fri Strejkeret.
15. Fuld Ligestilling for Kvinderne og bedre Forsorg for Børn og Unge.